

DUS JIJ GAAT NIET MEER
NAAR DE KERK?

Door: Jake Colsen
Vertaling: Coen Groos

Inhoud

Over de schrijvers

1. Een vreemde vreemdeling
2. Een wandeling in het park
3. En dit is christelijk onderwijs?
4. Waarom je beloften niet werkten
5. Liefde met een haak eraan
6. Een liefhebbende Vader of een Goede Fee?
7. Als je een kuil graaft voor een ander, moet je het vuil op jezelf gooien
8. Leugens werken niet
9. Wat voor etiket je er ook opplakt
10. Geef je gewonnen en vertrouw Hem
11. Van de grond komen
12. De Grote Samenkomst
13. Het laatste afscheid

Over de schrijvers

Jake Colsen is het gezamenlijke pseudonym van twee oude vrienden, collega's en reisgenoten.

Wayne Jacobsen reist over de wereld om mensen te helpen er achter te komen wat Jezus werkelijk onderwees over leven in Zijn Vader en in een relationele gemeenschap met andere gelovigen. Hij is een schrijver en zijn boeken en artikelen kan men vinden op zijn website Lifestream . Hij is ook al 20 jaar redacteur van Leadership Journal (een tijdschrift voor leiders) en schrijft ook wekelijks een column voor thegodjourney (zie zijn website) voor hen die hun blik richten op gemeentelieven buiten het raamwerk van religie als organisatie. Hij woont met zijn vrouw Sara in Moorpark, Californie en is te bereiken op de website van Lifestream.

7228 University Drive
Moorpark, CA 93021
(805) 529-1728
waynej@lifestream.org

Dave Coleman is voorganger van een gemeente geweest en is geestelijk verzorger van een verpleeghuis. Maar hij is ook heel vruchtbaar geweest als een broeder die anderen helpt op hun levensreis in Jezus. Hij heeft veel onderwijs gegeven over het huwelijk en leven vanuit Gods genade en plan en heeft ook als vrijwilliger gewerkt bij dwcdlc@earthlink.net

Met dank aan ...

Het tot stand komen van dit boek beslaat een reis van vier jaren, waarin we de grove schets van elk hoofdstuk steeds on-line op het net hebben gezet. We hadden gehoopt dat we het in één jaar hadden kunnen afronden, maar het werden er vier. Daarom willen we vooral onze geduldige lezers bedanken: jullie hebben samen met ons dit experiment 'uitgezeten', ons aangemoedigd door jullie commentaar en aan de inhoud bijgedragen door jullie eigen verhalen en jullie vragen door te spelen.

Er zijn ook een aantal fantastische mensen geweest die het manuscript voor ons hebben gelezen en becommentarieerd. Bruce en Judy Woodford hebben elk hoofdstuk met ons doorgenomen, correctie aangebracht waar nodig en hun eigen ideeën aangedragen. Toen het gedrukt zou worden hebben we nog een aantal redacteurs gevraagd ons te helpen met dit manuscript: Julie Williams, Paul Hayden en Mitch Disney. Allemaal heel hartelijk bedankt. Als er toch nog fouten in zijn blijven zitten, komt dat waarschijnlijk door Wayne's onweerstaanbare drang om het manuscript tot op het laatste ogenblik nog onder de loupe te nemen. Ook willen we onze echtgenotes bedanken voor hun geweldige steun en aanmoediging in dit project en de vele broeders en zusters die ons hebben geholpen om 'een betere weg' te laten zien.

Wayne Jacobsen en Dave Coleman

Hoofdstuk 1

Een vreemde vreemdelling

Op dat moment was hij wel de laatste die ik wilde ontmoeten. Mijn dag was al beroerd genoeg geweest en ik was er zeker van dat die nog slechter ging worden. Ik keek tussen mijn vingers door en zag dat hij zich had omgedraaid. Nu leunde hij tegen de toonbank aan en dronk iets terwijl hij het zaaltje in keek. Toen keek hij mijn richting uit en merkte dat hij niet alleen was. Met een verraste blik in zijn ogen kwam hij mijn kant op. 'Waarom vanavond, waarom hier, waarom nu,' vroeg ik me af?

Het was de ergste dag die we ooit hadden meegemaakt gedurende een lange periode van folterende strijd. Vanaf drie uur die middag, toen de eerste astma-aanval kwam en onze twaalfjarige dochter Andrea bijna stikte, hadden we bij haar gewaakt en we vreesden voor haar leven. We waren zo snel mogelijk met haar naar het ziekenhuis gegaan en zagen hoe ze voor iedere ademhaling moest vechten. We keken toe hoe de doktoren en verpleegsters hun best deden om de astma onder controle te krijgen zodat ze vrijer zou kunnen ademen.

Ik geef toe dat ik hier niet zo goed mee om kan gaan, al zou je kunnen denken dat – met alle ervaring die ik heb – ik dat wel zou moeten kunnen. Mijn vrouw en ik hebben onze dochter al haar hele leven zien lijden, en we wisten nooit wanneer een plotselinge aanval haar leven zou bedreigen en we weer halsoverkop naar het ziekenhuis zouden moeten. Ik werd echt boos als ik haar zo zag lijden en hoe we ook voor haar baden, samen met anderen, de astma werd steeds erger. Een paar uur geleden begon de medicatie eindelijk te werken en kon ze vrijer ademen. Mijn vrouw ging naar huis om de nodige slaap in te halen en haar ouders die waren komen oppassen op onze andere dochter, af te lossen. Ik bleef die nacht in het ziekenhuis. Tenslotte viel Andrea in slaap en ik zocht het ziekenhuisrestaurant op om wat te drinken en een rustig plekje op te vinden om wat te lezen. Ik was te gespannen om in slaap te kunnen komen.

Ik was dankbaar dat ik de enige bezoeker was, schonk een kop koffie in en ging in de verste hoek van het restaurant zitten, in een spaarzaam verlicht gedeelte. Ik was zo boos dat ik niet eens helder kon denken. Wat had ik voor verkeerd gedaan dat mijn dochter zo erg moest lijden? Waarom luisterde God niet naar mijn smeekbeden om haar te genezen? Andere ouders klagen als ze weer voor 'taxi' moeten spelen vanwege al de activiteiten van hun kinderen waar ze naar toe gebracht moeten worden. Ik weet niet eens of Andrea haar volgende astma-aanval zal overleven en ik maak me er zorgen over dat de steroïden die ze moet gebruiken haar groei zullen belemmeren.

Ergens, terwijl ik weer zo'n fikse woedebui voelde aankomen, verscheen zijn hoofd ineens in mijn prive heiligdom. En nu kwam hij naar mijn tafel toelopen en ik was echt van plan hem op zijn gezicht te slaan als hij het in zijn hoofd zou halen om z'n mond open te doen. Al wist ik diep binnenin dat ik dat niet zou doen. Ik ben alleen van binnen gewelddadig, niet aan de buitenkant, waar iedereen het kan zien.

Ik heb nog nooit eerder meegemaakt dat iemand zo'm frustrerende uitwerking op me had. En dat terwijl ik zo opgewonden was geweest die eerste keer dat we elkaar hadden ontmoet, en eerlijk gezegd, ik heb nog nooit iemand ontmoet die zo wijs is als hij. Maar ik vond dat hij me niets dan narigheid had gebracht. Sinds hij in mijn leven is verschenen, ben ik m'n droombaan kwijtgeraakt, ben ik uit de gemeente gezet (die ik 15 jaar geleden heb helpen opstarten) en is zelfs mijn huwelijk in ruw vaarwater terechtgekomen, erger dan ik ooit eerder heb meegemaakt.

Om te kunnen begrijpen hoe gefrustreerd ik was, moet je eigenlijk even samen met me terugkijken naar de dag waarop ik John voor de eerste keer ontmoette. Zo ongelooflijk als het begin was, is het niet te vergelijken met wat ik sindsdien allemaal heb meegemaakt.

Mijn vrouw en ik vierden onze zeventien-jarige bruiloft met een driedaags bezoek aan Pismo Beach, aan de kust in Midden Californie. Het was zaterdag en we waren op weg naar huis. We stopten in het centrum van San Luis Obispo om te lunchen en wat boodschappen te doen. Het onlangs ongeknapte centrum is een trekpleister voor de hele omgeving en op die zonnige dag in april waren de straten vol mensen.

Na de lunch gingen we allebei een andere kant uit, omdat onze voorkeur voor bepaalde winkels nogal verschillend is. Ik slenterde wat langs de boekwinkels, terwijl zij bij de kledingzaken en souvenierwinkels ging kijken. Nog voor het afgesproken tijdstip om elkaar weer te ontmoeten, had ik een plekje gevonden tegen de pui van een winkel, een chocolade ijsje in de hand.

Ik kon er niets aan doen dat ik getuige was van een verhitte woordenwisseling een paar meter verderop in de straat, op de stoep voor The Gap (een bekende winkel). Vier jonge studenten en twee mannen van middelbare leeftijd stonden daar met blauwe strooibiljetten in de hand en praatten druk gebarend met elkaar. Ik had die pamfletten al eerder gezien, achter de ruitenwissers van de auto's, op straat en ook her en der verspreid liggend in de goot. Het was een uitnodiging voor een toneelstuk over 'de vlammen van de hel' dat in een plaatselijke kerk zou worden opgevoerd.

"Wie wil er nu naar zo'n tweederangs voorstelling..?"

"Ik zet geen voet meer in die kerk..!"

"Het enige wat ik in een kerk geleerd heb is me schuldig voelen..."

"Ben er ook geweest, ook meegemaakt, ook de littekens opgelopen en kom er nooit meer..!"

In de paar minuten dat ik meeluisterde naar die conversatie hoorde ik niet een van hen z'n zin afmaken. De een

onderbrak de ander alsof hij uit elkaar zou springen als hij zich in zou moeten houden en niet ook zijn gal zou kunnen spugen.

“Wie denken deze arrogante lui wel dat ze zijn, dat ze mij kunnen veroordelen en ..?”

“Ik zou wel eens willen weten wat Jezus ervan zou denken als Hij nu een van deze kerken zou binnenwandelen ...”

“Ik denk niet dat Hij dat zou doen, Hij scheen ...”

“En als Hij het deed zou Hij waarschijnlijk in slaap vallen!”

Het gelach van de anderen smoorde zijn stemgeluid.

“Of misschien dat Hij het zou besterven van het lachen..!”

“Of van het huilen,” zei iemand, waardoor de anderen even stil waren en nadachten.

“Denk je dat Hij een pak zou dragen en ...?”

“Alleen maar om de zweep te verbergen die Hij naar binnen zou willen smokkelen om een beetje schoonmaak te houden in die kerk.”

Het volume was zo toegenomen dat ze de aandacht hadden getrokken van de voorbijgangers. Sommigen liepen wat langzamer toen de commotie hun aandacht trok. Anderen werden getrokken door de passie en de aanval die men deed op iets zo heiligs als godsdienst, en voegden zich bij de discussierenden als jonge hondjes die op de etensbak afkomen. Weer anderen bleven aan de rand staan luisteren. Sommigen vroegen zelfs aan mij wat er aan de hand was.

Er had zich een complete discussie ontwikkeld toen enkele nieuwkomers de anti-kerk cynisten aanvielen. Over en weer vlogen de beschuldigingen door de lucht. De meeste daarvan had ik al eens gehoord – klachten over buitensporige gebouwen, huichelaars, saaie preken, altijd om geld zeuren en opgebrande mensen door de vele diensten die ze bij ‘moesten’ wonen.

Degenen die de kerk probeerden te verdedigen moesten toegeven dat er zwakke punten waren, maar probeerden ook te wijzen op de vele goede dingen die de kerken hadden gedaan.

En toen zag ik hem.

Hij was ergens tussen de 30 en 50 jaar oud. Het was moeilijk te zeggen. Hij was niet lang, misschien nog geen 1.70 m. lang en hij had donker, golvend haar en een groezelige baard, allebei met wat grijs erin. Door z'n wat verbleekte groene sweatshirt, vaal blauwe spijkerbroek, z'n eens witte sportschoenen en zijn verweerde gelaat vroeg ik me af of hij een 'fossil' was uit de rebelse jaren '60, met dit verschil dat hij niet doelloos maar wat rondliep.

Wat mij in feite aan hem opviel was zijn vastberaden tred, zoals hij rechtstreeks naar de groeiende groep discussierenden toe liep. Zijn ogen waren net zo gefixeerd als van een Duitse herdershond die een onbekend geluid heeft opgepikt in de nacht. Hij leek op te gaan in de menigte en kwam toen in het midden van de groep weer tevoorschijn, de 'sprekers' onderzoekend aankijkend. Toen zijn ogen mijn kant op gingen, werd ik gepakt door de intensiteit erin. Ze waren diep – en vol leven! Ik stond als aan de grond genageld.

Het leek alsof hij iets wist wat niemand anders wist.

De discussie was nu vijandig geworden. Degenen die de kerk hadden aangevallen richtten hun boosheid nu op Jezus Zelf, en zeiden spottend dat Hij een bedrieger was. Dit maakte de kerkgangers alleen maar nog woester – wat dan ook de bedoeling was.

“Wacht maar tot je voor Hem staat en Hem moet aankijken terwijl je de hel in zinkt!” zei een van hen. Ik dacht dat ze elkaar elk moment te lijf zouden gaan, toen de vreemdeling plotseling zijn vraag in de menigte neer legde.

“Jullie hebben er geen flauw idee van hoe Jezus echt was, wel?”

De woorden kwamen van zijn lippen zo zacht als een briesje dat door de bomen heen glijdt en stonden in schril contrast met de verhitte discussie die om hem heen raasde. Hij had zo zachtjes gesproken, dat ik de woorden meer van zijn lippen af kon lezen dan dat ik ze kon horen. Maar ze hadden een grote impact op de mensen om hem heen. Het lawaaiige geruzie verstomde al snel en de gezichten waarop de spanning viel af te lezen kregen een niet-begrijpende blik.

“Wie zei dat,” was de onuitgesproken vraag die je kon zien in de ogen van de verbaasde gezichten, terwijl ze onderzoekend de kring rondkeken.

Ik moest even grinniken omdat niemand naar de man keek die zo juist had gesproken. Hij was zo klein van gestalte dat je hem makkelijk over het hoofd zou kunnen zien. Maar ik had de afgelopen paar minuten naar hem en de menigte gekeken en zijn gedrag intrigeerde me.

Terwijl de mensen om zich heen keken sprak hij weer in de verbaasde stilte. “Hoe was Hij denk je?”

“Wat weet jij daarvan, ouwe?” Uiteindelijk deed een van hen z'n mond open en de spottende toon droop van elk woord af, tot de misprijzende blikken van de mensen om hem heen hem tot zwijgen brachten. Hij lachte wat schaapachtig en keek beschaamd een andere kant op, dankbaar dat ze hun aandacht opnieuw op de vreemdeling richtten. Maar die had geen haast om verder te spreken. De stilte die daarop volgde hing in de lucht, maar niet op een vervelende manier. Sommigen keken wat zenuwachtig rond en haalden hun schouders op, maar niemand zei er wat en er liep niemand weg. Ondertussen keek de man de kring rond en vestigde zijn blik op ieder persoon afzonderlijk gedurende een paar tellen. Toen hij mij aankeek leek het of alles binnenin mij begon te smelten. Ik keek meteen een andere kant op. Even later keek ik weer naar hem en ik hoopte dat hij niet meer mijn kant op keek.

Na wat een ondraaglijk lange tijd leek te zijn, sprak hij opnieuw. Hij fluisterde haast en zijn woorden waren gericht tot de man die de anderen met de hel had bedreigd.

“Wat motiveert jou, denk je?” Zijn stem klonk bedroefd en zijn woorden hielden een uitnodiging in. Er zat geen greintje boosheid in.

Van zijn stuk gebracht stak de man zijn handen in de lucht en vertrok zijn mond alsof hij de vraag niet had

begrepen.

De vreemdeling liet hem even over aan zijn gedraai terwijl de mensen om zich heen keken, en toen keek de vreemdeling de kring rond en sprak opnieuw, op zachte toon: "Hij zag er niet bijzonder uit. Hij zou vandaag hier rond kunnen wandelen en je zou het niet eens in de gaten hebben. In feite had hij een gezicht waarvoor je weg zou lopen, omdat hij 'anders' was dan je zou verwachten. Maar hij was de zachtaardigste man die je je maar kan voorstellen. Hij kon lasteraars tot zwijgen brengen zonder zelfs maar zijn stem te verheffen. Hij walste nooit over anderen heen, vestigde nooit de aandacht op zichzelf en hij deed nooit alsof. Hij was echt, tot het diepste van Zijn binnenste. En in het diepste van Zijn binnenste was liefde."

De vreemdeling stopte even en schudde zijn hoofd.

"Wauw! Wat een liefde had Hij!" Zijn ogen dwaalden weg, voorbij de menigte, alsof hij in de verte tuurde, verder dan tijd en ruimte.

"We wisten niet eens wat liefde inhield, totdat we het in Hem zagen. Dat gold voor iedereen, zelfs voor degenen die Hem haatten. Nog steeds gaf Hij om hen, in de hoop dat ze een uitweg zouden vinden voor hun (door hen zelf) verwonde ziel, door te ontdekken Wie er zich onder hen bevond. In die liefde was Hij volkomen eerlijk. Zelfs wanneer Zijn daden of woorden de meest duistere motieven van de mensen blootlegden, voelden de mensen zich niet te schande gemaakt. Ze voelden zich veilig, echt veilig bij Hem. In Zijn woorden zat geen zweem van veroordeling, alleen maar een uitnodiging om tot God te komen. Er is niemand geweest die je eerder je diepste geheimen zou willen toevertrouwen. Als je aan iemand zou moeten denken die jou op de slechtste momenten van je leven zou mogen zien, dan zou je Hem kiezen.

Hij verspilde Zijn tijd niet met anderen bespotten, en Hij was ook niet onder de indruk van hun religieus gedrag." Hij wierp een blik op degenen die dit net gedaan hadden.

"Als Hij ze iets wilde zeggen, dan deed Hij dat en ging weer verder en je was je ervan bewust dat je Hij meer van je hield dan iemand ooit had gedaan."

Hier stopte hij even, sloot zijn ogen en hield zijn lippen stijf op elkaar, alsof hij moeite had om z'n tranen tegen te houden.

"Ik heb het ook niet over een 'aai poes' sentimentaliteit. Hij had iemand echt lief. Het maakte niet uit of je een Farizeer was of een hoer, een discipel of een blinde bedelaar, een Jood of een Samaritaan of een heiden. Zijn liefde strekte zich uit naar ieder persoon. En de meeste mensen naar wie Hij die liefde uitstreekte hielden ook van Hem als ze Hem tegenkwamen. Hoewel weinigen Hem volgden, proefden degenen die misschien slechts enkele momenten in Zijn nabijheid waren een frisheid en kracht in Hem die ze jaren later nog niet vergeten waren. Op de een of andere manier wist Hij alles over hen en hield toch nog van hen, met heel Zijn hart."

Weer stopte hij en keek de menigte onderzoekend aan. Ondertussen waren er ongeveer 30 mensen stil blijven staan om te luisteren. Ze hadden hun ogen op hem gericht en keken hem met open mond. Ik geef zijn woorden hier weer, maar ik weet niet goed hoe ik de impact die ze hadden moet beschrijven. Er was niemand die binnen gehoorsafstand van hem stond die zou ontkennen dat z'n woorden vol kracht en echtheid waren. Ze kwamen uit het diepst van zijn hart.

"En toen Hij daar aan dat smerige kruis hing," de ogen van de man zwierven naar de boomtoppen boven onze hoofden,"stroomde die liefde nog steeds naar de mensen – zowel naar de spotter als naar de teleurgestelde vriend. Toen Hij de duistere ruimte van de dood naderde, uitgeput door de martelingen, en toen Hij zich verlaten van zijn Vader voelde, ging Hij door met de beker te drinken die vol zat met ons egoïsme en onze schaamte. Er was geen mooier moment dan dit in de hele geschiedenis van de mensheid. Zijn zielsangst werd het kanaal waardoor Hij Zijn leven met ons kon delen. Hij was niet gek. Hij was Gods Zoon, die Zichzelf gaf, tot z'n laatste ademtocht, zodat er een onbeperkte en vrije toegang voor jullie is tot Zijn Vader."

Terwijl hij sprak werd ik getroffen door de intimiteit van zijn woorden. Hij sprak als iemand die met Hem opgetrokken had. Ik herinner me dat ik zelfs dacht: "Deze man is precies zoals ik me voorstel dat Johannes de Discipel moet zijn geweest."

Terwijl ik hierover nog aan het nadenken was stopte hij midden in een zin. Hij draaide naar rechts en zijn ogen leken iets in de menigte te zoeken.

Plotseling bleef zijn blik op mij rusten. De haren op mijn nek gingen recht overeind staan en de rillingen liepen me over de rug. Hij bleef me een tijdje aankijken en toen verscheen er – heel kort – een vage glimlach op zijn gezicht terwijl hij me een knipoog gaf en even knikte.

Zo herinner ik het me nu tenminste. Ik was geschokt. Bevestigde hij mijn gedachten?

Dat zou al te dwaas zijn. Zelfs al zou het de Johannes zijn, dan nog zou hij geen gedachten kunnen lezen. Wat dacht ik nou eigenlijk? Hoe kan hij nou een discipel van 2000 jaar oud zijn? Dat kan gewoon niet.

Toen hij zich weer omdraaide, keek ik achter me om te zien of hij misschien naar iemand anders had gekeken. Daar leek het niet op en geen van de omstanders om me heen scheen enige notitie te hebben genomen van zijn knipoog en zijn glimlach. Ik was met stomheid geslagen, net alsof ik zojuist een verdwaalde voetbal tegen m'n hoofd had gekregen. Ik voelde een stroomstoot door mijn lichaam gaan terwijl allerlei vragen door mijn gedachten schoten. Ik moest meer te weten komen over deze vreemdeling.

Er kwamen steeds meer mensen bij en ze gingen op hun tenen staan om te zien wat er aan de hand was. Zelfs de vreemdeling leek zich steeds ongemakkelijker te gaan voelen door de vertoning die het nu leek te gaan worden.

"Als ik jullie was," zei hij met een knipoog en een glimlach terwijl zijn ogen over degenen gingen die de discussie begonnen waren," zou ik minder tijd verspillen aan het belachelijk maken van religie en gaan ontdekken hoe graag Jezus je vriend wil zijn, zonder bijbedoelingen. Hij zal om je geven en als je Hem de gelegenheid geeft zal Hij échter voor je worden dan je beste vriend en zal je Hem meer koesteren dan wie of wat dan ook. Hij zal je een doel geven en volheid van leven waardoor je door elke stress en pijn heen gedragen zult worden en dit zal je van

binnenuit veranderen, zodat je echte vrijheid en vreugde zult ervaren.”

En toen draaide hij zich om en liep weg tussen de mensen door, in de tegenovergestelde richting van waar ik stond. Een tijdje bewoog of zei niemand iets, onzeker als men was over hoe deze confrontatie beeindigd zou kunnen worden en men weer verder zou kunnen lopen.

Ik probeerde me door de menigte heen te werken, zodat ik deze man persoonlijk zou kunnen spreken. Zou het werkelijk de Johannes geweest kunnen zijn? Zo niet, wie was hij dan wel? Hoe wist hij die dingen over Jezus, waarover hij met zoveel vrijmoedigheid gesproken had?

Het was niet eenvoudig om tussen de mensen door te laveren en tegelijkertijd mijn oog op 'Johannes' gericht te houden. Ik baande me een weg en zag nog net dat hij een steegje tussen twee gebouwen inliep. Hij liep in de richting van Bubble Gum Alley, langs een ongeveer 15 meter lange muur die van het winkelcentrum naar het parkeerterrein daarachter liep. Ze hadden dit gedeelte deze naam gegeven omdat in de loop der jaren de muur volgestopt was met duizenden stukjes uitgekauwde kauwgum. De meele van al de kleuren zorgde voor een indrukwekkend zo niet potsierlijke aanblik.

Hij was maar 5 meter voor me uit toen hij uit het zicht verdween en ik was blij dat ik tenmiste een gelegenheid zou krijgen om met hem te praten, want niemand anders was achter hem aangegaan. Ik ging de hoek om en stond op het punt om naar hem te roepen om even stil te staan, maar in plaats daarvan stond ik zelf meteen stil toen ik het steegje in keek. Er was niemand!

Ik liep weer terug naar de straat en was in de war. Was hij echt dat steegje ingegaan? Ik keek in beide richtingen, maar zag nergens een groen sweatshirt zoals hij droeg. Neen, deze straat was niet ingegaan. Dat wist ik zeker. Maar hij kon toch ook niet in 3 seconden de 15 meter van dat steegje hebben afgelegd? Want dat had het mij gekost om daar naar toe te lopen.

Mijn hart ging tekeer omdat ik bang was dat ik hem mis zou lopen. In paniek rende ik tenslotte door het gangetje langs de helder gekleurde stukken kauwgum. Er was nergens een doorgang of portiek waar hij kon zijn. Aan het einde rende ik het parkeerterrein op en keek meteen scherp naar alle kanten. Niets... Er kwamen wat mensen uit hun auto, maar er was taal nog teken van de vreemdeling.

Verbijsterd rende ik terug, het gangetje door, de straat in, goed kijkend of ik ergens een groen sweatshirt zag, ondertussen biddend dat ik hem zou vinden. Ik keek door de etalages de winkels in en naar passerende auto's, maar tevergeefs.

Hij was verdwenen. Ik kon mezelf wel een schop geven, omdat ik hem niet dichterbij op z'n hielen had gezeten.

Tenslotte ging ik ergens op een bank zitten, een beetje van streek door het hele gebeuren. Ik wreef over mijn voorhoofd en leunde naar voren, terwijl ik probeerde helder te denken. Ik kon niet eens één zin helder in mijn gedachten formeren, of de volgende diende zich al aan. Wie was hij, en wat was er met hem gebeurd? Zijn woorden hadden een diepe honger in mijn hart wakker gemaakt en als ik terugdacht aan zijn knipoog naar me liepen de rillingen me over de rug.

Ik wist dat ik hem nooit meer zou terugzien en beschouwde de hele ochtend als een van die onverklaarbare gebeurtenissen in het leven die je nu eenmaal niet kan verklaren.

Ik had me niet erger kunnen vergissen.

Hoofdstuk 2

Een wandeling in het park

In de weken daarna beleefde ik in gedachten wel duizend keer de gebeurtenissen van die ochtend, en dan vooral wat die man had gezegd. De gedachte dat hij me deed denken aan de Apostel Johannes schoof ik aan de kant, hoewel hij het scheen te bevestigen door zijn indringende knipoog.

Maar hoe kon dat nou, dat Johannes na 2000 jaar nog steeds leefde? Zou het een wonderbaarlijke verschijning zijn geweest, net zoals Mozes en Elia verheerlijkt werden in Jezus aanwezigheid? Zelfs al zou dat het geval zijn geweest, dan nog kon hij toch niet mijn gedachten lezen, of zo gemakkelijk uit zicht verdwijnen?

Ik zocht verder in de bijbel en las opnieuw de raadselachtige woorden die Jezus tot Petrus sprak over de toekomst van Johannes. Hij had Petrus net gewaarschuwd dat er een dag zou komen, waarop men hem ter dood zou brengen vanwege zijn vriendschap met Christus.

In de war gebracht door die gedachte en misschien omdat hij die weg niet alleen wilde gaan, wees Petrus op Johannes en vroeg wat er met hem zou gebeuren. Het antwoord dat Jezus gaf, shockeerde hen allen: "Als Ik wil dat hij blijft totdat Ik terugkom, wat gaat jullie dat aan? Volg Mij."

Johannes schreef, dat vanaf dat moment onder de andere discipelen het gerucht de ronde deed dat Johannes niet zou sterven. Maar hij ging verder en zei dat Jezus dat niet gezegd had. Hij had alleen maar gezegd "Als...?" Klaarblijkelijk was de les waar het om draaide in wat Jezus zei, dat Petrus de weg moest gaan die de Heer voor hem had uitgestippeld, zonder dat hij zichzelf aan de anderen moest spiegelen. Dat is een goede les, ongetwijfeld, maar bedoelde Jezus nog meer met die illustratie?

Ik ging alles wat er die morgen was gebeurd nog eens na. Het hielp ook niets toen ik het verhaal aan mijn vrouw en een goede vriend van me vertelde en ze de herkenningmelodie van 'Twilight Zone' (een bekend TV-programma) begonnen te neurieën en mijn verhaal lachend wegwuifden. Omdat ze me niet serieus namen voelde ik me veel minder zeker over wat er die dag nu eigenlijk gebeurd was. Wat ik echter niet kon ontkennen was dat wie die man ook geweest mocht zijn, zijn woorden mij hadden geschud tot op de grondvesten van mijn christenzijn.

Ik had nog nooit eerder iemand zo over Jezus horen spreken als hij had gedaan en hij had een onverzadigbare honger in me opgewekt om meer over deze Jezus te weten te komen. In de weken die volgden herlas ik alle vier de evangeliën – deze keer niet zozeer om te weten wat Jezus onderwees als wel wat voor soort iemand Hij was. Ik besepte dat hoewel ik al meer dan 20 jaar christen was, ik er geen idee van had wie Jezus als persoon was en ik wist niet hoe ik daar verandering in kon brengen. Hoe meer ik het probeerde, hoe gefrustreerder ik werd. Ik wierp me met alles wat ik had op mijn bediening, in de hoop dat ik de honger op die manier zou kwijtraken en de vragen die de vreemdeling bij mij had opgeroepen.

Vier en een halve maand na die eerste ontmoeting werd alles nog vreemder. Ik had een ochtend apart gezet om bijbelstudie te doen omdat ik weer eens voor mocht gaan in onze zondagochtenddienst. Maar er gebeurde van alles waardoor ik niet eens de kans kreeg om mijn boeken open te slaan.

In de eerste plaats zou onze geluidsman er zondag niet zijn omdat hij voor een weekendje de stad uitging. 'Of ik voor een vervanger kon zorgen?'

En er kwam iemand langs om te komen zeggen dat ze onze kerk wel erg onvriendelijk vond. Ze kwam al twee jaar in onze gemeente en er was nog nooit iemand geweest die haar had gevraagd om eens langs te komen. Vervolgens kwamen Ben en Martha langs om te vertellen dat ze er die avond niet bij zouden zijn op de huiskringavond. Dit was al de derde keer achter elkaar dat ze verstek lieten gaan. Niet bepaald een goed voorbeeld voor iemand die mijn assistent-huiskringleider was. Toen ik begon aan te dringen zeiden ze tenslotte dat ze niet erg gelukkig waren met de gemeente en erover dachten om te vertrekken. Ik probeerde hen dat uit het hoofd te praten. Ik had er heel wat uurtjes in gestopt om hen klaar te stomen voor deze taak, zodat ze uiteindelijk zelf een huiskring zouden kunnen leiden. Hoe konden ze dan nu vertrekken? "Onze kinderen gaan naar een jeugdgroep in een andere gemeente dicht bij ons in de buurt en ze vinden het daar erg fijn en we vinden het al een tijdje niet meer zo fijn in deze gemeente- het is nogal onpersoonlijk geworden."

Toen ze bij ons in de gemeente kwamen stonden ze op het punt om te gaan scheiden. Ik had veel tijd met ze door gebracht om ze te helpen nieuw leven in hun huwelijk te blazen. En nu ze binnenkort in de gelegenheid zouden zijn om iets terug te kunnen doen gingen ze ervan door: naar 'groenere weidegronden'.

En bovenop dit alles liet de voorganger net na de lunch weten dat een bijeenkomst met mij en twee van onze oudsten - die problemen hadden met ons bouwprogramma - niet doorging. Hij zei dat hij er vandaag geen trek in had. Het had mij drie weken gekost om deze afspraak rond te krijgen. Ik was woest en ging naar buiten om even frisse lucht te happen. Toen ik de deur van mijn kantoor harder dichtsloeg dan de bedoeling was, was het voor de anderen duidelijk dat ik behoorlijk gefrustreerd was. Mijn secretaresse schrok ervan en in de gang keken ze me na. Ik maakte een geërgerd gebaar naar de deur, alsof hij de oorzaak was van al die herrie. Toen ik achterom keek bleven mijn ogen even rusten op het zo vertrouwde bordje op de deur van mijn kantoor: Jake Colson, Assistent Voorganger.

Ik herinner me nog de eerste keer dat ik door die deur naar binnen ging, verbaasd dat het naamplaatje al klaar was en onder de indruk van de verantwoordelijkheid die ik gekregen had. Het was nooit mijn bedoeling geweest

om full-time in de bediening te gaan, maar toen ik op die eerste dag door die deur naar binnen ging had ik het gevoel dat al mijn dromen werkelijkheid waren geworden. Binnen vier jaar bleken die dromen net zo ongrijpbaar te zijn als ze vroeger steeds waren geweest.

Ik kom uit de werkende klasse en ben als het ware in de kerk grootgebracht. Zelfs in de stormachtige jaren '70 heb ik mijn geestelijke wortels nooit losgelaten. Nadat ik in 1979 afstudeerde met een graad in de zakenwereld werd ik makelaar in vastgoed in Kingston, een bloeiende stad in het vruchtbare boerenland van Midden Californie. In de jaren '80-'90 was de economie omhoog geschoten en ik had een lucratieve praktijk opgebouwd en stond goed bekend. Mijn vrouw en ik hadden geholpen de gemeente waar ik nu voor werkte te stichten.

Vijftien jaar geleden besloten enkele gezinnen en een paar universiteits studenten, die teleurgesteld waren in de 'kracht' demonstraties van de traditionele kerken die we bezochten, dat we maar beter een nieuwe gemeente konden stichten. Een tijd lang kwamen we samen aan huis, en genoten van de fellowship die we met elkaar hadden. Maar al spoedig huurden we een gebouw en zorgden we voor naamsbekendheid in de buurt waar we zaten. Aanvankelijk was er weinig groei, maar de afgelopen tien jaar waren we gegroeid tot over de 2000 leden, hadden we ons eigen gebouw neergezet en beschikten we over een complete staf.

Wat voelde ik me gevleid toen de voorganger me vroeg om deel uit te maken van de staf om toezicht te houden op de zakelijke kant van de gemeente en te helpen met de pastorale zorg in de gemeente. Op dat ogenblik was ik 39, had een heel goede baan en was vader van twee jonge kinderen.

De zondagsschool voor volwassenen waaraan ik les gaf was een van de populairste in de gemeente en ik had er net twee termijnen opzitten als bestuurslid van de gemeente.

De voorganger vertelde me dat hij me er erg graag bij wilde hebben, zodat ik zijn taak kon helpen verlichten door een aantal verantwoordelijkheden waar hij minder sterk in was op me te nemen.

Hoewel ik meer dan genoeg verdiende in de vastgoedwereld wist ik dat het daar alleen maar om geld draaide – de god van de mammon, zoals ik er altijd over had horen prediken. Verspilde ik m'n leven niet door alleen maar bezig te zijn met 'de dingen van de wereld'? Waar leefde ik eigenlijk voor? Ik had nauwelijks tijd over voor de dingen die ik het belangrijkste vond en dus nam ik de 'baan' in de gemeente aan, in de hoop dat ik op die manier eindelijk dat knagende schuldgevoel zou kwijt raken.

Een tijd lang was dat ook wel het geval. De eerste twee jaren voelde ik me heel wat, nu ik een belangrijk iemand was geworden in de staf van een groeiende gemeente. Nu had ik tenminste tijd om te bidden en bijbelstudie te doen. Al spoedig echter nam de werkdruk toe. Ik werkte niet alleen vijf dagen per week, maar was daarnaast ook nog eens vijf a zes avonden per week bezig met gemeentezaken. Ik had zelfs geen tijd over om af en toe nog iets te doen in de makelaardij, zoals ik had willen doen om mijn lagere inkomen te compenseren.

Als mijn frustratie me te veel werd, ging ik vaak een eind wandelen om wat rust te zoeken. Ik zei dan tegen mijn secretaresse dat ik even weg was en verliet het kerkcomplex om ergens in een park, twee blokken verder, te gaan wandelen. Deze plek was vaak mijn toevluchtsoord geweest en soms ook mijn gebedsplek, hoewel ik er niet vaak was geweest in de drukkend hete zomermaanden. Deze dag was het iets meer dan 80 graden F (26,6 C) – wat een teken was dat de zomer bijna voorbij was en dat de koelere herfst dagen in aantocht waren.

Toen ik de hoek omsloeg naar het park was ik verbaasd nogal wat kinderen te zien, totdat ik me herinnerde dat mijn vrouw had gezegd, dat de kinderen vandaag op school een korte dag zouden hebben. Teleurgesteld keek ik onderzoekend het park door om te zien of er nog ergens een rustig plekje voor me was. En toen zag ik hem.

Een eenzame figuur, op een van de banken aan de andere kant van het park. Zelfs vanaf het punt waar ik stond leek hij op de vreemdeling die ik had gezien in San Luis Obispo. Mijn hart sloeg een paar keer over. Ik had God vaak gevraagd me de gelegenheid te geven om nog eens met die man te praten, maar inmiddels had ik alle hoop al opgegeven. De gedachte aan hem bracht weer ongelofelijke herinneringen aan die ochtend naar boven en ook die honger begon weer te knagen. Ik was er bijna zeker van dat het hem niet was, maar ik vond dat ik op z'n minst voor de zekerheid wat dichterbij zou kunnen gaan kijken, nu ik hier toch was.

Toen ik hem naderde zag ik dat hij wel de juiste lengte had, maar dat was toch moeilijk te zien omdat hij zat. Zijn lichaamsbouw en zijn baard leken wel hetzelfde, maar hij had een zonnebril op en een baseballpetje op, waardoor het moeilijk was om er zeker van te zijn. Hij leek in de verte te staren, zich niet bewust van mijn nadering.

Ik kon mijn ogen niet van hem afhouden en mijn hart ging te keer.

Als het hem nu eens was?

Wat zou ik doen?

Toen ik hem voorbij liep, draaide hij zijn hoofd om en ik keek meteen de andere kant op. Dit kon hem niet zijn. Ik wist niet wat ik moest doen. Ik had er geen flauw idee van wat ik zou moeten zeggen en treuzelde net zolang met doorlopen als ik kon zonder iets tegen hem te zeggen, en liep toen verder. Ik was hem zo'n drie meter voorbij gelopen, toen ik genoeg moed had verzameld om even stil te staan en net te doen alsof ik het park bekeek, als voorwendsel om nog eens even naar de man op de bank te kijken.

Hij leek er wel op!

Hij draaide langzaam zijn hoofd om en weer keek ik meteen de andere kant op. Wat voelde ik me opgelaten. Voordat ik het wist, liep ik al weer verder. Zo'n twintig meter verderop was nog een lege bank. Ik liep er via een slingerend pad naar toe en ging zitten. Nu kon ik minder opvallend naar hem kijken. Hij stond net op en liep weg, de andere kant op.

Oh neen! Wat nu? Het is nu of nooit, dacht ik.

Ik sprong op van m'n bank en liep snel achter hem aan. Met iedere stap kwam ik dichterbij hem. Tenslotte was ik zo dichtbij hem, dat ik of hem weer voorbij zou lopen of zou zeggen: "Neemt u mij niet kwalijk, meneer!"

De woorden kwamen er uit voordat ik het wist.

Hij stond stil en keerde zich naar me toe. "Ja?" Eén lettergreep was wel een erg karige reactie, maar de stem

klonk dichtbij.

"Misschien klinkt het stom, maar u lijkt op iemand die ik een paar maanden geleden gezien heb aan de kust, in het centrum van San Luis Obispo. Was u dat misschien?"

Zijn zonnebril keek me uitdrukingsloos aan. Als ik nu zijn ogen zou kunnen zien zou ik het zeker weten...

"Om u de waarheid te zeggen, ik was daar inderdaad een paar maanden geleden, maar slechts voor een paar dagen. Hebben we elkaar daar ontmoet?"

"Nee, maar iemand die op u lijkt bemoeide zich met een woordenwisseling tussen wat mensen daar."

"Dat zou ik geweest kunnen zijn," antwoordde hij en haalde z'n schouders op.

"Het ging over religie. En als u die man bent, dan nam u deel aan die discussie en sprak over Jezus en hoeveel hij wel van ons mensen houdt. Kunt u me volgen?"

"Ja, zeker. Ik praat vaak met mensen, vooral met hen die op zoek zijn naar geestelijke dingen."

"Ik heet Jake Colson." Ik stak m'n hand uit om de zijne te schudden.

"Hallo Jake, ik ben John," antwoordde hij en gaf me een hand.

"Bent u die man die met die mensen heeft gesproken? Het was op een zaterdagochtend. Zag u me daar?"

"Ik kan me niet echt herinneren of ik u daar gezien heb, maar het klinkt wel als het soort gesprek dat ik vaak met mensen heb."

"Kunnen we even met elkaar praten?"

Ik keek op mijn horloge en merkte dat ik nog maar 30 minuten had voordat ik voor een afspraak op m'n kantoor terug zou moeten zijn. Ik gebaarde naar een bank even verderop.

"Maar natuurlijk."

We liepen er naar toe en gingen zitten. We keken allebei naar het park vlak voor ons.

"Dit zal wel wat vreemd klinken," begon ik tenslotte, "maar ik heb gebeden voor een gelegenheid om u te ontmoeten. Uw woorden hebben me op die dag echt geraakt. U had het over Jezus alsof u hem persoonlijk gekend hebt. Op een gegeven moment dacht ik zelfs dat u de apostel Johannes was."

Hij grinnikte. "Dat zou wel een beetje vreemd zijn, nietwaar?"

"Ik weet dat het zot klinkt, maar toen die gedachte bij me opkwam stopte u midden in een zin, keek mijn richting uit en knikte alsof u het met me eens was. Ik heb geprobeerd achter u aan te gaan toen u wegliep, maar ik ben u ergens in een drukke straat kwijtgeraakt."

"Misschien was het nog niet het juiste moment. Maar, hoe het ook zij: nu zijn we hier. Waar wou u het over hebben?"

"Bent u het?"

"Ben ik wat?"

"Bent u John?"

"Johannes, de discipel van Jezus?" Hij glimlachte, klaarblijkelijk geamuseerd bij het vooruitzicht alleen al. "Nou, je weet dat ik John heet, en ik kan inderdaad zeggen dat ik een discipel van Hem ben."

"Maar ben je de Johannes?"

"Waarom vind je dat zo belangrijk?"

"Als je het bent, zou ik je een paar dingen willen vragen."

"En als ik het niet ben?"

Ik wist niet wat ik moest zeggen. Ik was diep geroerd door wat hij had gezegd, wie hij ook mocht zijn. Het leek erop dat hij dingen over Jezus wist die mij duidelijk waren ontgaan. "Ik denk dat ik gewoon met je wil praten. Wat je zei, toen je in San Luis Obispo was, heeft me diep geraakt. Jij schijnt Jezus te kennen op een manier waar ik alleen maar op kan hopen. Ik ben assistent-voorganger van een gemeente in deze stad, de City Center Gemeente. Ooit van gehoord?" "Nee, ik geloof van niet." Hij schudde zijn hoofd.

Zijn antwoord ergerde me een beetje. Waarom had hij nog nooit over ons gehoord?

"Woon je hier in de buurt?"

"Nee. Dit is pas de eerste keer dat ik in Kingston ben."

"Echt waar? Waarom ben je hier?"

"Misschien omdat jij erom gebeden hebt," lachte hij. "Ik weet het niet zeker waarom."

"Luister, ik moet zo weg. Kunnen we elkaar nog eens ontmoeten?"

"Dat weet ik niet. Ik ben eigenlijk niet vrij om me vast te leggen door een afspraak te maken. Als het nodig is dat we elkaar weer zien, weet ik zeker dat het zal gebeuren. Deze ontmoeting vond ook plaats zonder agenda."

"Kan je vanavond bij ons komen eten? Dan zouden we verder kunnen praten."

"Nee, het spijt me. Ik heb vanavond al wat. Is er iets?"

Waar moest ik beginnen? Ik wilde hem zoveel vragen, maar ik had nog maar 20 minuten voordat ik terug zou moeten zijn op kantoor, en zelfs dan zou ik nog te laat zijn.

"Ik voel me zo gefrustreerd. Het lijkt erop dat iedereen die ik onlangs gesproken heb uitgeblust is geraakt – zelfs christenen die ik al jaren ken. Gisteren had ik een gesprek met een van onze oudsten, iemand waarvan ik altijd had gedacht dat hij solide was. - Jim, onze voorganger, heeft de moed geloof ik opgegeven. Hij vertelde me dat hij zich vaak afvraagt of God wel echt is of dat dit hele christelijke gedoe alleen maar een farce is."

"Wat heb je tegen hem gezegd?"

"Ik heb geprobeerd hem te bemoedigen. Ik zei hem dat we niet moeten leven door wat we zien maar door geloof; dat hij veel mooie dingen voor God heeft gedaan en dat God hem hiervoor wel zal belonen. We moeten gewoon trouw zijn en niet op onze gevoelens afgaan."

"Dus je hebt hem verteld dat hij geen gevoelens mocht hebben, en ook niet het recht heeft om vragen te stellen?"

"Nee, dat heb ik niet gezegd."

"Weet je het zeker?" De vraag klonk vriendelijk, niet beschuldigend.

Ik was een beetje van m'n stuk gebracht en ik herhaalde nog eens wat ik tegen hem gezegd had.

"Je moet iets begrijpen, Jake, dit leven in Jezus is het ware leven. Het is geen spelletje. Als mensen vinden dat er iets niet klopt... Weet je wat ik heb ontdekt? Meestal is dat dan ook het geval."

"En ik zei tegen hem dat hij dat moest negeren." Ik zei het meer tegen mezelf dan tegen John. Ik schudde mijn hoofd nu ik inzag wat ik eigenlijk tegen hem had gezegd.

"Denk je dat je hem hebt geholpen?"

"Ik weet het niet. Ik heb hem wel bemoedigd, het leek er tenminste op dat hij zich wel beter voelde."

John zei niets, hij liet mij verder denken...

"Je hebt gelijk, ik heb hem helemaal niet geholpen. Ik denk dat ik hem berispte."

"Denk je dat hij de volgende keer weer bij je zal komen als hij weer zulke gedachten heeft?"

Ik schudde alleen maar m'n hoofd en had er spijt van dat ik hem alles wat er die morgen was gebeurd had verteld. "Ik denk dat ik hem weer ga bellen en het nog eens probeer..."

"Maar hoe is het met jou, Jake. Werkt het bij jou?"

"Wat werkt er bij mij?"

"Je geloof. Ervaar jij Gods leven in de mate dat je ernaar verlangt?"

"Ik raak soms gefrustreerd, net zoals vandaag. Maar over het algemeen gesproken kan ik niets bedenken dat ik liever zou doen dan wat ik nu doe." John bewoog niet.

"Ik bedoel, ik mis het geld en de vrije tijd die ik vroeger had, maar dit is veel meer de moeite waard. We hebben aardig wat invloed op de deze stad."

Hij bleef weer stil zitten. Ik wist niet wat ik nog meer moest zeggen, maar voor ik het wist kwamen er tranen in m'n ogen en ik hapte naar adem. Opeens voelde ik me ontzettend eenzaam.

Tenslotte keerde John zich naar mij toe. "Ik heb het niet over wat je doet. Ben je vervuld met de liefde van Jezus net zoals toen je voor het eerst in Hem geloofde?"

De woorden zochten hun weg naar mijn ziel en ik voelde hoe mijn binnenste smolt als boter in een hete pan.

"N...n...neen!" Ik kreeg het er haast niet uit, mijn stem schokte met korte ademstoten. Toen ik het tenslotte over m'n lippen kreeg, gebeurde dat met een diepe zwaarklinkende zucht. "Het werkt al jaren niet meer. Het is net alsof hoe meer ik m'n best doe voor God hoe verder Hij van mij vandaan lijkt te raken."

"Of misschien hoe verder jij van Hem vandaan raakt."

"Wat?" Wie hij ook mocht zijn, het was duidelijk dat hij alles vanuit een andere gezichtshoek bekeek.

"Weet je waarom je je zo leeg voelt?"

"Daar heb ik nog niet over nagedacht, John. Ik heb het erg druk gehad en Hij schijnt me te gebruiken om andere mensen aan te raken. Ik dacht dat dit de manier was hoe het werkt. Ik denk er gewoon niet te veel over na. Ik word er zo moe van. Ik bedoel, er is heel veel waar ik dankbaar voor ben, ik heb een liefhebbende begripvolle vrouw, heerlijke kinderen, een fijn huis en ik dien God met alles wat ik heb. Maar binnenin me, hier, is het leeg, hol." Ik sloeg met mijn vuist op mijn borst en mijn ogen werden nog vochtiger.

"Jim maakte je bang, heh?"

"Wat?" Voor de tweede keer kon ik hem niet volgen.

"Misschien voelde jij je net zo leeg als hij, maar wilde je dat niet toegeven."

"Daar heb ik nog nooit aan gedacht, maar ik kan me wel herinneren dat ik me knap ongemakkelijk voelde toen hij met me sprak. Hij stelde me vragen waarop ik geen antwoord wilde geven."

"Weet je waar het allemaal om draait, Jake?" John leunde achterover, sloeg z'n armen over elkaar en keek naar de speelplaats een eindje verderop. "Het gaat om leven – Gods echte leven dat jouw leven vervult. Hij komt binnen zodat je geen twijfels meer voedt ten aanzien van Zijn werkelijkheid, Zijn aanwezigheid. Het is de soort relatie waarvan Adam heeft geproefd toen hij met God in de hof wandelde en hoorde dat Hij een geweldig plan had om een volk te hebben door wie Hij Zijn realiteit op een onvoorstelbare manier aan de wereld zou kunnen laten zien. Het is het soort leven dat Jezus leefde en dat voldoende was om aan iedere behoefte tegemoet te komen, van het voeden van een menigte met de lunch van een kleine jongen, tot het genezen van een zieke vrouw die de zoom van zijn mantel aanraakte. Dit leven is niet de een of andere filosofische gedachte die je kunt oproepen door middel van meditatie of de een of andere theologische abstractie waarover je kunt debateren. Het is de volheid. Het betekent vrijheid. Het is vreugde en vrede, ongeacht wat er gebeurt – zelfs al gebruikt je arts het woord met een 'K' wanneer hij je komt vertellen wat de uitslag van de MRI scan is. Dit is het soort leven dat Hij wil delen met iedereen die er genoeg van heeft zijn leven in eigen hand te nemen en alles te willen controleren, en in plaats daarvan kiest voor Zijn agenda. - Het is zeker niet wat zoveel mensen denken dat het inhoudt, zoals hard werken, een grote bediening hebben of een nieuw, groot gebouw neerzetten. Het gaat om het leven dat zichtbaar en tastbaar is, waar je iedere dag van je leven van mag genieten. - Ik weet dat mijn woorden tekort schieten om het adequaat te beschrijven, maar je begrijpt me wel. Jij hebt die momenten toch ook gekend, nietwaar?"

"Ja. Jazeker, maar ze duurden nooit zo lang. Ik weet nog wel hoe geweldig het was de eerste dagen, maar dat ben ik nu aardig kwijt. Wat is er met me aan de hand? Hoe is het mogelijk dat ik al zo lang christen ben, zo actief in de kerk, en nog steeds heb ik het niet door? Hoe heb ik dit leven kwijt kunnen raken? Ik was er in ieder geval niet op uit."

"Ik heb het al zo vaak zien gebeuren," antwoordde John. "Het lijkt wel een epidemie vandaag de dag. Op de een of andere manier maakt onze geestelijke ervaring de verkeerde dingen belangrijk en trekken ze ons weg van Zijn ware leven. Dat gebeurde ook in de eerste gemeente. Herinner je je wat er in Efeze gebeurde en wat Jezus tegen ze zei in zijn brief in Openbaringen? Hun theologie was onberispelijk. Ze kenden de waarheid zo goed dat ze een dwaling net zo vlot in de gaten hadden als een vlieg in een kommetje soep op een afstand van 100 meter. Ze waren ook niet bang om degenen die zich naar voren werkten in de bediening te confronteren, om te zien of ze wel de waarheid vertelden of dat ze een zelf verzonnen boodschap brachten, alleen maar om zichzelf een naam

te verwerven. Hun volharding in tijden van lijden was ongeëvenaard binnen het Christendom. - Hoe meer ze te lijden hadden, hoe sterker ze schenen te worden en ze klaagden nooit wanneer ze aangevallen werden door anderen. Maar was Jezus niettegenstaande dat tevreden met ze?"

Niet zo lang geleden had ik over dit gedeelte onderwijs gegeven, dus ik wist waar John het over had. "Nee, hij berispte hen, omdat ze hun eerste liefde waren kwijtgeraakt."

"Dat klopt. Is dat niet verbazingwekkend? Wat ze misten veroorzaakte zo'n leegte in hen dat die al het goede wat ze verder ook maar deden opzoog. Ze hadden de verrukkelijke liefde die ze in het begin voor Jezus hadden, verloren. En zonder die liefde was wat ze deden zonder inhoud. Je kunt zo druk bezig zijn voor Hem, dat je het zicht op 'Hem kennen' kwijtraakt. Er was maar weinig bij hen wat voortkwam uit hun liefde voor Hem of uit Zijn liefde voor hen. En dat maakte alles wat ze deden niet alleen waardeloos maar in feite zelfs afbrekend."

"Zo ben ik," zei ik. "Je hebt het over mij."

"Het is het oude, bekende verhaal, Jake. En het wordt miljoenen keren herhaald, zelfs onder miljoenen andere namen. Weet je nog toen de liefde van Jezus je hart veroverde?"

De herinneringen daaraan stroomden binnen. "Ja, ik was toen op de middelbare school, ongeveer twaalf of dertien jaar oud, maar ik wist dat er iets aan de hand was. Mijn ouders zaten in de andere kamer met zo'n dertig mensen en ze waren aan het bidden. Zo waren ze al vier uur bezig zonder te verflauwen. En ze vonden het nog fijn ook. Zo ging het iedere vrijdagavond. Ze konden gewoon niet wachten om weer samen te komen en te bidden. Soms zongen ze, soms lachten ze en soms huilden ze zelfs. Ze stopten zelden voor 23.00 u. en vaak gingen ze nog langer door. Dat was een hele verandering voor mijn ouders, die net zoals wij zelf opgegroeid waren in de kerk. We waren de derde generatie Baptisten van mijn vaders kant en Presbyteriaans van mijn moeders kant. Mijn ouders waren actief betrokken bij de Baptistenkerk –gingen regelmatig naar de kerk en zaten in heel veel commissies. Maar ze vonden het er niet fijn, naar het leek. Het kwam soms voor dat ze we ze zover kregen dat ze niet gingen. - Maar dit was anders. We hadden ze zelfs met een sleepauto niet weg kunnen krijgen. Ze waren veranderd, van alleen maar kerkbezoekers in mensen die vol passie waren ten aanzien van hun wandel met God. En in dit proces veranderde God hun leven. Ze raakten oude gewoontes kwijt, Gods tegenwoordigheid was sterker dan hun noden en ze lazen bij elke gelegenheid in de bijbel. Ik herinner me ook dat ze voor alle dingen baden. Voor het eerst waren ze vol vreugde, blijdschap en leven in hun geloof. Dat maakte ons als kinderen ook hongerig. Ze baden voor ons en dat was de eerste keer, herinner ik me, dat ik het leven van God leerde kennen. Ik kan me zelfs herinneren dat ik voor het eerst Gods stem hoorde."

"Wat gebeurde er daarna?"

"Het groeide een paar jaar, en ze wilden graag dat hun kerk dit ook zou leren kennen. Maar er kwam achterdocht en de beschuldigingen waren niet van de lucht. Toen het stof een paar maanden later was neergedaald, was het duidelijk dat ze niet meer welkom waren in de kerk. Veel mensen zeiden hun lidmaatschap op, maar het doofde hun ijver niet. Ze beschouwden het als een soort vervolging. - Aangezien ze niet meer welkom waren in die kerk, besloten ze samen een nieuwe gemeente te stichten. Op de eerste samenkomst zaten er wel meer dan 80 mensen opeengepakt in een klein huis. De sfeer was hooggespannen. - Ze vonden dat er wat structuur nodig was, dat ze een gebouw moesten huren en dat er een voorganger nodig was."

En toen zag ik het voor de eerste keer, zo duidelijk als wat. "En toen stierf het langzaam aan." Ik mompelde, erover verbaasd dat ik het me nu pas bewust werd.

"Vreemd heh, dat het stichten van wat men dacht dat het een kerk zou zijn iets ten gevolge had wat vervolging niet voor elkaar kreeg? Er bestaat niets ter wereld wat de Vader liever ziet dan dat je pardoos in zijn schoot van liefde valt en daar voor altijd blijft. Gods plan vanaf de scheppingsdagen tot aan de dag van de Wederkomst werd ontworpen om mensen in de liefdesrelatie te brengen die de Vader, Zoon en Geest al met elkaar gedeeld hebben sinds de eeuwigheid. Hij wil niets minder – en niets anders! - Dit is geen God die Zijn Zoon stuurde met een lijst regels waaraan je je moest houden of rituelen die je moest toepassen. Zijn missie was ons uit te nodigen om kennis te maken met Zijn liefde – en een relatie met Zijn Vader te hebben die hij omschreef als diepe vriendschap. - Maar wat doen we? We laten ons zo snel gevangen nemen door een op werken gebaseerde religieuze cultuur die gedijt in een klimaat van schuld, conformeren en manipulatie, dat het de liefde die ze in stand wil houden juist dood maakt. - In Efeze spoorde ze valse leraars op. In Galatie zorgde ze ervoor dat iedereen de rituelen uit het Oude Testament hield. Tegenwoordig brengt ze mensen ertoe om mee te werken aan het gemeenteprogramma. - Het maakt niet uit waardoor mensen vervreemd raken van Gods leven. Dat kan door van alles gebeuren, zo lang het ze maar genoeg bezighoudt met 'dienen', als een adequaat vervangingsmiddel voor het ware. Je hebt het eerder in de gaten als het gaat om besnijdenis zoals in Efeze, dan wanneer het gaat om het bezoeken van de zondagochtendsamenkomst in Kingston. Maar ze kunnen de mensen allebei naar dezelfde plek leiden: van verveelde en teleurgestelde gelovigen, die Vaders leven niet meer kennen."

Ik wist niet wat ik moest zeggen. Ik was er ook niet zeker van of ik het wel met hem eens was. Wat had kerkgang nu te maken met besnijdenis? "Mag ik je een vraag stellen, Jake? Hoeveel plafondplaten telt jullie kerkzaal?"

Ik hoefde niet eens na te denken. "Er zijn 312 lange en 98 korte."

"En hoe komt het dat je dat weet?"

"Ik tel ze als ik me verveel."

"Dan moet je je wel vaak verveeld hebben. Weet jij voor hoeveel anderen dit ook geldt? Ik heb eens iemand ontmoet die de getallen van de gezangen en psalmen die gezongen zouden worden optelde, om te kijken of ze bij elkaar opgeteld het getal 666 vormden. Denk je niet dat mensen die samen Gods leven delen in deze dingen niet zo goed zullen zijn? Zou het kunnen betekenen dat er iets fout zit?"

Nou, misschien had hij gelijk.

"Waar zat jij aan te denken afgelopen zondag toen je de kerk binnenkwam?"

Daar moest ik wat langer over nadenken. "Ik keek mijn aantekeningen nog even na, en probeerde een passende

illustratie te bedenken.... die had ik nog niet." "Okee. Maar wat zei je tegen jezelf toen je je auto parkeerde bij het gebouw?"

Het kostte me even tijd om dat boven water te krijgen. "Ik zal blij zijn als dit voorbij is en ik weer naar huis kan gaan." Ik moest wel even grinniken. "Hoe wist je dat?"

"Ik wist het niet, maar het verbaast me niet. Weet je hoeveel mensen dat denken? Zelfs degenen die ervoor worden betaald om daar te zijn, zoals jij? Door de sleur vervelkt het leven, hoe goed het ook mag lijken te gaan."

"Dus is Jims ontgoocheling een goede zaak?" vroeg ik ongelovig.

"Misschien kan je het zo stellen, ja. Maar dat geldt ook voor jou. Als je beseft dat de sleur waar je in terecht bent gekomen je verlangen om God beter te leren kennen niet echt stimuleert, kunnen er een aantal ongelofelijke dingen gebeuren. Als je week na week hetzelfde programma uitzit raak je je enthousiasme kwijt. Krijg je daar niet genoeg van om jaar na jaar ten prooi te vallen aan dezelfde verleidingen, dezelfde onbeantwoorde gebeden te bidden en te merken dat er geen bewijs is dat je gegroeid bent in het duidelijker verstaan van Gods stem?"

"Jawel." Ik was verbaasd dat het antwoord zo vlot over mijn lippen kwam - met de frustratie. "Waarom deed je het dan...? Het antwoord daarop, Jake, zal meer over jezelf zeggen dan over de kerk. Op dit moment kan je volstaan met eerlijk te zijn over je eigen verveling en ontgoocheling. Deze Vader heeft nooit zijn verlangen opgegeven om de vriendschap met jou te hebben die je had toen je dertien was."

"Ook daarna heb ik wel van die momenten gehad!"

"Natuurlijk, maar dat duurde niet zo lang, toch? Als dat wel het geval was geweest, had je niet mensen zoals Jim het bos in hoeven te sturen en hem en anderen te 'versterken' met nietszeggende algemeenheden. Je moet mensen zoals hij niet het zwijgen opleggen alsof ze te weinig geloof hebben. Geef ze liever een compliment omdat ze de moed hadden om met hun geestelijk leven om te gaan als met iets dat echt is. Om je de waarheid te zeggen, Jims eerlijkheid laat meer geloof zien dan jouw onbehagen mét geloof."

"Wat moet ik doen, John? Ik wil dat leven waar jij het over hebt."

"Jij hoeft daar niet zo veel voor te doen, Jake. Wees gewoon echt naar de Vader toe en geef niet toe aan de neiging om in je schulp terug te kruipen en stilletjes de toestand van levenloosheid te verdragen. Je strijd komt voort uit de roep van Gods Geest naar jouw geest. Vraag Hem je te vergeven dat je andere zaken in de plaats hebt gesteld van de kracht van zijn liefde en nodig Hem uit je te laten zien hoe jouw ijver en inspanning om goede werken te doen Zijn liefde voor jou heeft verduisterd. Laat God de rest doen. Hij zal je naar Zich toe trekken."

Ik keek op m'n horloge en zag dat ik moest gaan. "Het spijt me, ik moet er vandoor. Het heeft lang geduurd, John, maar ik ga er voor!"

"Mooi zo. Zal het niet geweldig zijn om 's morgens op te staan met de zekerheid dat je iedere dag geliefd bent door Vader, zonder dat je het door welke rechtvaardige daad dan ook hoeft te verdienen? Dat is het geheim van de eerste liefde. Probeer het niet te verdienen. Weet, dat je aanvaard en geliefd bent, niet vanwege wat jij voor God zou kunnen doen, of door op de een of andere manier te hopen dat je het waard bent dat Hij je aanvaardt, maar omdat het Zijn grootste wens is dat jij een van Zijn kinderen bent. Jezus is gekomen om alle obstakels die dat tegenhouden weg te nemen."

Ik stond op en greep John's hand. Hij kneep in de mijne en hield hem even vast.

"En dat is niet moeilijk, Jake. Ik dit Koninkrijk krijg je echt wat je zoekt. Daar draait het om. Als jij op zoek bent naar deze intieme relatie met God zal je die vinden."

"Waarom heb ik die dan nog niet? Ik dacht dat ik daar al die tijd al naar op zoek was..."

"Ongetwijfeld, dat zal in het begin ook zo zijn geweest. Maar je kan het ook van een andere kant bekijken. Als je ziet waar je nu bent, dan zal je merken waarin je het in feite hebt gezocht!" Hij liet m'n hand los.

Zijn stem klonk beslist, maar ik had geen tijd om er op in te gaan. Mijn afspraak wachtte. Ik kon alleen maar knikken. Maar op dat moment had ik er geen idee van wat hij bedoelde.

"Ik hoop je gauw weer te zien," zei ik en keek hem aan.

"Oh, dat gebeurt wel... op het juiste moment."

Ik bedankte hem, zwaaide gedag en omdat ik nu echt te laat zou zijn voor mijn afspraak, spurtte ik naar de uitgang van het park.

Het heeft me altijd verbaasd dat de grootste 'reizen' in ons leven vaak zo simpel beginnen dat we het niet eens in de gaten hebben dat hij al is begonnen. We merken het pas wanneer we al een eind op weg zijn en terugkijken. En zo zou het ook voor mij zijn.

Hoofdstuk 3

En dit is christelijk onderwijs?

Mijn korte gesprek met John in het park leverde eerder frustratie op dan dat het me hielp. Hoewel ik aanvankelijk opgewonden was over de nieuwe vooruitzichten en ik de rest van die dag freewheelend doormaakte, zonder de stress die me daarvoor zo vaak parten had gespeeld, verflauwde de opwindning al snel.

Ik vond het moeilijk me alles wat hij had gezegd voor de geest te halen en ik dacht aan -tig vragen die ik hem had willen stellen. Ik was boos omdat we zo weinig tijd hadden gehad en omdat hij niet bereid was geweest een volgende afspraak met me te maken. Wie was hij eigenlijk? Was het misschien iemand die mij stalkte?

Maar hij gedroeg zich niet als een gek. Ik had me volkomen op m'n gemak gevoeld tijdens m'n gesprek met hem. Het deed me denken aan de gesprekken die ik met m'n vader had gehad voordat hij vijf jaar geleden overleed ten gevolge van een dodelijk auto-ongeluk. Vreemd genoeg voelde ik me tot John op een soortgelijke manier aangetrokken, wie hij ook mocht zijn. Hij wakkerde mijn honger naar Jezus aan. Een honger die in de maanden na mijn ontmoeting met John niet minder was geworden, hoewel mijn pogingen om die honger te stillen hopeloos waren mislukt.

Na die ontmoeting met John zette ik iedere morgen, voordat de rest van het gezin wakker was, 45 minuten apart om de bijbel te lezen en te bidden. Hoewel ik dat iedere dag deed, merkte ik absoluut geen verschil. Dezelfde stress op m'n werk en thuis kwam geleidelijk weer terug. Mijn gebeden leken geen enkele uitwerking te hebben, zelfs niet wat betreft de dingen waarvoor ik het vurigst had gebeden. Ik voelde me ontmoedigd, maar niettemin hield ik vol.

Ik had gehoopt dat ik John nu toch wel weer eens zou ontmoeten, maar dat gebeurde niet. Een paar weken lang viel het me op dat ik overal naar hem uitkeek. Ik kon geen winkel binnengaan, of ergens in een restaurant iets gaan eten of zelfs maar een straat uitrijden zonder dat ik iedere persoon nauwlettend observeerde om te zien of ik hem zag. Af en toe ontdekte ik iemand die op hem leek, in postuur of manier van lopen, en dan sloeg mijn hart even over. Maar als ik dan dichterbij kwam viel mijn hoop keer op keer in duigen. Ik nam zelfs een paar keer een omweg om even in het park te gaan kijken of hij daar toevalig zat.

Kan je je voorstellen hoe verrast ik was toen ik vijf maanden later zijn vertrouwde gezicht zag op een plek waar ik hem het minst had verwacht – hij stond door het diamantvormige raam in een van de deuren van onze samenkomstzaal te turen. Het was zondagmorgen en binnen een paar minuten zou de aanbiddingsdienst beginnen. Ik liep het middenpad af met mijn beste 'zonder-mij-kunnen-ze-niet' gezicht, en had net een vervelend gegons van onze PA af kunnen halen. Ik had niets anders gedaan dan aan wat draden rommelen die onder het podium ingeplugd waren, en dat had het 'm gedaan.

Ik kon de blikken van de mensen voelen toen ze naar me keken terwijl ik het gangpad afliep, hoewel de voorganger al aan het bidden was. Ik hield mijn hoofd gebogen totdat ik bij mijn rij was aangekomen. Ik wierp even een snelle blik naar het gangpad dat naar de deur leidde.

En daar stond hij.

In die ogen kon je je niet vergissen, en mijn hart stond bijna stil toen ik hem herkende.

Ik liep voorbij mijn lege stoel en slipte door de open rechterhelft van de dubbele deuren de zaal uit. Hij stond ergens naar te kijken met een frons op zijn gezicht en ik herinner me dat ik vond dat hij er op deze plek niet op z'n gemak uitzag. Alsof hij hier niet thuis hoorde. Ik weet niet waarom het zo op mij overkwam. Het was niet vanwege zijn kleren. Hij droeg een poloshirt en spijkerbroek, en dat was voor onze informele Californische diensten heel gewoon. Ook waren er wel meer bij ons die zo'n baard hadden als hij, en lang haar zoals de hippies dat vroeger hadden. Maar op de een of andere manier leek hij hier niet thuis te horen.

"John, wat doe jij hier," fluisterde ik.

Hij draaide zich langzaam naar me toe, glimlachte om te laten merken dat hij me gezien had, draaide zich weer terug en keek de zaal in. Na enkele ogenblikken deed hij tenslotte zijn mond open en zei: "Ik kwam even kijken of je tijd had om wat te praten."

"Waar heb je gezeten? Ik heb overal naar je gezocht." Hij bleef door het raam naar binnen kijken.

"Ik zou graag willen, maar het is nu niet zo'n geschikt moment. Onze grote samenkomst gaat zo beginnen."

Deze keer draaide hij zich niet om. "Ja, dat zie ik."

Ik kon horen dat de mensen binnen opstonden toen het aanbiddingsteam met de intro van het volgende lied begon.

"Kan het ook later? Na de dienst?"

"Ik ben op doorreis en ik dacht even langs te komen om te zien hoe het met je is. Heb je een beetje antwoord gekregen op de vragen die je had?"

"Ik weet het niet. Ik doe alles wat ik denk te moeten doen. Mijn tijd met God gaat weer beter dan het ooit is geweest."

Zijn stilte zei me dat ik zijn vraag niet had beantwoord. Ik dacht dat ik maar net zo lang moest wachten totdat hij reageerde, maar het duurde zo lang dat ik me niet langer kon inhouden. "Nou...eh....hoe zal ik het zeggen? Ik denk van niet. In feite lijkt het erop dat hoe meer ik het probeer hoe leger en gefrustreerder ik me voel. Het lijkt gewoonweg of het alle moeite niet waard is."

"Mooi zo," John knikte, nog steeds de zaal inkijkend. "Dan heb je dus iets waardevols geleerd, nietwaar?"

"Wat?" Ik dacht dat hij me niet begrepen had. "Ik zei dat het niet heeft geholpen. Ik heb echt m'n best gedaan en er gebeurt gewoon niets. Hoe kan dat nu goed zijn? Het maakt me alleen maar kwaad."

"Ik heb je wel begrepen," antwoordde John terwijl hij zich naar me toe wendde. "Weet je hoe dat komt? Kom eens mee, dan zal ik je wat laten zien."

Na dat gezegd te hebben draaide hij zich om en wenkte me om hem te volgen en liep naar de hal in de richting van onze onderwijsvleugel. Terwijl hij van me vandaan liep, wierp ik een blik op de zaal. 'Ik kan het niet maken om nu met hem mee te gaan. Er wordt van me verwacht dat ik daar binnen zit, in de samenkomst. Als de PA nu weer kuren vertoont? En als...?'

Op dat moment liep hij net de hoek om. Op die manier was ik hem al eens eerder kwijtgeraakt, niet? Zonder er verder over na te denken, vloog ik de hal door, hem achterna.

Toen ik de hoek om kwam liep ik bijna een jong gezin ondersteboven dat van de andere kant aan kwam lopen. Ik verontschuldigde me, dat ik zo tegen hen aan was gebotst, maar ze schenen er niet naar te luisteren. Aan hun gezichten kon je zien dat ze zich erg opgelaten voelden.

"De enige keer dat we te laat komen," zuchtte de vrouw," en moet je zien wie ons betrapt – een van de voorgangers! Echt waar, we komen nóóit te laat." Over haar schouder heen kon ik John zien. Hij was gestopt om op me te wachten. Hij leunde tegen de muur en keek naar ons. Hij trok zijn wenkbrouwen op en de grijns op zijn gezicht leek op een speelse manier te zeggen: "Gesnapt!"

Opeens voelde ik me als een soort 'kerkpolitie'. Twee zondagen geleden had ik een belangrijke mededeling gedaan over hoe belangrijk het is om op tijd te zijn zodat we andere aanbidders niet storen wanneer we te laat komen. Ik voelde hoe John met zijn oren inzoomde op ons gesprek.

"We hadden onderweg een leuke band," probeerde de man.

"Je mag blij zijn dat ik vandaag geen 'te-laait-bonnen' geef." Ik lachte en hoopte dat ze zich niet meer zo opgelaten zouden voelen - en ik ook niet. "Ik ben blij dat jullie er zijn." Ik gaf ze een knuffel en liep met ze naar de zaal. Toen ik die opendeed kwam er een diaken naar ons toe om ze te helpen een plaats te vinden.

Ik rende terug door de hal, de gang in die naar de onderwijsvleugel voerde. Daar stond hij, voor het mededelingenbord van onze zondagschool, terwijl zijn ogen over de 10 cm. grote woorden gingen, die zeiden: "Ik was verheugd toen zij tegen mij zeiden: Laten wij naar het Huis van de Heer gaan!"

"Wat betekent dat," vroeg hij, terwijl hij met z'n wijsvinger een denkbeeldige regenboog maakte, de letters volgend.

"Dat we ons erop moeten verheugen om in Gods tegenwoordigheid te mogen zijn." Onwillekeurig ging mijn stem aan het eind omhoog zodat mijn antwoord meer op een vraag leek.

"Goed antwoord. Waarom hier?"

"Omdat dat onze missie-verklaring is voor christelijke onderwijzing," antwoordde ik, terwijl ik probeerde nonchalant te klinken, maar ik wist dat hij ergens naar toe wilde. Ik wist alleen niet naar wat.

"We proberen hier een atmosfeer te scheppen die de kinderen fijn zullen vinden, zodat ze zullen komen."

"En 'het huis van de Heer' is dan dit gebouw?" Hij wees naar beide einden van de gang.

Oh jee. Dit vond ik niet fijn gaan. Na een korte stilte antwoordde ik: "Natuurlijk weten we allemaal dat er iets veel groters mee wordt bedoeld dat dit." Ik zocht wanhopig naar een goed antwoord, maar ik had het vervelende gevoel dat ik dat niet in voorraad had.

"Maar wat denken mensen die dit lezen?"

"Misschien denken ze dat het inhoudt dat je naar onze kerk moet komen."

"En wil je dat ze dat denken?"

Ik dacht dat als ik hierop geen antwoord gaf, we wel door zouden lopen. Maar opnieuw liet hij de stilte langer duren dan me lief was.

"Ik denk van wel..."

"Besef je niet dat het krachtigste aspect van het evangelie is dat ze ons bevrijdt van het idee dat God in wat voor gebouw dan ook woont? Voor mensen die doorkneed waren in de rituelen van tempelaanbidding was dit of geweldig of verschrikkelijk nieuws. De volgelingen van Jezus vonden dit geweldig. Ze hoefden niet langer God te zien als iemand die ergens in de schuilhoeken van de tempel zit, en alleen benaderd kon worden door speciale mensen op bijzondere tijdstippen."

Ik merkte aan zijn stem dat hij bedroefd was en wachtte in stilte.

"Dus, Jake, als dit gebouw niet het huis van God is, wat is dan wel het huis van God?"

"Wij." Ik schudde m'n hoofd. Dat bord leek me nu zo stom. Ik vroeg me af of John wist dat het om te beginnen mijn idee was geweest. Maar dat ging ik hem zeker niet vertellen.

"Hoe kan iemand dan 'naar zichzelf' gaan?" Hij zuchtte gelaten. "Weet je nog wat Stephanus zei vlak voordat ze stenen opraaptten om hem te stenigen? – "De Allerhoogste woont niet in huizen gemaakt door mensenhanden." – En op dát moment keerden ze zich tegen hem. Het deed hen denken aan Jezus' bewering, dat Hij de tempel zou vernietigen en die in drie dagen weer op zou bouwen. Mensen kunnen fel reageren als het over hún gebouw gaat, vooral als ze denken dat God er woont."

Ik gaf geen antwoord. Ik knikte alleen maar.

"En zijn ze verheugd als ze hier komen?"

Het duurde even voordat ik snapte wat hij bedoelde. "We hopen van wel. We doen er in ieder geval ons uiterste best voor."

"Dat is wel te zien." Johns ogen gingen over het mededelingenbord waarop talloze aankondigingen te zien waren. Over training seminars, stafbesprekingen, klasseactiviteiten en allerlei verzoeken.

"Een goed programma vraagt heel wat werk."

"Ongetwijfeld. En ook heel wat schuldgevoelens, om maar niet te spreken over manipulatie." Ik volgde zijn ogen naar het midden van een poster waar een oproep stond om je aan te melden. Het was een kleuren afbeelding van een tiener in punkkleding, 's avonds in een straat ergens in de stad. In grote letters stond er te lezen: "Als er maar iemand was geweest die hem over Jezus had onderwezen... Meld je vandaag nog aan."

"Schuldgevoelens? Manipulatie? Wij zijn er niet op uit dat iemand zich schuldig gaat voelen: we geven alleen maar de feiten."

Hij schudde z'n hoofd en liep naar de hal. Ik wierp een blik naar het uiteinde van de hal waar de samenkomstzaal was, beseffend dat dát de plek was waar ik nu behoorde te zijn. Maar in plaats daarvan besloot ik snel dat het beter was om bij John te blijven, die ondertussen al een andere gang was ingelopen. Toen ik de hoek omkwam kon ik de kinderen al horen zingen:

"Wij zitten allemaal op onze plaats, met stralende gezichten,

Goeiemorgen allemaal! Goeiemorgen allemaal!"

John gluurde door de half geopende deur. De kleuters zaten in rijen op hun kleine stoeltjes, hun gezicht naar de onderwijzeres gericht. Toen ze klaar waren met zingen krioelden de kinderen door elkaar en kon je ze horen ravotten en lachen. Een jongen met een helderblauw gekleurd vest aan draaide zich om en stak z'n tong uit naar een van de meisjes. Toen hij dat deed kreeg hij ons in de gaten en meteen draaide hij zich om, ging recht zitten en deed of hij goed oplette.

Van waar wij stonden konden we de onderwijzeres niet zien, maar we konden haar luid smekende stem wel horen, rechts van ons.

"We gaan de tekst die we geleerd hebben nog eens opzeggen," schreeuwde ze. "Nou, allemaal weer rustig gaan zitten anders krijg je geen snoepje als we klaar zijn."

Klaarblijkelijk hielp deze dreiging, want het lokaal werd stil.

"Wie kent de tekst?" Verschillende handen gingen omhoog. "We gaan het samen doen:

"Ik was blij toen ze tegen me zeiden....' De staccato stemmen bleven op dezelfde toonhoogte," Laten we naar het huis van de Heer gaan, Psalm 11: vers 1". De meeste stemmen waren zachter geworden - uit eerbied - behalve een meisje dat klaarblijkelijk wilde dat iedereen zou horen dat zij het kende.

"En wat betekent het?" De onderwijzeres schreeuwde boven alles uit.

Twee handen gingen omhoog, een daarvan was van hetzelfde meisje dat de tekst zo luid had opgezegd.

"Sherri, vertel het ons eens!"

"Dat is mijn dochter," fluisterde ik naar John.

Het meisje stond op. "Het betekent dat we blij moeten zijn om naar de kerk te gaan, want God woont daar."

"Dat is goed," zei de onderwijzeres en ik voelde me opgelaten.

Ik haalde m'n schouders op toen John me schalks aankeek en glimlachte. Toen vormde zijn lippen twee woorden: "Het werkt!"

De glimlach op z'n gezicht haalde de stekker uit mijn gevoel van opgelatenheid. Hij liet zo duidelijk merken dat hij niet hier was om me beschaamd te laten voelen.

Toen we weer naar de klas keken, gaf de onderwijzeres 'gouden' sterren aan de kinderen, die ze bij hun naam op een groot bord aan de wand mochten prikken. We gebuikten die o.a. als presentielijst, voor het bijhouden van wie de memory-tekst kenden en of de kinderen hun bijbel hadden meegenomen. Het werd een complete chaos toen de kinderen hun ster kregen. Ze duwden elkaar omver terwijl ze hun naam op de tabel opzochten en hun sterren erop prikten.

Toen iedereen weer ging zitten, liep de onderwijzeres naar de tabel en wees op een rij namen onderaan de tabel.

"Kijk eens naar de sterren die Bobby allemaal heeft. Sherri doet het ook goed, en Liz en Kelly ook. Denk eraan dat je over drie maanden een heel mooie prijs krijgt als je bij de vijf Supersterren hoort. Dus doe je best. Kom elke week hier, neem je bijbel mee en leer je tekst uit je hoofd."

"Maak een lijstje en lees die twee keer door," zong John zachtjes. Het duurde even voor ik in de gaten had dat hij een Kerstliedje zong, niet eentje dat wij de kinderen leerden. "Heb je genoeg gezien?" vroeg hij aan me.

"Wat? Oh... ik? Ik kijk gewoon naar jou. Ik weet al wat hier gebeurt."

"Misschien ook niet." John draaide weg van het raam en liep wat verder de hal in. Even later stopte hij bij een fonteintje. Met zijn rechterarm zijn linkerarm ondersteunend wreef hij over z'n voorhoofd.

"Jake, zag je die jongen die naast je dochter zat? Met die korte broek en dat licht-gele T-shirt?"

"Niet speciaal."

"Nou, dat verbaast me niet. Hij viel niet zo erg op. Hij maakte geen lawaai, hij zat daar maar met zijn hoofd omlaag en zijn armen over elkaar."

"Oh nou weet ik over wie je het hebt. Dat moet Benji geweest zijn."

"Benji... Heb je gemerkt dat hij geen enkel woord van de tekst kende en dat hij zelfs geen ster kreeg terwijl hij er vandaag wel was?"

"Nee, dat heb ik niet gemerkt."

"Hoe denk je dat hij zich voelde na dit alles?"

"Ik hoop dat hij het in het vervolg beter zal willen doen: z'n bijbel meenemen, vaker komen en zijn teksten leren. Zo motiveren wij de kinderen. Dat doet iedereen. Het dient een goed doel."

"Maar hoe zal hij ooit kunnen wedijveren met ... Sherri, heette ze? Zijn zijn ouders zo behulpzaam als jullie dat zijn?"

"Hij heeft alleen z'n moeder. Zijn vader ziet hij nooit. Zij moet hard werken en ze houdt heel veel van hem, maar ja, je weet hoe zwaar het voor een ouder alleen kan zijn. Ik kan het me eigenlijk niet eens voorstellen."

"Denk je dat Benji bemoedigd naar huis gaat vandaag?"

"Dat hopen we." Ik dacht aan hem, zoals hij daar zat met die sturende blik in z'n ogen, die ik al zo vaak had gezien. "Maar ik denk, dat we moeten constateren dat het bij hem nog niet zo gaat, hoewel het bij de meeste kinderen wel werkt. Ons kinderwerk behoort tot de beste van de stad."

"Wil je zeggen, dat de gevoelens van voldoening die Sherri zal hebben opwegen tegen het gevoel van schuld dat Benji heeft?"

Ik probeerde antwoord te geven op die vraag, maar ik kon niets zinnigs bedenken.

"Ging jij vroeger ook naar de zondagsschool, Jake, toen je jong was?"

"Ja. Mijn ouders hebben ons als het ware in de kerk opgevoed. Ik heb zelfs een keer een bijbel gewonnen omdat ik 153 teksten kon opzeggen in een wedstrijd die over 3 maanden ging."

John sperde zijn ogen wagenwijd open. "Echt waar? En waarom deed je dat?"

"De winnaar zou een splinternieuwe bijbel krijgen."

"Ik veronderstel dat jij er misschien niet eens een nodig had?"

Ik was even stil. Ik herinnerde me dat mijn ouders vlak daarvoor een bijbel voor me hadden gekocht. Ik hield m'n hoofd scheef en keek hem schuin aan, verbijsterd, alsof ik wilde zeggen, "Hoe wist je dat?"

"Degenen die meestal winnen, hebben de prijs niet nodig."

Ik had inderdaad al een bijbel, maar deze was bijzonder voor me: ik had hem gewonnen.

"Honderderd drie en vijftig teksten? Dat is nogal wat."

"Ik heb altijd makkelijk uit mijn hoofd kunnen leren. Ik lees een tekst gewoon een aantal keren hardop en ik ken hem. Het kostte echt niet veel moeite. De meeste teksten leerde ik 's morgens voordat we naar de kerk gingen."

"Hoeveel teksten had nummer twee uit zijn hoofd geleerd?"

"Ik geloof een stuk of 35. Ik heb ze allemaal weggevaagd."

"En je vindt dat dit allemaal een gezonde demonstratie van geestelijk vuur is?"

"Nou, nu je het vraagt....", dacht ik, maar ik hield m'n mond.

"Wat heb je nog meer gewonnen?"

"Toen ik 10 was kreeg ik een gouden speld omdat ik twee jaar lang geen enkele keer de zondagsschool had verzuimd. De voorganger gaf die aan me op een zondagmorgen in de grote samenkomst, in het bijzijn van de hele gemeente. Je had het applaus moeten horen. Ik zal nooit vergeten hoe bijzonder ik me toen voelde."

"Het gaf je iets om voor te leven, nietwaar?"

"Wat bedoel je?"

"Is dat niet waar je steeds naar op zoek bent geweest: dat gevoel dat je 'bijzonder' bent?"

Het was net alsof er een sluier voor m'n ogen werd weggehaald. De meeste beslissingen die ik had genomen waren voortgekomen uit mijn behoefte erkend en geeerd te worden door anderen. Ik hield van goedkeuring en vaak fantaseerde ik erover.

"Om je de waarheid te zeggen, was dat misschien wel het sterkste motief voor me geweest om mijn baan als makelaar in onroerend goed op te geven en een positie in de bediening aan te nemen, waar ik op het podium zou komen te staan en bekend en gewaardeerd zou worden."

"En dat kwam allemaal voort uit dat ene moment? - Natuurlijk niet. Er waren meer van dergelijke momenten die een verlangen naar boven lieten komen en je voedden, een verlangen dat er diep binnenin je al was." Hij wees op mijn borst. "Wie houdt er niet van om aardig en gewaardeerd gevonden te worden? Je kan het gemakkelijk gebruiken als je mensen wil motiveren om iets goeds te doen. Een vraag die belangrijker is, is deze: heeft het uit je hoofd leren van al die teksten je geholpen om de Vader beter te leren kennen? Wat vind je makkelijker: streven naar een relatie met de Vader of jagen naar je eigen persoonlijke succes? Dat is de echte test. Volgens mij zou je nu niet zo wanhopig zijn als je echt had geleerd hoe je Vaders liefde kon leren kennen. In plaats daarvan ben je zo druk geweest met het zoeken naar andermans goedkeuring, dat je niet in de gaten hebt gehad dat je de Zijne al hebt."

"Wat bedoel je? Hoe kan ik zijn goedkeuring hebben als ik nog steeds zo'n moeite heb met allerlei dingen?"

"Omdat je je best doet voor de verkeerde dingen. Jij denkt dat je Vaders goedkeuring kan verdienen. Vader heeft ons aangenomen, niet vanwege iets wat wij 'kunnen' doen, maar door wat Hij voor ons aan het kruis heeft gedaan. Echt, Jake, er is niets wat jij kan doen om ervoor te zorgen dat Hij meer van je gaat houden. En er is niets wat jij kan doen waardoor Hij minder van je zou gaan houden. Hij houdt gewoonweg van je. Het zeker zijn van die liefde zal je veranderen, en niet jouw worstelen om te proberen het te verdienen."

Ik kreeg tranen in mijn ogen. Hij had iets in m'n binnenste aangeraakt waarvan ik niet eens wist dat het er zat.

"Dus alles wat ik heb gedaan is voor niets geweest?"

"Als het tot doel had om ervoor te zorgen dat Hij meer van je ging houden, ja. Al zou je nooit meer iemand anders counselen of nooit meer lesgeven aan een zondagsschoolklas, Jake, Hij zou nog steeds evenveel van je houden."

Wat? Ik was sprakeloos. Ik wilde hem best geloven, maar hij had net een vraagteken gezet bij alles waar ik ooit voor had gewerkt. Hoewel het verklaarde waarom zoveel van mijn inspanningen niets hadden opgeleverd, had ik er geen flauw benul van hoe ik ooit zou kunnen ervaren waar hij het net over had gehad. Probeerde ik echt te verdienen wat Hij mij al had gegeven?

Leunend tegen de muur had John me aangekeken, een glimlach op z'n lippen, maar nu liep hij verder, de gang door, en ik volgde hem.

"Weet je nog die morgen dat je die presentie-speld kreeg....? Als die voorganger werkelijk van je had gehouden, weet je wat hij dan zou hebben gezegd? 'Dames en heren, we willen jullie voorstellen aan een jongeman die zojuist een periode van twee jaar heeft volgemaakt, waarin hij nooit een zondagsschoolklas heeft gemist. We willen voor hem bidden, omdat het inhoudt dat de prioriteiten in het gezin waaruit hij komt zo scheef zijn komen te liggen, dat ze in de afgelopen twee jaar nooit met vakantie hebben kunnen gaan. Het betekent ook dat hij

waarschijnlijk hier kwam terwijl hij ziek was en eigenlijk beter thuis had kunnen blijven. Het betekent ook dat het winnen van een gouden speld, zoals deze hier, én uw waardering belangrijker voor hem waren dat uw broeder te zijn. En geen enkele dag van zijn hier aanwezig zijn zal hem dichterbij God hebben gebracht."

"Dat zou onbeleefd geweest zijn, als hij dat had gezegd" wierp ik tegen.

"Dat hangt ervan af hoe je het bekijkt, Jake. Als hij dat had gedaan, dan had jij niet zo hoeven streven naar de waardering van anderen, waardoor jij eerder verder van God vandaan raakte dan dat het je hielp om je hart te openen voor Hem."

"Je bedoelt dus dat waardering gebruiken om Sherri te belonen niet alleen pijnlijk is voor Benji maar ook schadelijk voor Sherri?"

Hij prikte met z'n wijsvinger in de lucht alsof hij een denkbeeldige knop indrukte.

"Bingo! Weet je dat meer dan 90% van de kinderen die naar de zondagschool gaan de gemeente vaarwel zeggen nadat ze hun ouderlijk huis hebben verlaten?" "Dat heb ik gehoord, ja. We geven de openbare scholen daar de schuld van, omdat ze de kinderen vervreemden van hun geloof."

John trok zijn wenkbrauwen op in ongeloof. "Echt waar? Dat is makkelijk!"

"Nou, wij doen tenminste ons deel," zei ik me verwerend.

"In meer opzichten dan je tot nu toe gemerkt hebt."

"Dus jij beweert dat alles wat ik verkeerd heb geleerd over God door de zondagschool komt." Ik kon de spot en frustratie in mijn eigen stem horen.

"Nou, niet helemaal. Ik zei niet dat het allemaal slecht was."

"Hoe zou het ook kunnen? Wij leren de kinderen over God en de bijbel en hoe ze goede christenen kunnen worden." Mijn stem stierf langzaam weg toen het tot me door begon te dringen dat 'over God leren en hoe je een goede christen kan worden', niet hetzelfde is als 'leren wandelen met Hem'.

"Ik wil je helpen in te zien dat er een rode draad loopt door al die prachtige dingen die jullie hier hebben en doen. We praten over een systeem dat gebaseerd is op godsdienstige verplichtingen, waardoor het geheel vervormd wordt. Als je dat niet in de gaten hebt, zal je nooit te weten komen wat het betekent om met Vader te wandelen."

"Hoe zo?"

"Hij heeft te veel gedaan om je ervan te bevrijden dan dat Hij je ervoor zou willen belonen. Zeker, al het overige wat je in je leven doet kan gebaseerd zijn op hoe en wat je presteert, maar dat geldt niet voor je relatie met Hem. Die is niet gebaseerd op wat wij doen, maar op wat Hij heeft gedaan."

"Dus ik heb te veel m'n best gedaan, bedoel je dat? Komt het daardoor dat mijn inspanningen niets uitwerken? Moeten wij dan niet ons aandeel leveren?"

Ik keek John aan.

"Niet direct," zei John, en hij grinnikte een beetje. "Maar je komt in de buurt. Het heeft te maken met het feit dat je een relatie probeert te 'verdienen' die je nooit zal kunnen verdienen. Mensen kunnen je roemen omdat je teksten uit je hoofd hebt geleerd of samenkomsten hebt bijgewoond, maar dat zal nooit voldoende zijn om een relatie te 'verdienen'. Bovendien, je jaagt dat na, niet omdat je God wil kennen, maar omdat je wilt dat de mensen je 'geestelijk' zullen vinden. En weet je...dat is dan ook 'je loon'."

"Dus dat bedoelde Jezus toen Hij zei dat de Farizeeërs dingen deden om door anderen gezien en geeerd te worden, en dat ze hun beloning al hadden ontvangen? Maar daar ben ik niet op uit!"

"Mooi zo. Zie je niet dat het pad waar jij op loopt je niet brengt waar men zei dat het je zou brengen? Het zal een goede christen van je maken in de ogen van anderen, maar daardoor zal je Hem niet leren kennen."

John scheen niet speciaal ergens naar toe te lopen. Zonder doel wandelden we langs de klaslokalen en soms kwamen we iemand tegen die zich haastte door de gangen. Ik werd zo in beslag genomen door onze discussie dat ik niet in de gaten had dat men ons vreemd aankeek. - Daar zou ik later voor moeten boeten. "Dus ik kan een geweldige christen lijken te zijn ten opzichte van anderen en toch het ware hart missen!"

"Bevind je je daar dan niet op dit moment? Kijk eens even naar het omvangrijke programma hier. Kijk eens naar deze gebouwen, wat de kinderen allemaal nodig hebben, wat het hele mechanisme met zich meebrengt. Hoe houd je dit allemaal draaiende?"

"In ieder geval heb je mensen nodig, en geld, en een geestelijke atmosfeer, denk ik."

"En dat is dan ook de 'beloning', is het niet? Hoe zorg je ervoor dat je hier een goed gemeentelid bent en blijft?"

"Verzuim de samenkomsten niet, geef je tienden en leef niet in zonde."

"Dat geldt voor alle zonden?"

"Wat bedoel je?"

"Nou, ik weet niet hoe het hier gesteld is, maar meestal zijn er een paar zonden die absoluut niet getolereerd worden – meestal zijn dat seksuele zonden of het onderwijzen van dingen waar de leiders niet van houden. Maar andere zonden, die net zo vernietigend zijn, worden genegeerd, zoals roddel, arrogantie of het veroordelen van anderen. Soms worden ze zelfs beloond, omdat ze gebruikt kunnen worden om mensen zover te krijgen dat ze zich gedragen zoals wij dat graag willen."

Zelfs ons begrip van zonde was selectief. Dat zag ik nu. Ik kende mensen die in staat waren het systeem voor hun eigen doeleinden te gebruiken, zelfs al verwondde het anderen. Ik had dat zelf ook gedaan.

"Is het niet interessant dat een groep mensen die regelmatig bij elkaar komt uiteindelijk een soort korpsgeest ontwikkelt, die van alles en nog wat voorschrijft: zelfs over zulke gewone dingen als wat voor kleding je draagt, je taalgebruik, wat voor reacties toegestaan zijn en welke liederen je zingt. Is het hier niet behoorlijk duidelijk wat een goede christen zijn inhoudt? En heeft niet een groot gedeelte daarvan betrekking op 'geen golven veroorzaken en geen lastige vragen stellen'?"

Hij had gelijk.

"Een van de belangrijkste lessen die Jezus Zijn discipelen gaf, was Gods leven niet langer te zoeken in het kader

van rituelen en regels. Hij is niet gekomen om hun religie op te kalefateren, maar om hen een relatie met Vader aan te bieden. Waren al die genezingen op sabbath, en het feit dat ze opgeschreven werden, alleen maar toeval, omdat Hij op de sabbath meer zieken aantroef? Natuurlijk niet! Hij wilde dat Zijn discipelen inzagen dat de regels en tradities van mensen de kracht en het leven van Zijn Vader in de weg stonden. - En het kan ons ook aardig boeien, omdat we met z'n allen doen wat we doen omdat we denken dat we daarmee God behagen. Er is geen gevangenis die zo sterk is als religieuze verplichtingen. Ze neemt ons gevangen terwijl we onszelf op de schouder kloppen. - Gisteren liep ik langs een synagoge en de rabbi kwam naar buiten en vroeg of ik even binnen wilde komen om een paar lampen aan te doen voor hem. Iemand had dat eergisteren vergeten te doen en hij kon het niet zelf doen omdat het inmiddels sabbath was geworden." "Een beetje zot, heh?" zei ik.

"Voor jou misschien, maar zo kunnen sommige van jullie regels en rituelen dat voor hem zijn."

"Sommige van mijn regels? Ik doe niet zoiets wat met de sabbath te maken heeft."

"Natuurlijk niet, maar wat zou er gebeuren als je een maand lang op zondag niet in de samenkomst komt – gewoon thuis bleef. Of als je je tiende aan de armen geeft in plaats van het in de collecte te doen of over te maken naar de gemeente?"

"Is dat hetzelfde als dat voorbeeld wat je daarnet gaf?"

John knikte.

"Maar ik doe die dingen niet omdat ik denk dat het de wet is, maar omdat ik vrij ben om het te doen."

"De rabbi zou hetzelfde hebben gezegd. Maar als je heel eerlijk bent zal je toegeven dat je het doet omdat je gelooft dat je daardoor meer door God aanvaard zult worden en dat Zijn gunst meer op je zal rusten. Als je het niet zou doen, zou je je schuldig voelen."

Op dat moment begreep ik nog niet wat zijn woorden allemaal inhielden, maar ik wist dat hij gelijk had. Toen onze kerk een paar jaar geleden stopte met het houden van zondagavonddiensten, had ik daar echt moeite mee. Bijna mijn hele leven was ik op zondagavond naar de kerk gegaan en het duurde twee jaar voordat ik thuis kon blijven zonder me schuldig te voelen. Of ik sprak met een paar mensen af om elkaar in de kerk te ontmoeten, zodat ik tenminste het gevoel had dat ik iets 'geestelijks' deed.

"Daarom lukt het je niet om je te ontspannen, Jake. Ik wed dat je zelfs op je vrije dag moeite hebt om gewoon niets te doen. Je voelt je schuldig omdat je vindt dat je je tijd aan het 'verdoen' bent."

Terwijl ik zijn woorden liet bezinken hoorden we flarden van een lied dat uit een van de lokalen kwam:

"Oh, kleine oogjes pas op waar je naar kijkt,

Oh, kleine oogjes pas op waar je naar kijkt,

Want de Vader hierboven kijkt naar je in liefde,

Dus, kleine oogjes pas op waar je naar kijkt."

"Dat is het ergste," zei John en schudde zijn hoofd met pijn in zijn ogen. "Ik vind dat toch zo'n naar lied."

Even kon ik niet vatten waar hij het over had. Het was een bekend lied. Ik had het als kind gezongen en ik had het ook aan mijn kinderen geleerd, omdat ze het zo leuk vonden om de gebaren erbij te maken. Bovendien hoopte ik dat God ze zou zien en ervoor zou zorgen dat ze de juiste keuzes zouden maken.

"Beweer je dat er iets mis is met dat lied?"

"Zeg jij het maar..."

"Ik weet het niet. Het gaat over de liefde van de Vader voor ons en Zijn wens om ons te bewaren voor het doen van verkeerde dingen."

"Maar wat wordt Hij in dat lied?"

"Ik weet niet waar je naar toe wilt..."

"Het gebruikt prachtige woorden zoals 'Vader' en 'liefde', maar het maakt God tegelijkertijd tot een 'goddelijke politieagent', die achter het grote reclamebord langs de snelweg zit met zijn radargeweer in de aanslag. Wie wil er nu dicht bij zo'n Vader komen? Je kan niet van iemand houden voor wie je bang bent. Je kan geen relatie koesteren met iemand die voortdurend je gedrag onder de loep neemt om er zeker van te zijn dat je Zijn vriendschap waard bent. Hoe meer je je richt op je eigen noden en mislukingen, hoe verder weg de Vader voor je zal lijken. Dat doen schuldgevoelens. Ze duwen ons weg van God. Juist op het moment dat we het moeilijk hebben. In plaats van dat we uitgenodigd worden om naar Hem toe te rennen en al onze mislukingen en vragen aan Hem te geven, zodat we Zijn genade en goedheid kunnen ontvangen. Nu doen we een beroep op God en zijn 'straf' om mee te gaan in ons begrip van wat het inhoudt om een goede christen te zijn. - Zie je in dit lied een Vader die begrijpt hoe geneigd we zijn om te zondigen, die weet hoe zwak we zijn, wiens liefde verlangt om ons te ontmoeten, in onze zondigheid, en ons wil veranderen in Zijn kinderen, en dat niet gebaseerd op onze inspanningen, maar op wat Hij gedaan heeft en wil doen?" "Ik denk, dat ik daar nooit over heb nagedacht."

We waren weer terug in de aankomsthal. John stond stil en leunde tegen de muur. Ik keek hem aan en was even stil, in gedachten.

Toen zei ik: "Geen wonder dat we de mensen steeds in de gaten houden, ze aanmoedigen om de juiste dingen te doen en nauwelijks de tijd nemen om ze te helpen inzien wat het is om een relatie met een Vader te hebben die alles van je weet en toch eindelijk veel van je houdt."

John knikte. "Daarom is Jezus' dood zo bedreigend voor degenen die opgegroeid zijn met religieuze plichtplegingen. Als je er schoon genoeg van hebt en je realiseert je dat dit de deur is die je brengt in de relatie waar je hart om schreeuwt, dan is het kruis het beste nieuws dat er is. Als je echter je brood verdient of status hebt gekregen binnen het systeem, dan is het kruis een aanstoot. Nu kunnen we geliefd zijn zonder dat we er iets voor hoeven te doen." "Maar zal je dit niet als een excuus gaan gebruiken om je eigen zin te doen?"

"Natuurlijk kan dat gebeuren. Maar dat mensen iets misbruiken houdt nog niet in dat het op zich verkeerd is. Als ze voor zichzelf willen leven, maakt het niet uit of ze zich beroepen op een soort valse genade. Maar voor mensen die echt God willen kennen, is Hij de enige die de deur kan openen."

"En daarom waren de afgelopen maanden zo zonder vrucht?"

"Precies. De relatie met Hem is Zijn gift, vrijelijk gegeven. Door het Kruis kan Hij voor ons doen wat wij nooit zelf kunnen doen. De sleutel vind je niet in hoeveel jij van Hem houdt, maar in hoeveel Hij van jou houdt. Het begint uit en door en in Hem. Als je dat beseft, zal je relatie beginnen te groeien."

"Dat betekent dat het meeste van wat wij hier aan het doen zijn er ongelofelijk naast zit. Wat zou er gebeuren als we alles stop zouden zetten?"

We waren inmiddels teruggekeerd bij de samenkomstzaal en de tonen van het slotlied vulden de hal toen de deurwachters de deuren open deden zodat de mensen de zaal konden verlaten. Was ik zo'n tijd weggeweest??

"Dat is het punt niet echt, Jake, wel? Ik heb het over je relatie met de Levende God en niet over het 'bijstellen' van dit instituut. Zeker, een drastische verandering is nodig. In plaats van een show op te voeren, zouden we bij elkaar kunnen komen om Zijn werk in ons leven te vieren. In plaats van dat we nagaan hoe we kunnen maken dat mensen zich 'christelijker' gaan gedragen, kunnen we ze helpen Jezus beter te leren kennen, waardoor Hij hen van binnenuit kan veranderen. Maar het begint niet daar," zei hij en wees naar de deuren van de samenkomstzaal, "maar hier!" en hij tikte op de plek waar z'n hart zat.

Een van de deurwachters keek rond en zag mij. "Jake, daar ben je! De voorganger vroeg naar je tijdens de dienst. De PA bleef maar raar doen en hij vroeg de hele tijd waar jij was."

"Oh, neen heh," kreunde ik. "Ik moet gaan," zei ik gehaast tegen John, terwijl ik door de open deuren de zaal inrende, vlak voordat de stroom mensen naar buiten zou komen.

Ik weet niet wat John daarna heeft gedaan, maar ik wist wel dat er in mijn leven aardig wat dingen moesten veranderen!

Onder andere ook aan dat mededelingenbord bij de zondagsschool...

Hoofdstuk 4

Waarom je beloften niet werkten

Ik vind het heel vervelend als ik om 06.00 u. opsta voor het mannen-ontbijt, in een restaurant in de buurt, en vervolgens merk dat de anderen niet op komen dagen. Het is tenslotte wel een discipelschapsgroep! Met z'n vijven hebben we deze groep gevormd nadat we zes maanden geleden een mannen-weekend hadden gehad, waarbij we beloften rekenschap naar elkaar af te leggen om zo goede, zo niet betere, echtgenoten te zijn, betrokken vaders en toegewijde gelovigen. De opkomst was de eerste weken niet bijster groot geweest, maar vandaag kwam er maar eentje opdagen en hij was al minstens twee maanden niet geweest. In feite hadden we hem al 'afgeschreven'.

Even later kwam Bob Miller, een van onze bestuursleden, me vertellen dat hij en Joyce, zijn vrouw, uit elkaar waren.

Ik hoopte dat Gil Rodriguez zou komen, omdat hij de enige was met wie ik kon praten over mijn toenemende problemen in de kerk, waar ik trouwens vooral John de schuld van gaf.

Dus in plaats van dat ik het over mijn eigen zorgen had, besteedde ik alle tijd om met Bob over zijn echtscheiding te praten. Hij was al meer dan 30 jaar met Joyce getrouwd, ze hadden drie kinderen grootgebracht en tot op dit moment dacht ik dat zij een van onze voorbeeld-echtparen waren. Aangezien Bob een van onze bestuursleden was, wist ik dat deze scheiding een negatieve uitwerking zou hebben op onze gemeente.

Joyce was toevallig wat pornografie op z'n computer tegengekomen en voelde zich daardoor zo vernederd dat ze had geeist dat hij vertrok. Ik wist zeker dat het een misverstand was, maar Bob verzekerde me ervan dat dat niet zo was. Het was een worsteling die al dateerde vanaf zijn jeugd en hij dacht dat hij het achter zich had gelaten. "Het internet maakte het zo makkelijk," beledigde hij. Hij hoefde geen risico te lopen door ergens een video te huren of een tijdschrift te kopen.

Tijdens ons gesprek hoorde ik mensen lachen. Het kwam uit een andere hoek in het restaurant. Ik herinner me nog hoe ongepast ik het gelach vond terwijl ik te maken had met zo'n verdrietige zaak vlak voor m'n neus. 'Hoe durven ze zo'n plezier te hebben op dit tijdstip, terwijl er mensen in de buurt zijn die zo'n pijn hebben!'

Ik probeerde van alles om Bob te helpen het weer in orde te maken met Joyce, maar hij zei dat dat onmogelijk was. Dat laatste voorval was niet alles. Hun huwelijk was geleidelijk aan minder geworden sinds de kinderen het huis uit waren en dit was de druppel die de emmer deed overlopen. Tenslotte raakte onze tijd op, omdat Bob naar zijn werk moest.

We stonden op en liepen naar de kassa om te betalen. Ik was woest, omdat de anderen niet waren komen opdagen, en ook op Bob omdat hij zo stom was geweest. Toen ik m'n wisselgeld van de cassiere terugkreeg, keek ik om me heen en zag ineens een bekend gezicht, van iemand die uit het toilet kwam. Het was alweer twee maanden geleden sinds we door de zondagschoolafdeling in onze kerk rondgewandeld hadden. Onze ogen ontmoetten elkaar en hij leek net zo verrast te zijn als ik.

"John, wat doe jij hier?"

Er verscheen een brede glimlach op z'n gezicht en hij antwoordde grinnkend: "Jake, hoe is het met je?" Hij kwam naar ons toe en gaf me een hand.

Ik wilde hem aan Bob voorstellen, maar ik wist niet eens hoe John's achternaam was. "Bob, dit is John, een vriend van me. We hebben elkaar een paar maanden geleden voor het eerst ontmoet."

Ik keerde me naar John en voegde er aan toe: "Sorry, ik geloof dat ik je achternaam nog niet ken..."

"John is ok," zei hij terwijl hij Bobs hand schudde.

Bob glimlachte, maar meteen kwam er weer een gespannen blik op z'n gezicht. "Bent u de ...?" Vervolgens keerde hij zich naar mij toe en begon opnieuw: "Is dit die man...?"

Hij stopte, onhandig naar woorden zoekend. Ik was bang voor wat hij verder ging zeggen en gaf hem mijn beste 'wees-voorzichtig' blik. "Is dit de man die jou al die narigheid heeft bezorgd?"

Ik keek John schaapachtig aan toen hij naar mij keek. "Zo zou ik het niet willen zeggen..."

"Nou ja, misschien was het iemand anders." Bob wierp een blik op zijn horloge, mompelde dat hij te laat op z'n werk zou komen en zwaaide ons gedag terwijl hij zich naar buiten haastte.

"Het verbaast me jou hier te ontmoeten," zei ik en keerde me naar John toe.

"Ik heb hier vanochtend met een oude vriend van me ontbeten," zei hij. Hij moest weg en ik heb nu nog een uur voordat mijn bus vertrekt." Hij knikte in de richting van de bushalte een eindje verderop.

"Waar ga je naar toe?"

"Ik heb een bijeenkomst vanavond in het noorden van de staat."

"Kwam je me opzoeken?"

"Dat was klaarblijkelijk niet nodig, Jake. Ik had echt geen tijd om iets te regelen, maar als je zin hebt om bij mij aan tafel te komen zitten? Ik heb nu wel wat tijd."

Ik volgde hem naar de andere kant van het zaaltje en ging aan een tafel zitten, in de hoek waar even daarvoor dat gelach vandaan was gekomen.

"Was jij dat die zo hard lachte aan deze tafel of was dat een andere tafel," vroeg ik terwijl ik even rondkeek.

"Oh, dat was Philip! Ik wou dat ik geweten had dat jij hier was, want ik zou het fijn vinden als jullie elkaar zouden

leren kennen. Misschien op een volgende reis van me... Hij is ook op reis, net zoals jij en hij heeft het de afgelopen tijd erg moeilijk gehad, maar hij is er goed doorheen gekomen. Hij is zo blij als een kind dat dansend en springend de zee inrent. Zijn blijdschap is nog aanstekeliger dan zijn lach."

"Ik ben blij dat er tenminste nog iemand is die plezier heeft," zei ik, en het sarcasme droop van mijn lippen.

"Dat klinkt niet zo geweldig."

"Het is afschuwelijk geweest sinds vorige keer toen we elkaar spraken en deze ochtend deed echt de deur dicht. Er kwam niemand van onze discipelschapsgroep voor mannen opdagen, behalve Bob die we al een hele tijd kennen. Hij kwam me alleen maar even vertellen dat hij en zijn vrouw uit elkaar zijn, omdat ze pornografie op zijn computer heeft gevonden. Hij is een van de leiders in onze kerk. Wat een zootje!"

"Het lijkt erop dat je echt kwaad bent."

"Dit is zo slecht voor de kerk."

"Ben je daarom boos op hem?"

Het was de eerste keer die morgen dat ik probeerde na te gaan wat ik nu eigenlijk voelde ten aanzien van Bob. Ik was zo van streek geweest toen hij over zijn scheiding vertelde en wat voor effect dit zou hebben op de gemeente, dat ik gewoon niet aan Bob zelf had gedacht.

"Ik geloof niet dat ik boos was op Bob. Ik was kwaad omdat hij gefaald had en ...Ik weet niet wat of hoe ik dacht, maar nu je het zo vraagt, ik ben geloof ik behoorlijk hard geweest tegen hem. Ik denk dat ik het hem kwalijk neem dat hij niet trouwer aan de groep is geweest en dat hij heeft moeten toegeven dat hij worstelt met een zonde."

"Rekenschap afleggen geldt niet voor degenen die het moeilijk hebben, Jake, maar voor hen die slagen."

"Maar moeten we dan niet aan elkaar rekenschap afleggen?"

"Waar haal je dat vandaan?"

"Het staat toch in de bijbel?"

"Kan je me laten zien waar?" John pakte de bijbel die naast hem op de bank lag en schoof hem over de tafel naar me toe.

Ik pakte hem op en begon te bladeren terwijl mijn hersens koortsachtig werkten om een passage te vinden. Ik kon er niet op komen. Ik keek zelfs even in de concordantie achter in de bijbel, maar vond alleen passages die betrekking hadden op rekenschap aan God geven, maar niet aan elkaar.

"Staat er niet ergens in Hebreeën dat de mensen aan de leiders rekenschap moeten afleggen op de een of andere manier?"

"Nee," grinnikte John, "het zegt wel dat leiders rekenschap aan God moeten afleggen over de zielen die hen zijn toevertrouwd. Rekenschap afleggen heeft in de Schrift altijd betrekking op God, niet op andere broeders en zusters. Als wij vinden dat anderen aan ons rekenschap moeten afleggen, gaan we op de stoel van God zitten. Het gevolg daarvan is dat we elkaar verwonden."

"Hoe kunnen we dan veranderen? We hebben de mensen altijd onderwezen dat ze in Christus zullen groeien wanneer ze zich toewijden om te doen wat goed is en dat uitwerken. We hebben elkaar daarbij nodig!"

"En hoe goed werkt dat bij jou, Jake? En bij de rest van jullie groep?"

"Niet zo geweldig moet ik toegeven. Maar dat komt omdat men niet voldoende toegewijd is."

"Denk je?"

Die toon had ik al vaker gehoord en ik wist langzamerhand wel dat John er dan anders over dacht. Ik aarzelde even met m'n antwoord.

"Weet je wat dit praten over toewijding voortbrengt?" vroeg John.

"Het helpt hen geestelijk verder te komen, toch?"

"Denk je dat?" John schudde z'n hoofd en zuchtte eens diep. "Maar het werkt niet. We worden niet veranderd door wat we God beloven, maar door de beloften die Hij aan ons heeft gegeven. Als we iets beloven en we kunnen het alleen voor een korte tijd waarmaken, neemt ons schuldgevoel toe als het niet (meer) lukt. We raken van streek omdat God niet méér doet om ons te helpen. En het eind van het liedje is meestal dat we onze schuldgevoelens ('geneeskundig') gaan behandelen met dingen als drugs, alcohol, eten, winkelen of wat dan ook. Als het de pijnlijke schuldgevoelens maar verdooft. En anders komt het naar buiten in de vorm van boosheid of lust."

"Jij vindt dat dat het geval is geweest bij Bob?"

"Ik ken Bob niet, maar ik denk dat het wel mogelijk is, ja. Voelde hij zich veilig genoeg om te komen vertellen dat hij kampte met een ernstige verleiding?" "Duidelijk niet!" Gefrustreerd schudde ik m'n hoofd. "Veel vrouwen vinden dat we iedere maand een mannenweekend moeten houden, om ons gemotiveerd en scherp te houden. Soms denk ik dat ze gelijk hebben."

"Ja, het is makkelijk als je op de bergtop bent en het een paar weken kan volhouden, maar wat gebeurt er wanneer de glorie vervaagt en er niet zo'n zin in hebt om je vrouw als een prinses te behandelen of tijd aan je kinderen te besteden. Wanneer er 'belangrijkere' zaken je aandacht vragen? Uiteindelijk geef je toe omdat er binnenin niets is veranderd. Dit is een benadering van buiten af, gebaseerd op menselijke inspanning, en dat werkt gewoon niet."

"Dus jij beweert dat onze benadering alleen maar meer zonde voortbrengt?"

"Bij de meeste mensen, ja. Daarom wil Bob niet komen en dat geldt ook voor de anderen in je groep. Zelfs wanneer ze er zijn, zullen ze waarschijnlijk niet het ware verhaal van hun worsteling vertellen. Ze zouden zich 'te slecht' voelen. In plaats daarvan belijden ze aanvaardbare zonden zoals 'te druk bezig zijn, boosheid of 'roddel. Dat is de slechtste kant van religieus denken. Ze neemt onze fraaiste ambities en keert die tégen ons. Mensen die 'vromer' willen worden raken in feite nog meer verstrikt in hun begeerten en verlangens. Dat is precies wat er gebeurde met Eva. Ze wilde op God lijken, wat ook precies is wat God voor ons wil. Zij raakte niet in de moeilijkheden door wát ze wilde, maar doordat ze op haar eigen manier wilde verkrijgen. - Paulus zag dat er in dit leven drie wegen zijn, terwijl de meesten van ons er maar twee zien. We zijn geneigd om te denken dat we in ons

leven alleen kunnen kiezen tussen 'slecht zijn' en 'goed zijn'. Maar Paulus zag dat er twee manieren zijn om 'goed proberen te doen' – de ene maakt dat we ons best doen om ons te onderwerpen aan Gods regels. Die manier mislukt iedere keer. Zelfs toen hij zichzelf beschreef als iemand die zich aan al Gods 'uiterlijke' geboden had gehouden, noemde hij zichzelf de ergste zondaar die er was, vanwege de haat en boosheid in zijn hart. Zeker, hij had zijn uiterlijke gedrag kunnen aanpassen aan de regels, maar daardoor werden zijn innerlijke problemen alleen maar versterkt. Zoals je weet doodde hij Gods volk in Gods naam."

"Ja, maar Paulus heeft het daar over de wet van het Oude Testament. Wij doen niet ons best om de wet te houden. We proberen te leven volgens Nieuw Testamentische principes."

"Nee Jake, Paulus heeft het over religie – het pogen van de mens om God tevreden te stellen door eigen werken. Als we doen wat Hij wil, zal Hij goed voor ons zijn, en als we dat niet doen zullen er nare dingen in ons leven gebeuren. In het gunstigste geval zal deze benadering ons een gevoel geven van een 'brave eigengerechtigheid', wat op zich al een valstrik is. In het ergste geval zal ze ons opzadelen met steeds meer schuldgevoelens: een last die groter zal zijn dan we kunnen dragen. Jouw "Nieuw Testamentische principes" zijn een andere manier van leven onder de wet. Het heeft een nieuwe naam gekregen maar is nog steeds religie. Je zit nog steeds verstrikt in het proces van proberen God zover te krijgen dat hij je beloont voor goed-doen."

"Dus als je probeert goed te doen kan het juist slecht zijn?" Ik kon m'n oren niet geloven.

"Als je het zo stelt, ja. Maar Paulus zag een andere manier om Gods leven te leven, een manier die zo uitnodigend was dat het zijn hele leven transformeerde. Hij wist dat ons falen voortkomt uit het feit dat we God gewoon niet vertrouwen, niet echt geloven dat Hij om ons geeft. Naarmate Paulus God beter leerde kennen, ontdekte hij dat hij God's liefde kon vertrouwen. Hoe meer hij ging vertrouwen op Gods liefde, hoe verlost hij werd van de verlangens die hem hadden verteerd. Alleen door Jezus te vertrouwen kan je deze vrijheid ervaren en zij die Hem kennen ervaren dit ook. Dat is echte vrijheid."

"Zullen de mensen dat niet als excuus gebruiken om gewoon maar te doen wat 'goed voelt' en negeren wat God wil?"

"Zeker zullen sommigen dat doen. Velen hebben het al gedaan. Maar degenen die werkelijk weten wie God is, zullen willen zijn zoals Hij is."

"Maar we moeten toch een soort standaard hebben, zodat de mensen een houvast hebben," hield ik vol.

En op dat moment liet hij een bom vallen die elk resterend vooroordeel dat ik nog had tegen dit christelijke leven opblies.

"Jake, wanneer zul je stoppen met te denken dat 'christen-zijn' te maken heeft met een gedragscode?"

Wat? Ik keek hem aan en het lukte me niet om ook maar één samenhangende gedachte van mijn hersens naar mijn lippen te sturen. Als het niets met een gedragscode te maken heeft, met wat dan wel? Mijn hele leven ben ik opgegroeid met het geloof dat 'christen-zijn' een gedragscode voor het leven is, die mij verzekert van een plaats in Gods hart. Ik wist niet wat ik met die laatste opmerking van hem aanmoest, maar hij scheen het best te vinden om het hierbij te laten.

Tenslotte lukte het me iets te zeggen: "Ik weet gewoon niet wat ik daarop moet zeggen. Mijn hele leven in Christus heb ik geleefd vanuit de gedachte dat het allemaal te maken had met een gedragscode."

"En daardoor heb je het leven in Hem gemist. Je zit zo gevangen in een systeem van beloning en straf, dat je de relatie die Hij simpelweg met je wil hebben misloopt."

"Hoe kunnen we anders weten wat Gods gedachten over ons zijn als we niet volgens Zijn standaard leven?"

"Je spant het paard achter de wagen, Jake. We ontvangen Zijn liefde niet door volgens Zijn maatstaven te leven. We ontdekken het leven in Hem wanneer we gebroken zijn, op de moeilijkste momenten in ons leven. Wanneer we Hem toestaan om op dat moment van ons te houden en ontdekken hoe we als antwoord daarop van Hem kunnen houden, zullen we merken dat ons leven verandert binnen die relatie."

"Hoe kan dat? Moeten we de zonde niet nalaten om Hem te kennen?"

"Is je naar Hem toe wandelt, loop je weg van de zonde. Hoe beter je Hem kent hoe verlost je zal zijn. Maar in eigen kracht kan je niet uit zonde wegwandelen. Alles wat Hij in je wil doen zal gebeuren naarmate je meer leert te leven in Zijn liefde. Iedere zonde die je doet komt voort uit het niet vertrouwen hebben in Zijn liefde en Zijn plan voor jou. - We zondigen om onze gebrokenheid op te vullen en we vechten voor dingen waarvan wij denken dat die het beste voor ons zijn, en we reageren vanuit schuld en schaamte. Wanneer je eenmaal ontdekt hebt hoeveel Hij van je houdt, verandert dat alles. Naarmate je groeit in 'Hem vertrouwen', zal je merken dat je in toenemende mate bevrijd wordt van zonde."

"Het klinkt zo makkelijk als ik jou hoor, John. Maar zo leren leven is het tegenovergestelde van alles wat ik geleerd heb."

"Daarom heet het ook 'Goed nieuws', Jake."

Ik wist dat het wel wat tijd zou kosten om dit gesprek te laten bezinken en mijn vorige gesprek met John had ik zelfs nog niet goed op me laten inwerken. En toen moest ik er ineens aan denken dat ik kwaad was op John. Ik wist niet goed hoe ik dat ter sprake moest brengen, maar toen ik merkte dat John z'n spullen bij elkaar aan het pakken was, vond ik dat ik het nu maar snel moest doen.

"Zal ik hierdoor net zoveel moeilijkheden krijgen als door ons vorige gesprek?" Er zat een dreigende klank in mijn stem.

"Is dat waar Bob het daarnet over had? Wat is er gebeurd, Jake?"

"Jouw bezoeker heeft voor aardig wat deining gezorgd. Pastor Jim was kwaad omdat er steeds kortsluiting was in de PA tijdens zijn preek. Het leidde hem af en hij vond dat zijn boodschap daardoor in het water gevallen was. Ik had daar moeten zijn om het te verhelpen, maar in plaats daarvan gaf ik iemand een 'rondleiding' door onze onderwijsleugel, iemand van wie ik de achternaam niet eens wist! Dat kwam niet zo best over. Ik kon hem zelfs niet vertellen waar je woont. Hij was laaiend en beschuldigde me ervan dat ik de een of andere pedofiel een

rondleiding had gegeven door onze kinderafdeling.”

“Dat is nogal wat,” antwoordde John kalm.

Ik had verwacht dat de beschuldiging hem boos zou hebben gemaakt, maar hij verblikte of verbleesde geen moment.

“Ik heb hem verzekerd dat dat niet het geval was, maar hij vroeg me hoe hij iemand kon vertrouwen die niet toegewijd genoeg was om op de plek te zijn waar hij die morgen behoorde te zijn. Hij explodeerde zowat, John. Ik heb hem nog nooit zo gezien. We zijn al meer dan twintig jaar vrienden, ook nadat ik deel ging uitmaken van de staf. Hij hield van me, ook in mijn moeilijkste ogenblikken, en hij stond achter me toen anderen me probeerden zwart te maken. Maar nu heeft hij commentaar op alles wat ik doe en we hebben geen enkel gezellig moment meer met elkaar.”

“En die verandering is gekomen na mijn laatste bezoek? Vertelde je me een paar maanden geleden niet dat er al wat spanning was tussen jullie tweeën?”

Ik stopte even om daar over na te denken. “Nu je het zegt, het was al nog langer aan de gang. Het is al ongeveer zes maanden lastig samenwerken met hem. Hij doet afstandelijk en reageert nauwelijks op de voorstellen die ik doe.”

“Dat klinkt alsof er iets anders aan de hand is.”

“Wat het ook is, dit heeft de zaken alleen maar slechter gemaakt. Hij stond ook niet achter de veranderingen die ik had aangebracht.”

“Veranderingen? Wat voor veranderingen?”

“Wat jij tegen me zei, wat ik moest doen.”

“Ik heb jou niet verteld wat voor veranderingen jij moest aanbrengen, wel, Jake?”

“Ik heb die tekst, die jij niet goed vond, over dat onze kerk het huis van God is, weggehaald en ook die poster die zo appeleert aan schuldgevoelens.”

John grinnikte en schudde z'n hoofd alsof ik zojuist een flater had geslagen. “Ik wed dat dat wel goed over kwam.”

“Dat is niet grappig, John. Een paar dagen nadat ik het mededelingenbord had veranderd, kwam Jill Harper in mijn kantoor. Zij is degene die al die letters had uitgeknipt en de poster had gemaakt, op mijn verzoek. Ze vroeg wat er met het bord was gebeurd. Ik vertelde haar dat ik niet zo weg was van de boodschap die sommige mededelingen of oproepen gaven en dat ik wilde dat het opnieuw gedaan zou worden. Ze was woest omdat ik het veranderd had zonder haar te raadplegen. Ik bood m'n excuses aan, maar dat hielp niet veel. Ze wil er niet meer over praten en ik denk dat ze haar gal gespuwd heeft bij anderen van het kinderwerkteam. Velen van hen hebben nu ook moeite met me.”

“Waarom?”

“Een paar weken geleden heb ik een voorstel gedaan om de prioriteiten van ons kinderwerkprogramma te gaan herzien naar aanleiding van ons gesprek toen.”

“Oh ja?”

“Oh ja...?? Ik was zo opgewonden. Ik heb er veel tijd aan besteed en een discussiestuk van tien pagina's gemaakt over hoe we onze focus zouden kunnen verleggen in onze klassen en hoe we onze onderwijzers zouden kunnen omscholen. Ik wist zeker dat ze net zo enthousiast zouden zijn als ik om de bediening een beter uitgangspunt te geven. Ik had een lijstje gemaakt met aanbevelingen, waaronder het stil leggen van het 'sterrenstelsel' en andere liederen te gaan zingen met ze, die meer spraken van genade.”

“En?”

“Ze vonden dat ik hen voor Farizeeers uitmaakte. Ze zeiden dat ze net zo in genade geloofden als alle anderen en dat ze allemaal opgegroeid waren met die kaarten, en dat wanneer je een kind een ster geeft hem het gevoel geeft dat hij iets bereikt heeft. Ik wist niet wat ik daarop moest zeggen, het overviel me een beetje. En in de hitte van het gesprek kon ik me niet eens meer herinneren wat jij gezegd had. Het was een ramp die avond.”

“Dat kan ik me voorstellen, Jake. Jammer dat het zo pijnlijk was.”

“Ik weet niet eens wat ik verkeerd gedaan heb, John. Het leven in de gemeente was best pittig tot nu toe. Maar nu is het een nachtmerrie en ik denk dat de voorganger geen enkel respect meer voor me heeft. Ik heb de hele tijd het gevoel dat er een steen in mijn maag ligt.”

“Jake, als je nog naar me wilt luisteren, luister dan naar het volgende. Gebruik onze geprekken niet om anderen te veranderen. Ik probeer alleen maar je te helpen om te leren leven in Gods vrijheid. Als ze niet op zoek gaan naar hetzelfde als jij, zullen ze jou niet begrijpen en zullen ze je beschuldigen van nog ergere dingen. Je hebt geprobeerd toe te passen waar ik het over heb gehad, zonder dat je God toestond het uit te werken in je eigen leven. Zo werkt het niet. Zo zal je een heleboel mensen pijn doen, en jezelf ook.”

John stond op uit zijn stoel. Hij diepte wat geld op uit zijn zak om een fooi achter te laten.

“Dat is één ding dat zeker is,” zei ik en stond ook op.

John zei dat hij naar de bushalte moest om z'n bus te halen. Ik bood aan hem te brengen met m'n auto zodat hij wat tijd kon winnen en mij gaf het wat extra tijd om het gesprek nog even voort te zetten. We praatten nog wat verder terwijl we naar de kassa liepen, betaalden de rekening en liepen naar mijn auto.

“Je probeert anderen aan jou kant te krijgen in plaats van dat je het zelf voorleeft. Het is heel natuurlijk voor ons om zo te reageren op onze eigen leegte. We vinden dat zij moeten veranderen. Daarom is zoveel gemeentelieven vandaag de dag gebouwd op rekenschap moeten afleggen aan iemand, en op menselijke inspanning. Als iedereen nou maar deed wat juist is, zou het allemaal beter en makkelijker voor ons zijn.”

“Niet dan?”

“Nee, Jake! Het zal nooit door ons toedoen correct en foutloos worden. Wij mensen maken nu eenmaal fouten.

Er achter komen wat een relatie met Jezus inhoudt is een levenslange reis. Het leven in geloof is al moeilijk genoeg in een gebroken wereld, ook zonder dat we het nog ingewikkelder maken voor andere gelovigen. Hoe

komt het denk je, dat jij er niet was voor Bob en dat jouw voorganger er niet is voor jou?"

"Ik weet het niet."

"Omdat het echte christenleven niet gebouwd is op rekenschap afleggen. Het is gebouwd op liefhebben. Het is de bedoeling dat we elkaar bemoedigen op de reis, zonder dat we verlangen dat de mensen zich conformeren aan de standaard die wij vinden dat zij nodig hebben."

"Dat klinkt alsof alles maar betrekkelijk is, John!"

"Zo ligt het niet, het respecteert alleen maar het proces dat God gebruikt om mensen in de waarheid te leiden. Ik heb het er niet over dat er verschillende waarheden zijn, voor ieder persoon afzonderlijk een waarheid, maar ik heb het er over dat mensen de waarheid leren kennen in verschillende tijdsbestekken. Als we verlangen dat mensen rekenschap zullen afleggen, leren ze nooit om in liefde te leven. We zullen degenen die zich goed voordoen belonen en degenen die worstelen in het proces om te leren leven in Jezus over het hoofd zien."

"Ik ben niet eens in staat om zo'n soort reis met anderen te delen."

"Het is de beste reis die er is, Jake! Ze opent de deur voor hen om echt te kunnen zijn en dat ze gekend mogen worden zoals ze zijn. Het zal ze aanmoedigen om tot Jezus te naderen en we zullen niet meer proberen hen 'op te lappen' met onze stereotiepe antwoorden."

"Waar kan ik dat soort leven vinden, John? Waar vind je dat in Kingston?"

"Jake, je begrijpt het niet. Het gaat niet om een 'plaats', het is een manier van leven naast en met andere gelovigen. Zijn er nog anderen die ook op deze manier willen leven? Jazeker. En je zult ze op de bestemde tijd vinden. Maar laat jezelf er eerst door veranderen."

Ik stopte bij de bushalte en John legde z'n hand op de portiergreep. "Ik moet opschieten, Jake, anders kom ik te laat."

"Kan je me je telefoonnummer geven, waar ik je kan bereiken voor het geval ik je graag wil spreken?"

"Dat is niet zo eenvoudig als je denkt," zei John terwijl hij uit de auto stapte en de deur dicht deed. "Ik vind je wel, daar kan je van op aan," zei hij en leunde door het open raam.

"Dat weet ik nog zo net niet," antwoordde ik.

"t Ga je goed, Jake. Je zit op de goede weg. Misschien dat het slechter wordt voordat het beter gaat, maar zo is het ook met een operatie. Maar wanneer het uiteindelijk beter gaat, wordt het ook echt beter!"

"Zo voelt het niet."

"Weet ik. Aan het eind van je latijn komen is niet leuk. Maar dat is alleen op het eerste stuk van de reis. Hoe verder we komen op dat eerste stuk hoe meer we het idee hebben dat we verder dan ooit van Hem vandaan zijn. Daarom wil ik je aanmoedigen om vol te houden met Jezus. Hij zal het allemaal uitwerken op een manier die je nooit zou geloven al zou ik het je op dit moment kunnen vertellen."

"Bedankt, John. Daar heb ik wat aan." Ik meende het.

Toen hij zich omdraaide om weg te gaan, herinnerde ik me ineens iets wat ik hem nog niet had gevraagd. "Kan je me tenminste niet even vertellen wat je achternaam is?"

Een taxi achter me toeterde en dat moet mijn verzoek hebben gesmoord, want John liep zonder zich om te keren door, het busstation in.

Hoofdstuk 5

Liefde met een haak eraan

Ik was hier naar toe gekomen om eens even lekker alles achter me te laten, maar het draaide er op uit dat ik het allemaal met me meegenomen had. Ik denk dat ik vrijwel iedere minuut moest denken aan hoe het thuis ging. Mijn emoties stonden bol van de frustratie en boosheid en zelfs deze heerlijke omgeving kon me niet tot rust brengen.

Nellie Lake is een van mijn favoriete plekjes op aarde. Het ligt in de hoge Sierras aan het eind van een 5 km lang pad, dat zich bijna steil naar boven slingert. In Californie zeggen ze dat als je een trektocht maakt van maar 20 minuten lopen van deze weg af, je 90% van de sportvissers bent kwijtgeraakt. Ik maakte een trektocht van twee-en-een-half uur en ik zie hier zelden iemand anders, zelfs midden in de zomer. Het was begin september en op die koele middag had ik het hele meer voor mezelf.

Het is een klein meertje maar ik heb er altijd aardig wat grote regenboogforellen gevangen. En wat meer is, het is de enige plek waar ik vissen hebben gevangen die lijken op de vissen die je ziet op de voorpagina van die hengelsport-tijdschriften. Als je ze aan de haak hebt geslagen springen ze met een wanhopige sprong uit het water om de haak kwijt te raken om weg te kunnen zwemmen.

Natuurlijk weet ik dat ik daar veel meer van geniet dan de vis zelf.

Laurie was de stad uit, een weekje naar haar ouders. In een opwelling, en ook vanwege een aanval van frustratie, besloot ik met onze vouwwagen naar Huntington Lake te gaan om een paar dagen alleen te zijn. Ik had mijn ontslagbrief al klaar, maar ik had 'm in de lade van m'n bureau gestopt om alles eerst nog eens goed te overdenken.

Ik had de afgelopen gesprekken met John goed ter harte genomen en in de zes maanden nadat ik hem voor het laatst had gezien, begon mijn relatie met God inderdaad te groeien. Ik was me de hele dag meer bewust van Zijn aanwezigheid. Ik begon juist te leren hoe ik meer op Hem kon vertrouwen dan op mijn eigen kunnen, toen de gemeente ontplofte door onderlinge strijd. Op de een of andere manier was ik het zicht op God in dat alles kwijtgeraakt en ik merkte dat ik opnieuw op zoek was naar het vertrouwde gezicht van John, waar ik ook maar kwam. Tenslotte had ik het maar opgegeven hem ergens te vinden en besloot ik er vandoor te gaan, al was het maar voor een paar dagen.

Ik had een plekje gevonden aan de glooiende zuidkant van Nellie Lake en de afgelopen twee uur had ik heerlijk gevestigd. Hoewel ik zo'n 20 vissen had gevangen en ervan had genoten om ze binnen te halen, gaven die momenten maar voor even wat afleiding van de pijn die ik binnenin voelde. Zodra ik de vis weer had vrijgelaten en weer nieuw aas aan m'n haak had gedaan, was ik weer terug bij af: van binnen ziedend. Ik was gedurende mijn jaren in de onroerend goed wereld getuige geweest van een aantal heel vervelende conflicten, maar ik had nog nooit een groep mensen gezien die elkaar met zoveel vijandschap en bedrog behandelden, terwijl ze hun best deden om aardig en onschuldig over te komen.

"Idioten," riep ik uit over het meer, een stuk boosheid uitademend terwijl mijn lijn stil in het water lag.

"Ik hoop dat je het niet over mij hebt."

De vertrouwde stem kwam vanaf de heuvel achter me. Verschrikt sprong ik op en draaide me snel om. John, met een rugzak op zijn rug, zocht z'n weg de heuvel af, naar de oever van het meer. Ik struikelde bijna over m'n hengel toen ik die wilde neerleggen en me tegelijkertijd omdraaide om hem te begroeten "John, wat doe jij hier?" vroeg ik hoogst verbaasd.

"Ik kom hier elk jaar om deze tijd voor zo'n twee weken, om wat in de heuvels te zwerven en van de vrede en de stilte te genieten. Ik kom hier weinig mensen tegen, vooral niet mensen die ik ken."

"Ik ook niet. Daarom vind ik het hier zo fijn."

"Zal ik maar weer gaan, Jake?"

"Je maakt een geintje, hey?" Hij was degene wiens aanwezigheid ik juist nu zo op prijs stelde. Hij gespte zijn rugzak af, liet hem van zijn schouders glijden en zette hem neer tegen een oude boomstronk. Terwijl hij z'n rug strekte vroeg hij: "Kom je hier vaak?"

"Niet zo vaak. Hoogstens een keer per jaar." Plotseling begon mijn hengel te trillen en viel van het blok hout af waarop ik hem had neergelegd. Ik greep hem en begon de lijn in te halen. Iets wat leek op een regenboogforel van zo'n 40 cm. sprong het water uit in mijn richting. Ineens werd mijn lijn weer slap toen de haak uit z'n bek vloog. John en ik grinnikten toen ik de lijn binnenhaalde en de hengel neerlegde. Vissen was wel het laatste waar ik nu aan wilde denken.

"Weer eentje vrij," zei John. Hij ging op het blok hout zitten en vroeg: "Wie waren nu die idioten? De vissen?"

Ik bloosde toen ik aan mijn uitbarsting van enkele seconden geleden dacht. "Neen, het vissen ging fantastisch. Het zijn die lui daar." Ik wees in de richting waar Kingston moest liggen.

"Je zal het niet geloven, John. Alles ging mis de afgelopen weken. Bijna iedereen liet zich van z'n slechtste kant zien."

John onderbrak me op het moment dat ik me weer begon op te winden. "Laten we nog wat verder in de tijd terug gaan. Hoe is het met je gegaan sinds ons vorige gesprek?"

Het kostte me moeite om alles wat ik hem wilde vertellen even te laten rusten en me te richten op onze vorige

ontmoeting.

"Het ging eigenlijk wel goed. Ik begon weer te genieten van mijn relatie met God, net als toen ik Hem pas had leren kennen. Ik probeerde niet langer dingen in beweging te brengen en Hij openbaarde zich aan me op verschillende manieren. Ik begon dingen van mezelf te zien, die ik nog nooit eerder had gezien, bijvoorbeeld hoe veeleisend ik kan zijn, en hoe weinig ik Jezus vertrouwd voor de kleine dingen in mijn leven. Weet je, mijn mislukkingen doen Hem niet zoveel. Hij liet me steeds zien hoe écht Hij wil zijn in mijn leven."

"Dat is geweldig! Ik weet dat je het moeilijk kan geloven, maar wanneer je geniet van die simpele relatie zal daar alles uit voortkomen wat God door jou heen wil doen."

"Nou op dit moment werkt het niet zo goed uit. Alles dendert over me heen en ik ben zo kwaad, dat mijn vrouw er bang van wordt."

"Ben je ook op haar boos?" John pakte mijn hengel op en hield hem losjes in z'n hand.

"Ik denk van niet, maar ze voelt m'n boosheid wel."

"Ben je kwaad op de voorganger?"

"Ik probeer niet kwaad op hem te zijn, maar hij is onmogelijk. Het ging eigenlijk wel wat beter tussen hem en mij sinds ik niet meer probeerde hem te veranderen of hem een relatie op te dringen waar hij geen trek meer in heeft. Maar toen kregen we te maken met dat stomme concert."

"Heb je hem verteld hoe boos je bent," vroeg John en wierp een lijn uit zonder haak.

"Nog niet! Hij zou me meteen ontslaan...en wat moet ik dán!? Ik heb erover gedacht om zelf m'n ontslag aan te bieden. Ik heb de brief al klaar, maar ik wil eerst een andere baan hebben voordat ik die brief aan hem geef. Ik heb zoveel opgegeven voor die vent en moet je nu eens kijken hoe in de knel ik zit."

Ik slaakte een diepe zucht en schudde m'n hoofd. Ik voelde mijn bloed in m'n oren kloppen. "En nu wil hij dat ik voor hem ga liegen."

"Waarover?"

"Onze jeugdleider heeft twee weken geleden een concert georganiseerd, voor de aanvang van het nieuwe schooljaar, om te evangeliseren onder middelbare scholieren. Hij had een groep met een echte evangelische boodschap gecontracteerd. Ze hadden de dag ervoor een anti-drugs bijeenkomst gehouden op de plaatselijke scholengemeenschap. Die jeugdleider had samen met de jongelui in de buurt gefolderd. Er kwamen aardig wat mensen op af, maar het heeft wel voor een nog grotere crisis in de gemeente gezorgd. Een paar van onze oudere leden, die ergens anders in ons gebouw een bijeenkomst hadden, konden de muziek horen en vonden het veel te werelds. Toen ze gingen kijken wat er aan de hand was, zagen ze meisjes rondlopen met kleine topjes en kerels die eruit zagen als gangsters. Ik denk dat het ze beangstigde, maar ze beschuldigden de jeugdopvoeder ervan dat hij het gebouw verontreinigde. - Later ontdekten ze dat er met een mes gesneden was in een paar stoelen die pas geleden nog opnieuw waren bekleed. Bij sommige stoelen stonden de initialen in de rugleuning gekerfd. We zijn ook spullen van de audio kwijt en er is graffiti gevonden in het jongens toilet. Er was voor ongeveer \$ 3.500,00 schade en ze willen dat er een kop gaat rollen. Een paar ouders hebben gehoord dat sommige kinderen alcohol hebben gebruikt en buiten op het parkeerterrein stonden te roken na afloop van het concert."

"Evangelisatie kan aardig wat troep geven," opperde John, nog steeds kijkend naar de lijn die bewegingloos in het water lag.

"De dag erna werd het nog erger. Sommige mensen werden echt boos toen ze hoorden wat er gebeurd was. Je had de oogskreten moeten horen. 'We zien al genoeg van dit spul op TV, we hoeven het niet nog eens in de kerk te brengen.' - 'Waarom proberen we andermans kinderen te redden terwijl we onze eigen kinderen kwijtraken.' - 'Het gebouw zat vol schorre-morrie.'

"Dat was natuurlijk een groot pluspunt - als evangelisatie tenminste het doel was."

"Ik denk dat dat me nu duidelijk aan het worden is. Het is wel triest dat mensen uit beide 'kampen' zich zo fel tegen elkaar kunnen keren."

"Als ik met goed herinner... belooft dat bord bij jullie voor het gebouw niet 'Waar Liefde een manier van leven is'!?"

Het duurde even voor ik me zelfs maar kon herinneren waar hij het over had. "Het staat daar al zo lang, dat ik denk dat niemand daar nog aandacht aan besteed."

"Klaarblijkelijk." John grinnikte.

"En dat vind jij grappig?" snauwde ik, omdat ik er de humor niet van inzag.

"Ik zou willen zeggen: meer ironisch dan grappig, maar ja, dat krijg je met instituten, nietwaar? Het instituut verschaft iets wat 'belangrijker' is dan gewoon van elkaar houden op dezelfde manier als er van ons gehouden wordt. Wanneer je met elkaar een instituut (met alles erop en eraan) neerzet, zal je er over moeten waken, om het te beschermen, want je moet toch een goede rentmeester zijn. Dit werkt allemaal zo verwarrend. - Zelfs liefde wordt opnieuw gedefinieerd: liefde is dan datgene wat goed is voor het instituut en liefdeloos is datgene wat slecht is voor het instituut. Hierdoor zullen sommige van de aardigste mensen in de wereld veranderen in woedende maniakken en zien ze niet in dat al dat uitschelden en beschuldigen het tegenovergestelde is van elkaar liefhebben."

Toen John de lege haak binnenhaalde, hield hij hem omhoog en zei: "Het is liefde met een haak eraan. Als je doet wat wij willen, zullen we je belonen. Zo niet, dan 'straffen' we je. Het blijkt helemaal niet om liefde te gaan. We geven onze genegenheid alleen aan hen die onze belangen dienen en weerhouden die liefde van hen die dat niet doen."

"Wat een zootje!"

"Zie je hoe pijnlijk dat is? Daarom kunnen instituten alleen Gods liefde reflecteren zo lang degenen die er deel van uit maken het eens zijn met elkaar. Ieder verschil van mening wordt een strijd om de macht."

"Dat is iets wat zeker is. En die strijd duurt langer dan het conflict eigenlijk waard is. Ze zijn boos op elkaar. Ze

hebben me uitgemaakt voor dingen die ik zelfs in de onroerend goed wereld nog nooit heb gehoord. Ze hebben het nog steeds over de schade die er veroorzaakt is, al heeft een gezin beloofd dat zij de schadekosten op zich zullen nemen en de apparatuur die meegenomen is zullen vervangen. - Het slaat allemaal nergens op."

Ik had daar nog niet eerder over nagedacht, maar toen ik eraan terug dacht besepte ik dat de mensen die het hardst hadden geroepen ook op andere punten verdeeld waren.

"Misschien heb je gelijk, John. We hebben deze onderhuidse spanningen tussen de mensen al eerder gemerkt. Er zijn er die vinden dat onze gemeente teveel naar binnen gericht is, maar er zijn anderen die vinden dat de komst van veel nieuwe mensen een negatieve invloed zal hebben op wat we tot nu toe hebben bereikt." "Dat is niet ongewoon. Ik ben in groepen geweest waar geruzied werd over wat voor liederen er gezongen moesten worden of wie er gebruik mocht maken van de nieuwe gymzaal. Er zijn mensen die nadenken over hoe je nieuwe gelovigen kunt aantrekken. Anderen willen dat de toestand blijft zoals die is. Dat is allemaal niet eenvoudig."

"Ik heb er gewoon genoeg van! En ik heb er helemaal geen zin in om terug te gaan. Morgenavond is er een bijzondere vergadering. Iedereen is boos. Het zal niet leuk zijn. Sommige bestuursleden eisen dat de jeugdpastor zich terugtrekt en ze zijn boos op de voorganger dat hij het zover heeft laten komen."

"Hoe denk je dat het zal aflopen?"

"Waar de voorganger erg goed in is, is zijn eigen huid redden. Ik denk dat hij vindt dat de jeugdleider moet opstappen. Hij heeft al tegen hem gezegd, dat als hij opstapt hij hem een goed getuigschrift mee zal geven. En in die affaire wil hij dat ik voor hem ga liegen."

"Wat wil hij dat je gaat zeggen?"

"Hij wil er zich van distancieren door de anderen te vertellen dat hij helemaal niet wist wat voor soort groep het was. Maar dat wist hij wel! Hij had een van hun CD's van tevoren beluisterd en ze hadden hem gewaarschuwd dat hun muziek op het randje was. De voorganger had ernaar geluisterd en Ben, de jeugdleider, en mij verteld dat hij het geweldig vond dat de verwonde jonge mensen uit onze buurt bereikt zouden worden."

"Oh oh!"

"Ja. Maar nu heeft hij een ander verhaal. Een paar dagen geleden kwam een van onze oudsten zijn kamer binnenstormen om uitleg te vragen en toen verdedigde hij zich door te zeggen dat hij een blinde vlek had gehad door de hele affaire. Hij zei dat ik degene was die het goedgekeurd had. Nu vertellen de voorganger en Ben een verschillend verhaal en maken ze elkaar uit voor leugenaar. Toen ik de voorganger herinnerde aan ons eerdere gesprek, zei hij dat men hem in de val had laten lopen en dat hij in het vuur van het ogenblik was vergeten dat hij de CD had beluisterd. Toen ik tegen hem zei dat hij zijn verhaal moest rectificeren, zei hij dat hoewel het misschien technisch gesproken niet waar was, het in ieder geval wel de waarheid weergaf. Als hij had geweten wat er op die avond zou gebeuren zou hij nooit toestemming hebben gegeven. Hij wil dat ik achter zijn verhaal sta en Ben er voor op laten draaien. Hij zei dat ik hem dat verschuldigd ben, na alles wat hij voor me heeft gedaan."

"Het komt mij voor, dat als jij hem iets schuldig bent, hij nooit iets voor je heeft gedaan."

Zijn woorden bleven even in de lucht hangen, terwijl ik probeerde uit te vissen van hij bedoelde.

"Je bedoelt dat hij die dingen niet voor mij deed? Voor wie dan? Voor zichzelf?"

"Voor wie anders? Zie je hoe onze definitie van liefde wordt misvormd als institutionele prioriteiten belangrijker worden? Misschien geeft hij wel om je. Daar wil ik niet over twisten, maar hij staat wel zelf in het middelpunt. En nu wil hij een schuld innen die jij niet hebt. - Het probleem met de kerk zoals jij die kent, Jake, is dat het niets anders geworden is dan een onuitgesproken wederzijdse afspraak om zelf aan je trekken te komen. Iedereen heeft er een stukje eigenbelang bij. Sommigen willen leiding geven. Anderen willen geleid worden. Sommigen willen onderwijs geven, anderen vinden het fijn - en soms zelfs nodig! - om onderwijs te krijgen. Liever dan een levende getuige te zijn van Gods leven en liefde in deze wereld, worden ze een groep mensen die het eigen erf bewaakt. Wat je ziet is niet zozeer Gods leven als wel de onzekerheid in de mens die vasthoudt aan datgene wat het beste voldoet om in zijn behoeften te voorzien."

"Komt het daardoor dat mensen plotseling zo venijnig kunnen worden wanneer ze zich bedreigd voelen? Ze gedragen zich net zoals een kwade hond die merkt dat iemand probeert z'n bot af te pakken."

"Precies! En dan denken ze dat God aan hun kant staat. Op zo'n moment vindt er vaak een scheuring plaats in de groep, omdat men vindt dat de zaken anders geregeld moeten worden zodat ze zich niet zo onzeker zullen voelen. En nadat de bitterheid gezakt is, begint de cirkel opnieuw."

"Dus het maakt niet uit wat ik doe, of welke kant ik kies. Het wordt toch slechter."

"Moet je kiezen?"

"Ik zal of de een of de ander moeten steunen."

"Of je vertelt gewoon de waarheid en ziet wel waar het schip strandt. Het lijkt mij dat je niet hoeft te kiezen tussen Ben of Jim, maar tussen de waarheid en een leugen."

Ik wist niet wat ik moest zeggen of wat ik moest doen. Hoewel John de keuze duidelijk had gemaakt, maakte hij het niet makkelijker voor me. Er stond zoveel op het spel en ik hield er niet van om zo voor het blok gezet te worden.

De stilte duurde vervelend lang.

Tenslotte stond John op. "Ik weet niet wat je gaat doen, Jake, maar in de afgelopen jaren heb ik een ding geleerd. Elke vriendschap die van jou verlangt dat je liegt ter willen van de vriendschap is zeer waarschijnlijk helemaal geen vriendschap."

Ik vond het verschrikkelijk om te bedenken dat mijn vriendschap met Jim niet echt zou zijn. "Ik weet zeker dat het gewoon een zwak moment van hem is geweest waardoor hij dit gezegd heeft. Hij heeft moeite met een aantal belangrijke personen in het bestuur en hij probeert alleen maar te doen wat het beste is voor de gemeente."

"Heeft hij jou dat gezegd of heb je die kolossale leugen zelf bedacht?"

Ik staarde hem aan en besepte dat dit gesprek niet hielp om m'n frustratie weg te nemen. Integendeel, mijn

ongerustheid nam alleen maar toe. Ik uitte een diepe zucht en liet m'n hoofd in m'n handen zakken.

"Ik wou dat het allemaal wat gemakkelijker was. We zijn al zo lang vrienden."

"Vriendschap is iets moois, Jake, maar niet als er zo'n kronkel in zit. Als ik me goed herinner vertelde je me dat de vriendschap al minder was geworden."

Op de een of andere manier was me dat niet opgevallen toen Jim mij om hulp kwam vragen. Hij deed zo bezorgd voor me en bood z'n excuses aan voor het feit dat hij zo druk was geweest dat hij daardoor onze vriendschap veronachtzaamd had. Ik had me kennelijk weer om laten praten...

"Je hebt gelijk, John. Hij doet al een hele tijd erg afstandelijk tegen mij en opent zelden zijn hart als we als staf bij elkaar zijn of als we bidden." "Wat verbergt hij denk je?"

"Hoe weet ik dat nou? Ik weet niet eens of hij iets verbergt!"

"Weet je dat niet," vroeg hij en trok zijn wenkbrauwen op, duidelijk op een antwoord wachtend.

"Ik weet niet... Hij is duidelijk minder toegankelijk, ook voor de staf en de gemeente."

"Ik heb gemerkt dat wanneer iemand afstandelijk begint te worden in z'n vriendschapsrelaties hij meestal iets te verbergen heeft. Wat ga je doen?"

"Ik weet het niet. Ik heb alles te winnen als ik hem steun en alles te verliezen wanneer ik dat niet doe."

"Dus jij bent het centrum van jouw wereld net zoals Jim dat is van zijn wereld."

Dat klonk niet zo goed. John vervolgde: "Ik weet dat dat nogal kras is uitgedrukt, Jake, maar laat je niet beetnemen. Als je deze reis wil maken, zal je eerlijkheid moeten stellen boven eigenbelang. Het is makkelijk om dingen ter wille van het instituut te bedekken, maar dat betekent wel dat je een stap doet op een route waar God niet is."

"Maar ik heb deze baan nodig! In ieder geval totdat ik iets anders heb gevonden."

"Er zijn ergere dingen, Jake, dan een baan verliezen. En het verandert niets aan het feit dat God het op Zich genomen heeft om voor je te zorgen."

"Wat wil je daarmee zeggen? Dat ik gewoon weg moet gaan? Ik kan me geen leven voorstellen zonder deze gemeente. Ze is al zo lang mijn 'thuisbasis' geweest en ik ga dood zonder haar!"

"Ze willen dat je dat denkt, maar zo is het niet. Dat verklaart waarom iedereen zo venijnig te keer gaat. Ze vinden ook dat ze haar, de gemeente, niet zomaar kunnen opgeven, dus moeten ze 'winnen'. Velen van Gods kinderen zijn in deze val gestapt. - Als we bang zijn het niet te zullen redden zonder het instituut, worden goed en slecht het raam uitgegooid. Het enige wat nog telt is dat we overleven. Deze redeneertrant heeft tot ongelofelijk veel pijn geleid in de kerkgeschiedenis."

"Ik bedoel het niet zoals jij het verwoordt, John."

"Dat wil ik best geloven, Jake, maar wat ik zeg is wel de waarheid. Als we gemeentelieven baseren op behoeftes, zijn we blind voor het echte werk van God in Zijn gemeente."

"Wat bedoel je?"

"Waarom gaan de mensen bij jullie naar de kerk denk je?"

"Omdat er van ons verwacht wordt dat we met elkaar 'fellowship' zullen hebben. De kudde moet gevoed worden, we moeten rekenschap aan anderen afleggen en samen groeien in het leven van God. Wil je zeggen, dat dat niet goed is?"

"En als iemand nou niet meer komt, wat gebeurt er dan met hem?"

"Dan moet hij een andere lokale gemeente vinden en daar actief lid worden, anders zal hij geestelijke armoede lijden of afdwalen van het geloof."

"Luister nu eens naar wat jezelf zegt, Jake. Je gebruikt woorden zoals 'nodig hebben', 'moet' en 'wordt verwacht'. Is dat het gemeentelieven waar God je voor geroepen heeft?"

"Ik denk van wel."

"De bijbel gebruikt het woord 'nodig hebben' niet wanneer het gaat om de levende gemeenschap die God tussen gelovigen tot stand brengt. Wij moeten alleen afhankelijk zijn van Jezus! Hij is degene die we nodig hebben. Hij is degene die we volgen. Hij is de enige God die we vertrouwen en op Wie we in alles steunen. Als we het lichaam van Christus daarvoor in de plaats stellen, maken we er een afgod van, en je komt terecht in het warnet waar jij nu inzit. Religie houdt zichzelf in stand door te beweren dat we ons moeten houden aan de gedragscode van de kerk, anders zal ons iets ergs overkomen. - Het leven dat in het lichaam stroomt delen we met elkaar, niet omdat we dat moeten doen, maar gewoon omdat het wil stromen van de een naar de ander zoals Hij dat wil. Iedereen die bij God hoort zal dan die gemeenschappelijke levenstroom koesteren. En dat leven heeft niets te maken met strijden over wie er zeggenschap heeft in het instituut, maar daardoor zullen we elkaar gewoon helpen dieper in Hem te leven. Iedere keer wanneer we iets anders tussenbeide laten komen, zullen we 'liefde' gebruiken om onze haak in andere mensen te slaan. We zijn aardig tegen ze als ze zich houden aan de 'cultuur' van onze gemeente en 'straffen' hen die dat niet doen door hen links te laten liggen of door hen te laten merken dat hun houding niet deugt omdat zij zich niet conformeren aan de gedragscode van de gemeente."

Er ging een lichtje bij me branden. Ik wist dat hij gelijk had.

"Hoe is het mogelijk dat ik dat niet eerder heb gezien, John? Aan het hele systeem zit een haak vast. We gebruiken zelfs zaken als 'leerstellige eenheid' als een middel om over anderen te heersen en zo verschil van mening de kop in te drukken. Aangezien de meeste mensen geneigd zijn zich alleen maar goed te voelen wanneer we hen een plezier doen, is het een natuurlijke zaak dat zij zich zullen conformeren aan ons onderwijs en onze programma's. John, dit is afschuwelijk."

John zat stil en liet deze 'aha-erlebnis' haar verdere werk doen. Ik kon niet geloven dat ik zo blind was geweest voor al die maniertjes om elkaar te manipuleren. Geen wonder dat ik steeds zo moe was geweest! Ik probeer aan hun verwachtingen te voldoen terwijl ik tegelijkertijd hen manipuleer om aan die van mij te voldoen. Ik had precies hetzelfde gedaan bij anderen als wat de voorganger nu bij mij deed. Ik deed het zelfs bij Laurie doordat ik de

stress meenam naar ons huwelijk.

"Dit geldt voor bijna alles wat ik doe, John."

"Ik weet het, maar denk eraan dat je niet de enige bent. Weet je nog hoe Jacobus en Johannes, Jezus' eigen discipelen, intrigeerden om de belangrijkste posities te krijgen in Zijn Koninkrijk en ook hoe zij Gods kracht wilden gebruiken om de Samaritanen te straffen? Totdat je ontdekt hoe je God voor alles in je leven kunt vertrouwen, zal je voortdurend proberen anderen zover te krijgen dat ze doen wat jij wilt."

"Wat moet ik doen, John? M'n baan opzeggen?"

"Ik denk niet dat het daarom gaat op dit moment, wel? Als ik jou was zou ik gewoon wat dichterbij Jezus aanleunen en Hem vragen je te laten zien wat Hij wil dat je doet. Hij zal het je duidelijk maken, als je het tenminste niet gecompliceerder maakt door dingen te doen om jezelf te beschermen. Maak je niet druk om zaken als 'wel of geen baan', 'vinden de mensen me aardig of niet' en zelfs niet of je je reputatie al of niet zal verliezen."

"Wie z'n leven wil behouden zal het verliezen, is dat het?"

"Om die woorden draait het als het gaat om leren leven in de realiteit van Jezus' koninkrijk. En vergeet ook niet wat er na die woorden komt: 'Hij die zijn leven verliest om Mijnenwil zal het vinden.' Deze weg is zelden gemakkelijk, maar je zult merken dat de vreugde die je vindt door te leven in Zijn leven volkomen opweegt tegen welke pijn en moeite dan ook in het proces."

"Maar als ik het nu eens bij het verkeerde eind heb?"

"Hoe 'het verkeerde eind'? Wil je gaan liegen alleen maar om je salaris te behouden?"

"Nee, natuurlijk niet, dat snap ik wel. Maar als ik het mis heb ten aanzien van de hele situatie en gewoon egoïstisch ben?"

"Egoïsme is wanneer je jezelf beschermt ten koste van iemand anders. Je baan op het spel zetten, en je reputatie en vriendschappen omdat je je geweten geen geweld wilt aandoen, klinkt mij niet bepaald als egoïstisch in de oren."

"Maar hoe kan ik nu weten of ik er geen puinhoop van maak?"

"Of jij er een puinhoop van maakt of niet, dat is niet waar het om gaat, wel? Ook niet of je zeker van je zaak bent. Je kan alleen maar verantwoording nemen voor wat jij denkt dat het beste is om te doen. Als je een fout maakt, zal je dat tijdig genoeg in de gaten hebben en daar kan je van leren. Je zal er in ieder geval door leren meer afhankelijk van Hem te zijn dan van wat jij de gemeente noemt. Niemand is volmaakt, Jake, en wanneer je stopt met de schijn op te houden zal je vrij zijn om Hem te volgen."

John legde z'n arm op mijn schouder en verzekerde me dat hij voor me zou bidden. "Ik ga weer verder," zei hij terwijl hij zich omdraaide en z'n rugzak op z'n schouders hees.

Ik keek op m'n horloge en kon m'n ogen niet geloven. Mijn vrouw is altijd een beetje zenuwachtig als ik alleen door de heuvels trek en ik had haar beloofd dat ik om 15.30 u. weer terug in de bewoonde wereld zou zijn om haar even te bellen. Met nog meer dan een dik uur lopen voor de boeg zou ik daar toch al te laat voor zijn en ik was bang dat ze de boswachterij erop uit zou sturen om mij te zoeken.

"Oh nee! Ik ben al bijna een uur te laat," zei ik en haastte me om m'n spullen bij elkaar te rapen. "Ga jij terug naar Huntington?"

"Nee, ik ga naar het westen en blijf daar nog een paar dagen."

"Ik veronderstel dat het niet helpt als ik je vraag of we elkaar binnenkort nog eens kunnen ontmoeten?"

"Wij kunnen dat geen van tweeën bepalen, Jake, en dat hoeven we ook niet te doen. Kijk eens wat er vandaag gebeurde. Als God groot genoeg is om ons midden in de Kaiser Woestijn, bij elkaar te brengen denk ik dat we het gerust aan Hem kunnen overlaten wanneer en waar we elkaar de volgende keer weer ontmoeten." Ik had geen tijd om daarover met hem te gaan discussieren, dus we hugten elkaar en namen afscheid en ik liep de kant op waar het pad naar beneden begon. Het laatste wat ik van John zag was dat hij bezig was de rotsachtige heuvels ten westen van Nellie Lake te beklimmen.

Als ik had geweten wat me te wachten stond, denk ik dat ik bij het meer was gebleven.

Hoofdstuk 6

Een liefhebbende vader of een Goede Fee?

Het was nu al bijna twee maanden geleden sinds ik John voor het laatst had gezien aan de oevers van Nellie Lake, maar het leken wel jaren. De gemeentevergadering na onze ontmoeting was inderdaad mijn 'Waterloo' geworden. Ik had gehoopt dat mijn vriend, voorganger en baas tot bezinning zou zijn gekomen en op de vergadering de waarheid zou zeggen, of misschien meteen daarna. Maar dat deed hij niet. Hij gaf de voorkeur aan de gemakkelijke weg van de leugen ten koste van de vriendschap die we hadden gehad. Ik was geschokt! Hij had me een ultimatum gegeven voordat de vergadering begon om of achter zijn verhaal te gaan staan of te vetrekken. Ik had bijna toegegeven maar uiteindelijk kon ik me er toch niet toe zetten om voor hem te gaan liegen. Ik laveerde wel zoveel mogelijk aan de rand van de waarheid als ik kon door te zeggen dat ik had gedacht dat hij wel achter het concert stond maar dat ik hem misschien verkeerd had begrepen. Zijn priemende ogen zeiden me dat mijn manoeuvre de toets niet had doorstaan. De volgende morgen spuwde hij me uit en beschuldigde me ervan dat ik onze vriendschap had verraden en eiste van me dat ik voor het einde van de dag mijn ontslagbrief aan hem zou geven. Toen hij was uitgesproken gaf ik hem die meteen: ik had hem uit voorzorg al meegenomen in m'n aktentas.

"Je hebt me zo teleurgesteld," zei hij zonder me aan te kijken. "Je had zoveel potentie en nu heb je dat allemaal weggegooid! En waarvoor?"

Hij zei dat hij ervoor zou zorgen dat ik nog tot het eind van de maand uitbetaald zou krijgen en dreigde dat hij me kapot zou maken als ik over hem zou roddelen in de stad. Toen ik op het punt stond om weg te gaan, werd hij wat zachter. "Maar we zullen nooit vergeten wat je hier allemaal gedaan hebt en ik hoop dat je hier zult blijven komen om de genezing te ontvangen die je nodig hebt."

Ik knikte toen ik wegging, volkomen van m'n stuk gebracht door zijn onbeschaamdheid. Wie wordt er nou genezen op de plek waar het ongeluk heeft plaatsgevonden? Voor genezing heb je een ziekenhuis of op z'n minst een arts nodig.

Toen we de volgende zondag niet met ons gezin de dienst verschenen, las Jim mijn ontslagbrief voor en, zoals ik later hoorde, hield hij een tirade van twintig minuten over het onbesproken karakter dat iemand in de bediening moet hebben. Hij zei dat ik had gelogen om hem in discrediet te brengen en zijn positie over te nemen. 'Zwakke plekken in het karakter komen altijd naar boven in crisistijden,' had eraan toegevoegd.

Ik was geschokt toen ik merkte dat hij zijn zonde had gebruikt om mij aan te klagen.

We werden door enkele vrienden opgebeld om ons te steunen en te zeggen dat zij ook weg gingen. Maar de meeste mensen uit de gemeente meden ons. In de daaropvolgende dagen had ik het heel erg moeilijk. Iedere keer wanneer we mensen uit de gemeente ergens tegenkwamen wendden ze hun hoofd af en deden net alsof ze ons niet zagen.

De zondagen daarop gingen Laurie en ik naar verschillende gemeenten in de stad en in het district waar we woonden, omdat we vonden dat we toch naar een gemeente moesten gaan, maar ons hart was er niet bij, omdat we nu wisten wat er zich 'achter het gordijn' afspeelde. Ik voelde me verlaten. Sommigen van hen die de gemeente tegelijk met ons hadden verlaten, hoopten dat ik een andere gemeente zou gaan opstarten, maar daar had ik absoluut geen zin in. Hoe langer ik wachtte, hoe flauwer hun contact met ons werd.

Ik probeerde mijn vroegere baan als makelaar in vastgoed weer op te pakken, maar dat ging niet zo makkelijk. De markt was slap en overall was er een overschot aan personeel. Ik begon m'n eigen kantoor maar mijn vroegere contacten hadden inmiddels een ander makelaar gevonden en het zag er allemaal dus niet bijster florissant uit. Met weinig vrienden, geen baan, geen inkomen en een onzekere toekomst in het vooruitzicht, kwam ik tenslotte op de bodem van de put terecht. Dat gebeurde toen Laurie me op een morgen belde op mijn mobieltje en vertelde dat onze dochter op school een astma aanval had gehad en zojuist naar het ziekenhuis was gebracht. Ikhaastte me om haar daar te ontmoeten en plofte bijna uit elkaar van boosheid. Na alles wat ik voor God had gedaan vond ik dat Hij wel beter voor mijn gezin zou kunnen zorgen dan Hij nu deed. Ik kookte van binnen. Ik wist niet eens hoe ik de rekening van het ziekenhuis moest betalen omdat ik niet meer verzekerd was.

Je begrijpt nu wel waarom ik weg wilde rennen toen ik John die avond de cafeteria in het ziekenhuis binnen zag komen lopen. Het ging op dit moment wel wat beter met Andrea, maar ik was woest en had geen behoefte aan God in deze situatie.

Wat had ik verkeerd gedaan dat mijn dochter zo moest lijden?

Ik was de cafeteria binnen gevluht om even een kop koffie te pakken, een tijdschrift te lezen en even niet te hoeven denken aan alle narigheid die over me heenkwam. En op dat moment stak John zijn hoofd om de hoek van mijn 'privé heiligdom'. Hij liep naar mijn tafel en ik wilde hem echt op z'n gezicht slaan als hij het waagde om dichterbij te komen. Ik wist natuurlijk wel dat ik dat niet zou doen. Ik ben van karakter niet gewelddadig, in ieder geval niet aan de buitenkant...waar iedereen het zou kunnen zien. Ik hoopte dat hij mijn lichaamstaal zou zien en gewoon door zou lopen, maar hij kwam recht op mij af. Tenslotte stopte hij achter de stoel tegenover me en stond

op het punt die naar zich toe te trekken.

"Vind je het goed dat ik bij je kom zitten?"

'Natuurlijk niet! Ga weg man! Ik heb niets anders dan narigheid gehad vanaf de dag dat ik je heb ontmoet!' had ik willen zeggen.

Maar mijn 'aardige' filter polijste die reactie voordat die mijn mond uitkwam. Wat eruit kwam was: "Ik denk dat ik even alleen wil zijn."

Hij scheen verbaasd te zijn. Zachtjes schoof hij de stoel weer onder de tafel en met zijn zachte stem zei hij: "Dat is prima hoor, Jake. We kunnen een andere keer wel praten." Ik keek op en slaakte een diepe zucht toen hij om de tafel heen liep en zijn hand op mijn schouder legde. Hij kneep er even vriendschappelijk in en zei: "Ik wilde alleen maar even zeggen hoe erg ik het voor je vind wat je allemaal moet doormaken. Ik geef echt om je." Hij gaf me nog een klopje op m'n rug en liep naar de deur.

Ik keek hem woedend na terwijl hij wegliep. Er was strijd binnen in me. Het grootste deel van me was zo boos dat ik hem kon kelen als hij nog een woord zei, maar een klein en dwingend deel van me wilde weten wat hij zou zeggen over de moeilijkheden waar ik nu mee te kampen had. Als hij door die deur wegging zou ik niet weten wanneer ik hem ooit weer zou zien. Toen hij z'n hand op de deurnop legde hoorde ik mezelf roepen: "John, wacht even!"

Hij draaide zich om, bleef met z'n rug tegen de geopende deur staan en keek achterom.

"Sorry, dat ik zo onbeleefd deed daarnet. We kunnen wel even praten als je wilt."

"Weet je het zeker, Jake? Soms is het beter om even alleen te zijn op zulke ogenblikken als deze."

"Ik ben het zat om alleen te zijn.." Mijn woorden stierven weg in een ongecontroleerde snik diep uit mijn keel. Ik kon geen woord meer uitbrengen toen de tranen en het snikken uit een nog niet aangeboorde bron begonnen te stromen. Toen John naar me toe kwam lopen voelde ik me opgelaten en stom tegelijk. Ik was nooit iemand geweest die snel huilde, zelfs al ging het nog zo beroerd. Ik probeerde te stoppen maar het lukte niet en John ging achter me staan en legde zijn handen op mijn schouders.

"Het is okee," zei hij terwijl hij zachtjes in mijn schouders kneep. "Het komt wel goed." Ik had het idee dat hij fluisterend aan het bidden was, maar ik was zo aan het snikken dat ik niet verstond wat hij zei. Waar kwam dit allemaal vandaan?

Het duurde ongeveer vijf minuten voordat ik mezelf weer was, al voelde het als twintig minuten. Met moeite bracht ik een "sorry" eruit, maar hij bleef maar zeggen dat hij alle tijd had. Ik heb me nooit op m'n gemak gevoeld tussen mensen die zo emotioneel waren als ik nu was, maar John scheen daar geen moeite mee te hebben.

Geruststellende woorden sprekend wachtte hij tot de pijn in m'n binnenste afzwakte.

Toen dat tenslotte gebeurde ging hij naast me zitten. Ik probeerde niet eens meer mijn boosheid te verbergen. Hoe was het mogelijk dat God deze afschuwelijke dingen toeliet terwijl ik zo m'n best had gedaan om pal voor Hem te staan. En waarom liet Hij mijn lieve kleine meid zo lijden. En ik zou de rekening van het ziekenhuis met geen mogelijkheid kunnen betalen. Ik had God gesmeekt haar te genezen, voor m'n gezin te zorgen en m'n gewezen vriend te straffen voor alles wat hij had gedaan om mij pijn te doen. Het laatste gebed was wel wat verdacht, vond ik, maar David had het vaak genoeg gebeden in de Psalmen.

"En op jou ben ik nog het meest kwaad! Vanaf het moment dat je in mijn leven bent komen binnenwaaien is alles ingestort. Ik ben nog nooit zo gefrustreerd geweest over mijn geestelijke leven of buiten de gemeente gesloten geweest als de laatste tijd. En nu heb ik geen eens een inkomen! Wat is het leven in Christus toch geweldig!" John hapte niet. Hij leunde naar achteren en keek me alleen maar aan met die doordringende ogen van hem die ik voor het eerst had gezien toen, in San Luis, op straat. Ik wou dat hij net zo kwaad was als ik en dat hij zich zou verdedigen. Maar dat deed hij niet. Hij zat met z'n rechterhand onder zijn kin en zuchtte. "Ik weet dat het niet eenvoudig voor je is, Jake! Dat zijn zulke tijden nooit. Probeer eraan te denken dat je midden in het verhaal zit en niet aan het eind ervan."

"Wat bedoel je daar nu weer mee?"

"God is iets aan het doen in je. Hij is bezig de diepste gebeden die je ooit hebt gebeden te beantwoorden. Ja, dat proces brengt een ongelofelijke pijn in je leven teweeg, maar Hij heeft je niet verlaten, Jake. Verre van dat! Hij houdt je steviger vast dan ooit."

"Nou, zo voelt het in ieder geval niet. Het voelt alsof Hij elk wapen tegen me in stelling heeft gebracht."

Toen, na een korte pauze, kwam mijn cynische kant naar boven: "Ik weet het... het gaat niet om wat je voelt."

"Integendeel, je gevoelens zijn wel belangrijk! Maar dat jij niet voelt dat Hij je vasthoudt wil nog niet zeggen dat Hij dat niet doet. Het wil alleen maar zeggen dat jouw gevoelens afgestemd zijn op de verkeerde frekwentie. Ik weet niet of dit wel het beste moment is om het te zeggen, maar God wil je helpen wat dingen te zien die jou voortdurend op het verkeerde been zetten."

"Nou, dan denk ik dat ik niet het meest op jou boos ben: ik ben kwaad op Hem! Ik voel er niets voor dat Hij mijn leven als een voetbal gebruikt waartegen andere mensen naar believen kunnen aantrappen."

"Maar zo is Hij ook niet. Ik weet dat het voelt alsof alles wat je dierbaar was van je is afgenomen en in veel gevallen is dat ook zo. Ga nu niet denken dat Hij dit allemaal in werking heeft gezet voor een hoger doel. Je hebt gevraagd Hem te mogen leren kennen zoals Hij werkelijk is en dat gebed heeft altijd gevolgen. Het is altijd gemakkelijker om mee te drijven met de cultuurstroom, zelfs op religieus gebied, dan te ontdekken wie God echt is en hoe Hij met jou wil wandelen."

"Maar toen wist ik tenminste hoe ik m'n rekeningen moest betalen,"vuurde ik terug.

"Althans, dat dacht je."

Ik zuchtte diep en keek hem kwaad aan. Daarom had ik zo'n hekel aan onze gesprekken. Hij kon van die opmerkingen maken waar ik nog dagen daarna over zat na te denken - soms zelfs weken - me afvragend wat hij nu eigenlijk bedoelde. Hij legde het niet uit tenzij ik hem erom vroeg. En ik wist niet zeker of ik meer wilde horen.

Ik worstelde ermee of ik het aan hem moest vragen, of gewoon zeggen dat ik weg moest om Andrea weer op te zoeken.

De stilte bleef een tijd tussen ons in hangen. Ik was vast besloten om het niet te vragen en ook niet om hem weer een opening te geven.

Tenslotte hield John zijn hoofd wat schuin met een lichte glimlach op zijn lippen: "Maar je bent altijd gefrustreerd, nietwaar?"

"Wanneer? Waarover?"

"Over het religieuze spelletje dat je 'moet' meespelen." John maakte twee aanhalingstekens in de lucht. "Dat heeft je nooit voldoening gegeven, wel? Ging je niet iedere avond naar bed met de frustratie dat God nooit deed wat je van Hem verwachtte?"

"Niet altijd," antwoordde ik, terwijl ik terughadte aan de afgelopen jaren. "Ik kan me herinneren dat ik ook ongelooflijke fijne momenten heb gekend omdat God zo goed voor me was geweest."

"Dat geloof ik graag. Maar duurde dat lang?"

"Nee... en daar word ik nou zo gek van. Net wanneer ik denk dat het allemaal lekker gaat, glipt het uit m'n handen. Ik wil de echtheid van het christenleven ervaren! Zoals ik erover lees in de bijbel. Ik snap het niet. Zelfs toen ik jou leerde kennen begon het zo veelbelovend en nu is het net zo frustrerend geworden als al het andere waar Gods naam aan verbonden is."

"En hoe komt dat, denk je?"

"Luister John, als je me wat wil zeggen, zeg het dan. Ik heb geen energie meer voor woordspelletjes met je."

"Sorry, Jake," zei John en pakte m'n arm vast. "Ik zou zulke spelletjes nooit met jou spelen."

"Wat is er dan aan de hand, John? Na alles wat ik de afgelopen maanden heb gedaan om in het reine te komen met God, zou ik mogen verwachten dat Hij toch wel iets beters voor me had dan dit. Ik heb geen baan. Mijn reputatie is naar de knoppen, door mensen met wie ik meer dan twintig jaar heb opgetrokken. Laurie en ik vliegen elkaar naar de keel en mijn dochter is vandaag bijna dood gegaan."

"Dus jij vindt dat God je wat beters verschuldigd is?"

"Niet dan? Waarom zou ik zo m'n best doen om Hem te volgen als Hij toch niets om me geeft?"

"Dus dát is het," antwoordde John en leunde achterover in zijn stoel. "Jij bent opgegroeid met het idee dat jouw goedheid bepalend is voor de manier waarop God je behandelt. Als jij jouw aandeel doet, moet Hij het zijne doen."

"Is dat niet zo dan?"

"Jake, God doet zijn aandeel altijd. Hij houdt meer van jou dan wie dan ook dat ooit zou doen. En Hij zal zijn handen nooit van je aftrekken. Soms werken we met Hem samen en soms ook niet en dat kan invloed hebben op hoe de dingen lopen. Maar je moet niet denken dat jij kan bepalen wat God moet doen, want zo werkt het niet. Als wij God zouden kunnen voorschrijven wat Hij moet doen, zou Hij als een van ons zijn. - Zou het niet beter zijn als we Hem zijn gang laten gaan met ons zodat we op Hem zullen lijken?"

"Maar kijk nu eens in wat voor moeilijkheden ik zit, John! Ik heb gewoon geprobeerd te doen wat goed is en het heeft me geen zier geholpen."

"Toch wel, maar op een manier die je nu nog niet ziet. God is je aan het vrijzetten van de dingen die jij voorheen altijd gebruikt hebt om daar je zekerheid in te vinden. Je belemmerde God de Vader voor je te zijn waarnaar jij zo verlangde – dat wist Hij – maar je had valse verwachtingen van Hem. En die kwijtraken is altijd pijnlijk en ik weet dat je op dit moment tegen verschillende van die valse verwachtingen aanloopt. Maar je hebt het verkeerd als je denkt dat God zich tegen jou heeft gekeerd of dat Hij op de een of andere manier je negeert."

"Wat kan ik anders denken? Ik dacht dat God me wat dingen aan het duidelijk maken was en ik dacht dat het me meer vreugde en vrede zou brengen. Ik dacht dat anderen het net zo fijn zouden vinden als ik. Maar ik heb gemerkt dat dat niet zo is en ik vraag me af of ik me niet heb laten beetnemen. Als dit God was, denk je dan niet dat het allemaal beter zou gaan?"

"Jazeker, en ik denk dat het ook beter is gegaan."

Ik kon me nauwelijks inhouden. "Hoe kan je dat nou zeggen? Ben je idioot of zo? Zie je niet waar ik allemaal door heen ga?"

"Ik geef toe dat je omstandigheden veel beroerder zijn geworden. Maar dat is niet het enige waarnaar we moeten kijken. Je loopt nu op een nieuwe weg, maar je kijkt nog steeds naar de oude verkeersborden. Ik denk dat God wil dat je weet dat die oude verkeersborden niets anders zijn dan mythen die gebruikt worden om een stervend systeem overeind te houden. Die werken niet echt...zoals jij nu merkt."

"Wat voor mythen?"

"Om er eentje te noemen: jij denkt dat lijden een teken is dat God niet tevreden over je is. Maakte Job niet dezelfde fout? Lijden heeft vaak te maken met Gods werk om ons van iets te bevrijden, zodat we Hem op een diepere manier kunnen volgen en omarmen. In Hem wandelen, leven in Hem, zal altijd inhouden dat het anders is dan we verwacht hadden. Je moet niet verwachten dat je omstandigheden zich zullen aanpassen gedurende deze reis. Ze zullen er bij iedere bocht van je weg tegenin gaan. God wil je leren hoe je hierdoor heen kunt gaan met Hem, zodat je een vreugde en vrede zult ervaren die boven de omstandigheden uitstijgt."

"Maar heeft God niet beloofd dat Hij degenen die Hem volgen zal zegenen?"

"Zeker is dat de vrucht ervan, maar Hij definieert die zegeningen niet in jouw terminologie. Hij leidt je op een reis die grootser is dan je kan bevatten. Blijf Hem volgen en je zal absoluut verbaasd staan over Hem. Het moeilijkste aspect op deze reis is de illusie loslaten dat jij kan bepalen hoe je leven verloopt of dat je God zo kan manipuleren dat Hij je zal zegenen."

"Je zei dat zeker met het oog op het betalen van mijn rekeningen, niet?"

"Ja. God zal voor je zorgen. Dat heeft Hij altijd gedaan, alleen besepte je dat niet. Het feit dat je geen verzekering

en geen baan hebt waar je op terug kan vallen, wil nog niet zeggen dat Hij je in de steek heeft gelaten. - Het feit dat anderen je reputatie stuk maken wil niet zeggen dat zij het laatste woord hebben. God is geen 'goede fee' die met een toverstaf zwaait en alles verandert zoals jij het wil hebben. Je zal niet ver komen als je vraagtekens zet bij Zijn liefde voor jou, iedere keer wanneer Hij niet tegemoet komt aan jouw wensen. Hij is je Vader. Hij weet veel beter wat je nodig hebt dan jij. Hij kan veel beter voor jou en je gezin zorgen dan je nu beseft. Hij leidt je binnen in Zijn leven en in plaats van je te redden uit al die dingen die je nu doormaakt, heeft Hij ervoor gekozen ze te gebruiken om je laten zien wat echte vrijheid en leven inhouden."

"Dus Hij vindt het fijn als ik lijd?"

"Ik vertrouw erop dat je wel beter weet. Hij vindt het net zo erg als jij. Hij zou niet anders kunnen. Hij houdt van je. Hij doet jou dit niet aan. Hij werkt door middel van de gebrokenheid van deze wereld heen om iets groters in je bewerken. Wanneer je dit eenmaal weet, zal zelfs de engel uit moeilijke omstandigheden gehaald worden. Je zal Hem midden in de storm ontmoeten en zien hoe Hij zijn doel bereikt zonder dat jij je ermee bemoeit. Hier begint Zijn leven pas echt vaste voet in je te krijgen."

"Ik denk dat ik er liever voor kies om gewoon gelukkig te zijn," zei ik quasi grinnikend. Het was mijn eerste poging om humoristisch te klinken in al die dagen en het voelde wel goed.

"Maar 'geluk' is een erg goedkope vervanging voor het veranderd worden naar Zijn beeld, vind je ook niet?"

"Ja, dat is zo. Maar het is allemaal niet makkelijk."

"Niemand heeft dat ook beweerd. Maar je maakt het alleen maar moeilijker voor jezelf als je denkt dat God tegen je is! Als je er nu eens van uitgaat dat Hij met je is in al deze dingen, bezig je te leiden naar het leven waarom je Hem zo gesmeekt hebt?"

Daar moest ik even over nadenken. "Dan zou ik zeker niet zo van m'n stuk zijn."

"Precies. En je zou nog steeds kunnen genieten van Zijn aanwezigheid terwijl Hij Zijn plan met jou aan het uitwerken is. Je mist wat alle schrijvers van het Nieuwe Testament verklaarden: God brengt het lijden niet over ons, Hij gebruikt het om vrijheid te brengen in het diepste van ons wezen. Als je samen met Hem hierdoor heen gaat, in plaats van Hem weg te duwen vanuit gevoelens van schaamte en schuld, zal je verbaasd staan over wat Hij gaat doen."

"Maar ik weet nog steeds niet hoe ik de rekening van het ziekenhuis moet betalen!"

"Maar Hij weet dat wel, Jake! En Hij werkt daar al aan. Dat jij dat nog niet ziet, verandert daar niets aan."

"Dat zou ik ook vinden als ik niet zou hoeven toekijken hoe mijn dochter lijdt. Ik kan me niet voorstellen dat Hij haar ziek heeft gemaakt om iets in mijn leven te kunnen doen."

"Daar heb je gelijk in. Andrea heeft haar eigen reis met God en Hij zal ook samen met haar er door heen gaan. Je kan niet voorkomen dat zij lijdt en haar strijd is niet iets dat God gedaan heeft om door te dringen tot jou. Maar ik denk dat je haar nooit meer zal zien lijden aan astma."

"Echt niet? Waarom zeg je dat?"

"Toevallig was ik vandaag in het ziekenhuis om een vriend van me op te zoeken die terminaal is. En zo kwam ik te weten dat jij hier was. Ik zag dat jij en je vrouw woorden hadden met elkaar toen jullie op de gang stonden, bij de kamer waar Andrea ligt."

Meteen gingen mijn gedachten terug naar die felle woordenwisseling. We waren allebei gestresst en begonnen tegen elkaar uit te vallen. Ik kromp ineen bij de gedachte dat John ons gezien had. "Dat zag er niet best uit, wel?"

"Maak je daar maar geen zorgen over, Jake. Jullie hebben het allebei moeilijk en ik ga zeker niet over jullie oordelen. Ik dacht alleen maar dat het niet zo'n geschikt ogenblik was voor mij om ertussen te komen. Ik ben wat later teruggegaan om te kijken of ik een van jullie beiden zou aantreffen en vond Andrea alleen in haar kamer, terwijl ze lag te happen naar adem. Haar ogen stonden wijd open van de angst. Ik ben naar haar toe gelopen en vroeg of ik met haar mocht bidden. Ze knikte en dus deed ik dat. De tijd zal het uiteraard leren, maar ik denk dat haar astma verdwenen is."

"Heb je haar genezen?"

"Alsof ik dat kan! Neen, maar ik ben er vrij zeker van dat God het gedaan heeft."

"Echt waar? Ik heb wel duizend keer voor haar genezing gebeden en Hij deed het niet voor mij."

"Wie zegt dat Hij niets deed? Ik heb mijn gebed gewoon gevoegd bij die van jou."

"Maar waarom deed Hij het niet een van die duizenden keren dat ik het Hem vroeg?"

"Omdat jij daar geen zeggenschap over hebt, Jake, en ik ook niet! Genezing is geen magie. In het proces om in Hem te leren leven, leren we samen met Hem te werken in wat Hij aan het doen is. Ik bad alleen maar voor haar dat ze beter zou kunnen ademen en Gods vrede over haar zou komen, maar ik ben ervan overtuigd dat God meer deed dan dat."

"Hoezo?"

"Ik weet niet hoe ik het anders moet zeggen, maar ik voelde dat de astma uit haar ging. En ik denk dat zij het ook merkte. Haar ademhaling werd net zo vrij als die van jou. De angst in haar ogen was weg, ze glimlachte en ze zonk met een diepe zucht weg in haar kussens."

"Daarom sliep ze dus toen ik even later bij haar kwam. We dachten dat de medicatie eindelijk aansloeg."

"Ik denk dat die ook zeker geholpen heeft, maar God besloot nog iets extra's te doen."

"Het zou geweldig zijn als het waar is. Ik vind het verschrikkelijk om haar zo te zien lijden. Maar wat jij me wil zeggen is dat ik gewoon blij moet zijn met wat God ook maar doet en hoe Hij het ook maar wil doen?"

"Dat zei ik niet, Jake. Ik probeer je alleen maar te helpen zien wat God kan doen in de situatie waarin jij je bevindt. Je hoeft voor Hem niet te doen alsof. Je stuit hier op een paar eerlijke vragen en een stuk pittige strijd waar je mee in het reine moet komen. God is groot genoeg om daar iets mee te doen. Ren niet weg voor de pijn en probeer het ook niet voor Hem te verbergen. Dat heeft geen zin en het helpt je ook niet. Ga met je boosheid naar God toe. Hij weet hoe Hij je hierdoor heen moet helpen en je Zijn glorie kan laten zien op een manier waar je

nog niet eens van gedroomd hebt.”

Op dat moment zwaaide de deur van de cafeteria weer open. Een verpleegster liet haar ogen het zaaltje rondgaan. “John...?”

“Ja,” riep hij terug.

“Je zei dat je graag wilde weten of er verandering is gekomen in de toestand van meneer Phillips. Ik denk dat het nu aan het aflopen is.”

“Okee, dankjewel. Ik kom eraan.” Toen wendde hij zich tot mij. “Ik moet gaan. Waarom ga je niet even bij Andrea kijken? En probeer zelf ook wat te gaan slapen.”

“Maar ik weet niet zeker of ik het nu allemaal snap.”

“Dat zal je ook over een paar minuten of zelfs uren nog niet. Deze reis duurt je hele leven lang, Jake, leren de illusie los te laten dat je alles in de hand moet hebben en tegelijkertijd leren God zijn gang te laten gaan is voor geen van ons allen eenvoudig. Dit is nog niet de laatste les.”

“Maar ik weet nog steeds niet hoe het nu met m'n baan moet, of met de gemeente of wat dan ook,” zei ik, in gedachten mijn waslijst met onopgeloste problemen aflopend. Ik wilde dat John mij wat aanwijzingen zou geven.

“Mag ik je een vraag stellen, Jake. Kom je vandaag iets tekort om deze dag door te komen?”

“Ik heb een baan nodig. Ik moet deze rekening betalen.” Ik gebaarde naar het ziekenhuis om ons heen.

“Of heb je misschien het vertrouwen nodig dat zegt dat je Vader hiervan afweet en genoeg van je houdt om er iets aan te doen? Je hebt alles wat je nodig hebt voor vandaag. Je hebt nog niet wat je nodig hebt tot aan het eind van de maand. Maar dat duurt nog even.”

“Daar heb je gelijk in,” moest ik toegeven.

“Dat is alles wat Hij ons heeft beloofd, Jake. Als je elk moment op Zijn liefde vertrouwt, zal je werkelijk weten wat het is om vrij te leven.” John maakte aanstalten om op te staan en ik stond ook op om hem een hug te geven voordat hij wegging.

“Maar hoe kom ik aan dat soort geloof?”

“Dat vind je niet ergens. Het is iets dat Hij in je schept, zelfs in de omstandigheden die jij zo verafschuwt. Blijf gewoon tot Hem komen en kijk dan wat Hij gaat doen. Hij is de Vader die jou beter kent dan jij jezelf kent en zelfs meer van je houdt dan jij van jezelf houdt. Vraag Hem je te helpen zien hoeveel Hij van je houdt. Daar draait het allemaal om.”

Hij wees naar de deur: “Ik moet gaan.”

We omhelsden elkaar en hij liep naar de deur. Ik pakte m'n spullen bij elkaar en volgde hem. Ik wilde meteen naar Andrea gaan kijken. Terwijl ik in de richting van haar kamer liep, nam ik het besluit dat ik in het vervolg ervan uit zou gaan dat de liefde van mijn Vader in elke situatie bij mij zou zijn, en ik besloot daar geen vraagtekens meer bij te zetten.

Ik kon op dat ogenblik nog niet vermoeden hoe erg ik dat nodig zou hebben.

Hoofdstuk 7

Als je een kuil graaft voor een ander, moet je het vuil op jezelf gooien.

Ik hoorde het geschreeuw over het sportveld (Amerikaans football) rollen vanaf de tribunes aan de overkant, mijn richting uit. Het was duidelijk voor wie er zo gejuicht werd. Ik rekte me uit om nog net op tijd de witte sporttrui van een Jefferson Blue Raider te zien die over de achterlijn rende, z'n armen juichend in de lucht.

Hij werd al gauw bedolven door zijn teamgenoten. Ik zuchtte en schudde m'n hoofd in afgrijzen. Na een krappe voorsprong van 3-0 voor de rust tegen hun zwaar favoriete tegenstanders, hadden de Ponderosa Bears – mijn club - in het eerste gedeelte van de tweede helft een 73meter-pass niet kunnen onderscheppen, waardoor ze hun voorsprong waren krietgeraakt. Dit was weer zo'n befaamde wedstrijd. Het was de 'Bronze Bell Classic', een derby tussen de twee belangrijkste 'highschools' in Kingston, een wedstrijd die al meer dan 45 jaar jaarlijks werd gespeeld. De winnaar mocht de Bronzen Klok meenemen, een enorme trofee, een replica van de klok die in de oude toren van de oorspronkelijke highschool met die naam had gehangen.

Voor de oudste-jaars was er niets belangrijkers in hun laatste jaar dan het winnen van die klok en dat gold ook voor de oud-leerlingen. 'Sequoia' had die Bronzen Klok de afgelopen zes jaar gewonnen; een voor ons vermederende serie, en ik hoopte dat daar deze avond een einde aan zou komen. De eerste helft was veelbelovend geweest, maar ik wist hoe snel het kon omslaan in zo'n wedsstrijd.

Toen ik me weer omdraaide viel m'n oog op een bekende gestalte die over het hek hing en uitkeek over het veld. Vanaf deze plek was het moeilijk te zeggen, vooral omdat hij een lange jas aan had en een muts op z'n hoofd tegen de koude, net als alle andere toeschouwers. Toen hij naar het scorebord keek zag ik zijn gezicht en herkende hem.

"Hij hier??" dacht ik.

Ik verliet m'n plek in de rij waar ik stond om eens te horen wat hij hier deed. Ik ging achter hem staan en pakte hem bij z'n schouders.

"Wat doe jij hier?" Ik vroeg me af of hij mij eerder had gezien dan ik hem, maar toen hij omkeek om te zien wie hem had beetgepakt keek hij echt verbaasd. Er verscheen een brede glimlach op z'n gezicht en hij hugte me.

"Jake, wat fijn je te zien. Ik hoopte al dat je hier zou zijn."

"Ik heb nooit gedacht dat jij zo'n 'football'liefhebber was," antwoordde ik en knikte naar het veld.

"Dat ben ik ook eigenlijk niet, maar ik heb begrepen dat je het niet kan maken om vanavond in Kingston te zijn en niet te komen kijken. Ik heb nog nooit zo iets gezien....vuurwerk voordat de wedstrijd begint en dan zo'n uitzinnige menigte!"

"Er is een enorme rivaliteit tussen deze twee teams. Ze hebben er een paar jaar geleden zelfs een artikel aan gewijd in 'Sports Illustrated'. Voor deze wedstrijd nemen ze letterlijk alle toeters en bellen mee. Maar ...wat doe jij hier in de stad?"

"Ik ga even wat mensen hier opzoeken en met een van hen heb hier afgesproken. Hoe is met Andrea?"

"Ze heeft geen enkele keer meer piepend adem gehaald sinds jij vorige maand met haar gebeden hebt. Ik ben zo dankbaar."

"Dat is mooi. Gaat het met jou ook beter?"

"Het gaat... Ik kan niet zeggen dat alles fantastisch is, maar ik heb wel moed gevat door wat je de vorige keer zei, John. Ik heb aan God gevraagd om me te laten zien hoeveel Hij van me houdt, zelfs als het allemaal niet zo makkelijk is. Financieel is het nog behoorlijk moeilijk, maar ik heb ook gemerkt dat God ons een aantal keren op een wonderbaarlijke manier heeft geholpen."

"Hoe dan?"

"Ik zit nog steeds in de makelaardij hoewel de markt slap is. Ondertussen hebben sommige mensen me ingehuurd om wat schilderwerk te doen of een tuin aan te leggen, waar ze zelf geen tijd voor hadden. Een paar mensen hebben me zelfs een behoorlijk grote gift gegeven om rond te komen. Ik wilde het niet aannemen, maar ze zeiden dat God het hen op het hart had gelegd. Iedere keer dat ze wat gaven was het precies wat we nodig hadden!"

"Is dat niet geweldig?"

"Soms laat Hij het water wel tot de lippen komen als je het mij vraagt. Een paar weken geleden heb ik ook voor het eerst een bedrijfspand verkocht. Als de courtage betaald wordt zal dat heel wat schelen."

"Vergeet niet dat Hij Zich geen zorgen maakt over morgen, omdat Hij dat al heeft uitgewerkt. Hij nodigt je uit om met Hem te leven in de vreugde van het moment, waarbij Hij reageert op wat Hijzelf op je pad heeft gebracht. De vrijheid om Hem gewoon te volgen op die manier zal je op zoveel gebieden van je leven veranderen. Hij houdt van je, Jake, en Hij wil dat je daar volkomen zeker van bent, zonder dat jij alles hoeft uit te denken."

"Daar begin ik iets van te zien. Ik heb Romeinen 8 een aantal keren gelezen om erachter te komen wat Paulus daar bedoelt. Het lijkt erop dat Paulus zijn vertrouwen putte uit Gods liefde zoals Hij die gedemonstreerd heeft aan het Kruis. Het schijnt dat door wat hij daarin zag hij nooit meer twijfelde aan Gods liefde, wat voor

afschuwelijke dingen hem ook overkwamen. Ik heb altijd naar het Kruis gekeken als een daad van gerechtigheid, niet van liefde, althans in Gods ogen. Ik weet dat Jezus genoeg van ons heeft gehouden om voor ons te sterven, maar het was toch God die Hem dit liet doen? Als Hij Zijn eigen Zoon zo heeft behandeld, terwijl die onschuldig was, hoe bewijst dat dan dat Hij van mij houdt?"

"Je maakt een veel voorkomende vergissing. Er zijn zoveel mensen die het Kruis alleen maar zien als een daad van Goddelijke gerechtigheid: 'Om aan zijn behoefte aan gerechtigheid te voldoen legde God de ultieme straf op Zijn Zoon om Hem zo voor Zijn wraak te laten boeten en ons vrijuit te laten gaan.' - Dat is misschien voor ons goed nieuws, maar wat zegt dat over God?"

"Daar heb ik altijd over gepiekerd. Ik heb begrepen dat het Kruis me laat zien hoeveel Jezus van me houdt, maar het maakte niet dat God dierbaar voor me werd."

"Maar God kijkt niet op die manier naar het Kruis, Jake. De straf op de zonde was niet Zijn 'wraak': ze was het tegengif tegen zonde en schaamte. Zoals Paulus heeft geschreven was Gods doel met het Kruis Zijn Zoon tot zonde te maken, zodat Hij de zonde in het menselijke vlees zou kunnen veroordelen en het menselijke ras ervan zou kunnen zuiveren. Zijn plan was niet om ervoor te zorgen dat zonde (enkelvoud!) vergeven zou kunnen worden, maar om die te vernietigen zodat wij zonde-vrij zouden kunnen leven."

"Hoe kon God Hem dat allemaal laten doen?"

"Denk niet dat God alleen maar een toeschouwer was op die dag. Hij was bezig in Christus de wereld met Zichzelf te verzoenen. Het is iets wat ze samen deden. Het was niet het een of andere offer dat Gó d nodig had, zodat Hij ons zou kunnen liefhebben, maar een offer waarvoor God Zelf zorgde omdat wij het nodig hadden. Hij sprong voor een ophol geslagen paard en duwde ons in veiligheid. Hij werd vermorzeld door de last van onze zonde zodat wij ervan verlost zouden zijn. Het is het verhaal van een ongelofelijke gebeurtenis."

"En ik wil dat meer tot me door laten dringen," reageerde ik. "Ik denk dat ik nog maar aan het begin sta om te ontdekken hoe de 'kerk' me op een dwaalspoor heeft gebracht."

"Echtwaar?" Ik had John die vraag al talloze keren horen stellen en meestal deed hij dat met z'n ogen wijd open en een grinnik in zijn stem. "Ik denk dat 'de kerk' niemand op een dwaalspoor brengt. Misschien dat degenen die een of ander instituut leiden dat doen, maar laten we dat niet verwarren met 'de gemeente' zoals God die ziet."

De termen die hij gebruikte verwadden me even, maar ik ging door. "Een paar dagen nadat wij met elkaar gesproken hadden, die laatste keer, kwam ik in contact met Ben Hopkins. Hij was vroeger mijn assistent huisgroepleider geweest, voordat ik City Center Gemeente verliet. Hij heeft iets gevonden dat ze 'Huisgemeente' noemen en op Internet heeft hij een heleboel informatie erover gevonden. Wij gaan samen dit weekend een Huisgemeente starten."

"O ja?" Hij was duidelijk minder enthousiast hierover dan ik had verwacht.

"Ja. Zo begon het toch allemaal? De eerste gelovigen kwamen samen aan huis. Ze bouwden geen grote organisaties. Ze kenden geen beroepsgeestelijken die voor alles moesten zorgen. Ze vormden gewoon als broeders en zusters samen een gemeenschap. Daar ben ik altijd al naar op zoek geweest vanaf het moment dat ik tot geloof ben gekomen. Ik heb altijd al gevonden dat onze kijk op gemeente-zijn meer problemen veroorzaakte dan dat ze die oploste. Dit is het enige antwoord dat me enthousiast maakt. Er schijnen duizenden mensen over de hele wereld te zijn die de traditionele gemeente hebben vaarwel gezegd en proberen het leven te ontdekken dat de eerste gemeente ervaren heeft. Velen noemen het de beweging van God in deze laatste dagen om Zijn gemeente te zuiveren."

"En dat gebeurt wanneer men gewoon bij elkaar thuis samenkomt, niet?"

Zijn schijnbare cynisme verbaasde me. "Denk jij van niet dan?"

"Begrijp me niet verkeerd, Jake. Als je op zoek gaat naar meer relationele manieren om het leven met andere gelovigen te delen is dat een prachtige richting om in te slaan. Maar alleen maar bij elkaar komen, ergens bij iemand thuis, zal niet datgene brengen waar je op hoopt."

"Dat weten we. Er zijn een stuk of vijf gezinnen die samen met ons een huisgemeente willen beginnen en met elkaar een gemeenschap willen vormen. We komen aanstaande zondagavond voor de eerste keer bij elkaar. Kan je ook komen?"

Op dat moment zag ik een bekend gezicht uit de menigte opdoemen en naar me toelopen. De menigte afspeuren was een gewoonte van me geworden sinds ik City Center Gemeente had verlaten. Ze hadden zoveel leugens over me verteld dat ik er schoon genoeg van had iemand van de gemeente tegen het lijf te lopen. En nu kwam een van de ergste verspreiders van die geruchten recht op me af lopen. Bob was lid van het gemeentebestuur en we hadden samen lange tijd in dezelfde discipelschapsgroep gezeten. Net toen ik dacht dat hij me niet gezien had, kruisten onze blikken elkaar. Ik probeerde beleefd te zijn en stak m'n hand uit: "Bob, hoe is het er mee?" Hij keek me kwaad aan, draaide zich om en was al snel weer in de menigte verdwenen. Ik voelde me een idioot met m'n uitgestoken hand en m'n gezicht werd rood van schaamte toen ik besepte dat John alles had gezien.

"Daar heb ik toch zo'n hekel aan," zei ik en draaide me om met m'n gezicht naar het sportveld. John draaide zich ook om en zette een been op de onderste balk van het hek en leunde met z'n ellebogen op de bovenste balk.

"Dat gebeurt iedere keer weer sinds ik uit de gemeente weg ben. Mensen die vroeger m'n beste vrienden waren draaien zich nu om alsof ze me nooit gekend hebben. Bob en ik waren heel goede vrienden. Ik hielp hem toen hij een moeilijke tijd doormaakte met z'n vrouw een paar jaar geleden en nu wil hij me niet eens zien." Ik schudde vol afgrijzen m'n hoofd.

"En dat is nog niet eens het ergste. Ik wordt er ziek van als mensen van wie ik dacht dat het m'n vrienden waren zich omdraaien en doen alsof ze me niet gezien hebben. Maar zij zijn tenminste eerlijker dan zij die me in m'n rug hebben gestoken en vervolgens naar me toe rennen als ze me ergens zien, en waar iedereen het kan zien, me huggen en naar me glimlachen alsof er niets gebeurd is. Onlangs kwam ik m'n vroegere voorganger tegen op een bruiloft. Hij haastte zich naar me toe en hugte me alsof we de beste maatjes waren, terwijl hij ondertussen steeds

rond keek of iedereen wel zag hoe aardig hij was. Ik wilde hem het liefst wegduwen, maar ik besepte dat dat niet zo aardig zou zijn geweest..”

“Triest, vind je ook niet?”

“Triest? Ik zou zeggen dat het ronduit onacceptabel gedrag is!”

“Is dat wat je voelt?”

“Ik heb het niet over hem, maar over mezelf!”

“Daar heb ik het ook over, Jake. Het onacceptabele gedrag van anderen kan jou niet raken als je hun spelletje niet meespeelt.”

“Over wat voor spelletje heb je het?” Op dat moment trok een luid geschreeuw vanaf de overkant m'n aandacht, en ik was net op tijd om te zien hoe de bal door de lucht vloog na weer een verre pass, en opgevangen werd door weer een van die gevreesde Blue Raiders. De vanger rende ongehinderd naar de achterlijn en maakte de zoveelste touch-down.

“Naar die beker kunnen we wel weer fluiten,” mopperde ik boos. “Weer een jaar van vernedering.” Ik schudde m'n hoofd.

“Daar wordt het gespeeld! Je waarde meet je af aan wat vijftig middelbare scholieren doen of niet doen op dat sportveld. Je zit in de wedstrijd en daarom voel je je zo belabberd wanneer mensen zich niet weten te gedragen tegenover je.”

“Waar heb je het over, John? Dit is maar een football wedstrijd. Ik heb het over mensen van vlees en bloed hier.”

“Ik ook! Als jij je waarde laat afhangen van vijftig mensen daar of van een leugen die iemand ergens over je heeft verteld, dan is dat eigenlijk hetzelfde.” Toen de Blue Raiders hun extra punt scoorden wist ik dat de wedstrijd voorbij was. “Bovendien is dit geen eens een eerlijke wedstrijd geweest,” zei ik “Oh neen?”

“Neen. De quarterback die de passes gaf voor al die touchdowns had eigenlijk in ons team moeten spelen. Hij speelde altijd in het Ponderosa District, maar hij is overgestapt naar Jefferson toen hij naar een andere school ging. Hij is misschien wel de beste atleet die deze stad ooit heeft gehad. Ze zeggen dat er aardig wat onderhands is geregeld met de coach van Jefferson om hem zover te krijgen dat hij de overstap maakte. Hij heeft hem beloofd voor een beurs te zorgen en dat hij in het team komt zodra hij klaar is met z'n studie.”

“En jij weet dit?”

“Iedereen weet het, John. Ze zeggen zelfs dat hij een drugsprobleem heeft en dat de school het in de doofpot heeft gestopt zodat hij voor ze kan blijven spelen. Ze zullen dit jaar waarschijnlijk kampioen worden in de Valley.”

“Heb je het over Craig Hansen? Ik ken z'n vader vrij goed. Dat was die man met wie ik toen aan het ontbijten was toen ik je in die cafetaria ontmoette, bijna een jaar geleden, weet je nog?. Ik denk niet dat je goed op de hoogte bent van alle feiten. Craig is een fantastische knul en ik kan je verzekeren dat hij geen drugs gebruikt.”

“Maar hij heeft ons wel in de steek gelaten,” zei ik kwaad.

“Je hebt er geen flauw idee van wat er is gebeurd, wel? Toen hij in z'n laatste jaar zat, stierf z'n moeder en de zaak van z'n vader liep niet zo best. Ze konden hun huis niet aanhouden en ze moesten intrekken bij de zus van z'n vader en haar gezin. Ze zagen geen kans om hem iedere keer naar de andere kant van de stad te rijden om met z'n team te trainen. Craig vond het verschrikkelijk. Zelfs nu heeft hij maar weinig vrienden in z'n nieuwe team. Ze zijn wég van z'n arm (omdat hij zo geweldig goed kan gooien), maar hij is erg eenzaam omdat zo weinig mensen belangstelling voor hem hebben.”

“Daar heb ik niets over gehoord!?”

“Maar het is wel waar. Ik heb zijn vader terzijde gestaan gedurende dit hele proces. Craig vond het zelfs te moeilijk om het aan zijn klasgenoten uit te leggen. Zijn probleem lijkt wel wat op dat van jou.”

“Hoe bedoel je?”

“Hij weet hoe het is als vroegere vrienden zich van je afkeren als je ze tegenkomt in het winkelcentrum.”

“Die is raak, John.” Ik schudde m'n hoofd terwijl ik hem glimlachend aankeek. Ik heb altijd pas achteraf in de gaten als hij me ergens in laat lopen.

“Ik doe hetzelfde ten aanzien van Craig wat anderen naar mij toe doen.”

“Nou, dat is nog maar een gedeelte ervan, Jake. Jij zit gevangen in hetzelfde 'goedkeuringsspel'. Zo zit deze cultuur in elkaar. Doe wat ze graag zien dat je doet en ze overladen je met goedkeuring. Ga tegen ze in en ze zullen jou en je reputatie aan het kruis nagelen, met of zonder de feiten.”

“Ik voel me nu zo slecht ten aanzien van Craig. Ik heb het gewoon nooit geweten.”

“En ik vind het vervelend voor jou, Jake. Religieuze systemen spelen dit 'goedkeuringsspelletje' ook.”

“Komt het daardoor dat ik het ene moment een 'rijzende ster' was en het volgende een 'veroordeelde verschoppeling'?”

“Precies,” zei John. “En ook waarom je morgen weer een 'rijzende ster' zou kunnen zijn als je terug zou keren en toe zou geven dat het allemaal jouw fout is geweest. Ze zouden je terugkeer net zo snel vieren als dat ze je de deur hebben gewezen. Waar het allemaal om draait is dat je het spel mee blijft spelen en wel volgens de regels.” We keken allebei over het sportveld, maar ik had de wedstrijd niet meer gevolgd. En toen begon het me te dagen. “Dus al ben ik dan niet meer daar, ik speel dat spelletje nog steeds, dat bedoel je toch?”

“Ja ja,” glimachte John, “het is veel makkelijker voor je om uit het systeem te stappen dan het systeem uit jou te krijgen. Het kan van binnen en van buiten gespeeld worden. De goedkeuring die je toen voelde kwam uit dezelfde bron als de schaamte die je nu voelt. Daarom doet het zo'n pijn als je de geruchten hoort of oude vrienden tegenkomt die hun rug naar je toekeren. Om je de waarheid te zeggen: sommigen van die mensen geven nog steeds om je. Ze weten alleen niet hoe ze dat kunnen laten merken nu jij niet meer meespeelt in hun 'team'. Het zijn geen slechte mensen, Jake, het zijn je broeders en zusters en ze zitten verstrikt in iets dat niet zo godvruchtig is als dat ze wel dachten.”

“Mijn dochter, Andrea, vertelde me dat ze vorige week op school twee leraren met elkaar op de gang bij het

damestoilet hoorde praten. Ze wisten niet dat zij aan de andere kant van de deur stond toen ze op de gang langs liepen. Ze hoorde mijn naam noemen en dus luisterde ze even naar hun gesprek. Ze herkende de stem van een van hen. Het was van een oudste van City Center Gemeente die ook op haar school lesgeeft. Hij vertelde zijn collega dat ik de gemeente ernstig beschadigd had en dat hij had gehoord dat ik een drankprobleem had.

“Hoe reageerde ze?”

“Ik heb haar gevraagd wat ze dacht en haar antwoord verraste me. ‘Nou, papa, zei ze, ‘als je een gat graaft voor jezelf, dan moet je, denk ik, het vuil op iemand anders gooien.’ En toen rende ze weg om te gaan spelen.”

John moest onbedaarlijk hard lachen. “Heerlijk vind ik dat! Het is prachtig hoe makkelijk kinderen het spelletje doorhebben. Zij gaat niet anders over jou denken door wat anderen zeggen. Zij speelt het spelletje niet mee. Zoiets heeft dus geen invloed op haar, Jake. Religieuze systemen maken misbruik van de onzekerheid bij mensen. Ze hebben nog niet geleerd hoe ze moeten leven vanuit Vaders liefde, hoe ze Zijn stem kunnen volgen en van Hem afhankelijk zijn. Daardoor kunnen ze niet iets doen dat hun plek in het spelletje zou kunnen verstoren, anders weten ze zich geen raad. We binden mensen al op een heel jonge leeftijd vast aan hun behoefte naar goedkeuring en vervolgens proberen we hen hun leven lang op basis hiervan te misbruiken. En op hun beurt passen zij dit weer toe op anderen. Een onderdeel van hun ‘training’ is mensen aan de kant schuiven die niet mee willen werken.”

Ik slaakte een diepe zucht. “Een ding is zeker: dat heb ik ook gedaan. Ik had er geen idee van hoe dat voelt vanaf deze kant.”

“Institutionalisme kweekt taak-gerichte vriendschappen. Zolang je samen een taak uitvoert ben je vrienden van elkaar. Wanneer dat niet (meer) het geval is, behandelen de mensen je als ‘onbruikbaar materiaal’. Nu weet je hoe het is aan ‘de andere kant van het gordijn’ en een van de grootste dingen die Jezus nu in jou aan het doen is, is je vrijmaken van dit spelletje, zodat je diep in Hem kunt leven, in plaats van je zorgen te maken over hoe men over je denkt.”

“M’n hele leven heb ik me daardoor laten kwellen.”

“En zolang jij vindt dat anderen je moeten begrijpen en goed moeten keuren wat je aan het doen bent, ben je het eigendom van iedereen die over jou wil liegen.”

“En dat moet ik maar gewoon accepteren?”

“Je zult gaandeweg leren hoe je daarmee om moet gaan, maar voor het ogenblik hoef je alleen te onderkennen en erkennen dat jij er kennelijk behoefte aan hebt anderen ervan te overtuigen dat jij gelijk hebt. Maar daar is het God niet om te doen. Heb je niet gemerkt dat Jezus erg weinig aandacht besteedde aan zijn relaties met anderen? Zelfs wanneer de mensen Hem niet begrepen en Hem van allerlei afschuwelijke dingen beschuldigden, verdedigde Hij Zich nooit en bracht het Hem nooit af van wat de Vader Hem gevraagd had te doen.”

“Hij speelde niet met hen mee.”

“Precies. En Hij helpt jou om er ook mee te stoppen. En wanneer Hij dat gedaan heeft zal je zien hoe je anderen kan helpen zodat ook zij die vrijheid zullen kunnen smaken.”

“Nou, ik heb er schoon genoeg van! Ik speel dat spelletje niet meer mee!”

John moest weer grinniken. “Ik wou dat het zo eenvoudig was. Je wist al dat ze het bij het verkeerde eind hadden, en toch irriteerde het je. Hoe wil je stoppen? In feite zal het weer een proces zijn waar je mee te maken krijgt. Zelfs de pijn dat je je verworpen voelt maakt er deel van uit. Hij gebruikt alles waar je mee te maken krijgt om je te helpen meer gericht te zijn op hoe de Vader over je denkt, dan op wat anderen van je vinden.”

“Daarom ben ik ook zo enthousiast over onze nieuwe huisgemeente. We kunnen dan tenminste onze aandacht richten op de zaken die van wezenlijk belang zijn, zoals dit.”

Ik had verwacht dat hij me zou aanmoedigen om er mee verder te gaan. In plaats daarvan keek hij me aan alsof hij geen woord had gehoord van wat ik net had gezegd.

Het kostte me even om erachter te komen waarom en toen begon het me te dagen. “Hooft dat ook al bij het spelletje?”

“Dat hoeft niet,” antwoordde John, “maar het zou kunnen. Het hangt af van de manier waarop je het aanpakt.”

“Hoe bedoel je?”

“Als dit weer een plek wordt voor je om je identiteit te zoeken en je schaamte te verbergen door te denken dat je een betere manier van ‘gemeente-zijn’ hebt gevonden, dan ben je nog steeds bezig dezelfde dorst te lessen, alleen gebruik je weer een andere bron. Dat is wat ik hoor als je het hebt over ‘een grote beweging van God’. Je vergelijkt nog steeds dingen met elkaar. Je praat nog steeds alsof je moet wedijveren met andere broeders en zusters. Je kunt niet van iemand houden die je beschouwt als je concurrent. Als je nog steeds ‘de score bijhoudt’, kan je er zeker van zijn dat je bezig bent met een ‘wedstrijd’.” “Dus we moeten er niet aan beginnen?”

“Dat zei ik niet, Jake. Wat ik hoop is dat je God gewoon toestaat je in contact te brengen met die broeders en zusters die Hij in gedachten heeft voor jou, om nu samen met hen een stuk van de ‘reis’ af te leggen. Denk minder over iets ‘beginnen’ en meer over hoe je kan leren je leven in God met anderen, die ook op deze reis zijn, te delen. Voedt niet je drang om het beter te zien en te doen dan anderen, dan zal je beter in de gaten hebben wat Hij in jou aan het doen is.”

Op dat moment greep iemand me van achteren stevig vast om m’n middel. M’n hart zonk in m’n schoenen toen ik me afvroeg wie dat nu wel kon zijn, totdat ik haar woorden hoorde. “Ik vroeg me al af wat er met je gebeurd was.” Het was m’n vrouw, Laurie. “Waar heb je de popcorn en de frisdrank?”

Ik gaf haar een knuffel en zag dat de wedstrijd vrijwel afgelopen was.

“Ik kwam toevallig iemand tegen en ik vergat helemaal de tijd toen we met elkaar aan de praat raakten. Ik zal je even aan hem voorstellen. Dit is John, waarover ik je verteld heb.”

“Nou, je ziet er niet uit als een 2000-jarige,” zei Laurie tot m’n ontzetting, terwijl ze hem glimlachend aankeek.

Tijdens m'n afgelopen gesprekken met hem was onze vriendschap belangrijker geworden dan wat me aanvankelijk zo had beziggehouden, namelijk of hij op de een of andere manier 'de Apostel Johannes' zou kunnen zijn.

Ik wilde haar interrumpen, maar John was me voor.

"M'n uiterlijk kan bedrieglijk zijn," glimlachte hij met een knipoog. "Ik zou graag nog wat met jullie verder willen praten," ging hij verder, "maar ik heb met een paar mensen afgesproken en de wedstrijd is bijna afgelopen. Ik hoop dat we een andere keer verder kunnen praten, Laurie."

"Oh nee, er zijn een heleboel dingen die ik je nu graag zou willen vragen," zei Laurie.

"Ander keertje, graag," zei hij toen de menigte aan de overkant van het veld weer in gejuich losbarste. Ik keek op en zag dat een Blue Raider weer een touchdown had gescoord. Een snelle blik op het scorebord liet me zien dat we 14 punten achterstonden met nog één minuut te gaan.

"Zou je hem niet, die quarterback," zei Laurie, en ze schudde haar hoofd.

"Niet meer," zei ik.

Laurie keek me verbaasd aan. "Met wie spreek ik?" vroeg ze en keek me onderzoekend aan.

Toen we ons weer omdraaiden om verder met John te praten was hij al verdwenen.

We keken om ons heen om te kijken welke kant hij was opgegaan, maar we konden hem niet meer vinden.

Hoofdstuk 8

Leugens werken niet

Ik wist niet wat ik aan moest met de informatie die ik zojuist had gekregen. Eindelijk had ik bewijsmateriaal over mijn voormalige voorganger in handen maar nu wist ik niet wat ik ermee zou doen. Als ik het een jaar eerder had geweten, was het geen vraag voor me geweest.

Het gebeurde allemaal tijdens een toevallige ontmoeting in het winkelcentrum. Ik was naar binnen gerend om een verjaardagscadeau voor m'n vrouw op te halen en even snel te lunchen voordat ik om half twee met iemand een afspraak had. Ik zat aan een tafeltje vlakbij het buffet en was verdiept in een tijdschrift van de vorige week terwijl ik een cheeseburger naar binnen werkte. Toen ik even opkeek bij het omslaan van de pagina zag ik een helder rode jurk voor mijn tafel staan. Ik keek op en zag het gezicht van iemand die ik al een hele tijd niet had gezien. "Kan ik je even spreken," vroeg Diana, terwijl ze bijna stond te hyperventileren en om zich heen keek alsof de politie haar op de hielen zat.

"Natuurlijk, ga zitten," mompelde ik met m'n mond vol en schoof m'n spullen aan de kant zodat ze plaats kon nemen aan m'n tafeltje. Met een vermoeid gezicht ging ze zitten en het trof me wat voor een knappe jonge vrouw het was, met haar lange donkere haar golvend over haar schouders en haar levendige blauwe ogen.

Maar haar gefronste voorhoofd, samengeknepen lippen en droevige ogen zeiden me dat het niet goed met haar ging. Ik had haar leren kennen als een uitbundige, pittige jongedame die voor haar studie naar de Hogeschool in Kingston was gekomen. Nadat ze geslaagd was trouwde ze hals over kop met een man die haar al snel begon te mishandelen. Na enkele jaren was ze van hem gescheiden en onze gemeente had haar tijdens het pijnlijke proces opgevangen. Dat was ongeveer drie jaar geleden. Toen verdween ze uit ons gezicht en sindsdien had ik haar niet meer gezien.

"Gaat het," vroeg ik.

"Ik leef bij de dag, maar het is niet makkelijk. Maar ik kwam hier om te zien hoe het met jou gaat? Ik heb gehoord wat Jim je aangedaan heeft en ik heb zo te doen met jou en Laurie. Gaat het wel met jullie?"

Diana keek opnieuw onderzoekend het winkelcentrum door en streek zenuwachtig door haar donkere haren. Na een pijnlijke stilte leunde ze naar voren en zei, haast fluisterend: "Ik moet je dit misschien niet vertellen. Ik voel me zo opgelaten en ik heb beloofd dat ik het aan niemand zou vertellen." Ze beet op haar lip en keek langs me heen, zoekend naar de juiste woorden.

"Over Pastor Jim..." Ze vocht tegen haar tranen. "Er is iets wat je niet weet..." Haar stem ebde weg.

Ik leunde naar voren en klopte zachtjes op haar hand die op tafel lag. "Het is al goed, Diana. Je hoeft het me niet te vertellen als je dat niet prettig vindt."

"Hij heeft me misbruikt," gooide ze er ineens uit terwijl ze met een snik achterover leunde. Ik begreep niet wat ze bedoelde en toen ik even nadacht over wat ik haar zou vragen, had ze zichzelf alweer genoeg in de hand om verder te gaan. "Ik heb echt geprobeerd de aandrang om je dit te vertellen te onderdrukken, maar toen ik je hier vandaag alleen zag zitten, wist ik dat ik het toch moest doen." Haar woorden zorgvuldig kiezend vertelde ze me dat ze gedurende drie maanden een relatie met Jim had gehad. Tijdens het scheidingsproces en bijna een heel jaar daarna had ze bij Jim en z'n vrouw thuis op een logeerkamer geslapen. Tegen het einde van dat jaar kregen ze een verhouding met elkaar en hij vertelde haar dat hij bereid was zijn vrouw te verlaten voor haar. Ze had nog steeds zeer tegenstrijdige gevoelens over wat er was gebeurd en afwisselend gaf ze hem en zichzelf de schuld erover. "Ik had daar niet moeten blijven. Ik was een te grote verleiding voor hem, vooral omdat hij met z'n vrouw problemen had. Ze hadden de hele tijd ruzie. Op een morgen werd ik wakker en wist ik dat ik dit niet wilde en ik vertrok." De tranen stroomden haar over de wangen.

Ik leunde achterover in m'n stoel, niet wetend wat ik daarop moest zeggen. Ik moest terugdenken aan een gesprek dat ik met Jim had gehad toen Diana niet meer in onze gemeente kwam, nadat ze uit zijn huis was vertrokken. Ik had hem gevraagd of er iets was gebeurd en hij fulmineerde: "Ze vond dat ze meer behoefte had aan een jongere gemeente." Het verbaasde me zo'n bijtende toon in z'n stem te horen aangezien ze zulke goede vrienden waren geweest...

Ze maakte aanstalten om op te staan. "Ik heb niemand anders hierover verteld en als jij erover begint zal ik het allemaal ontkennen, maar ik dacht dat je het wel moest weten."

Ze stond op en ik ging snel naast haar staan. "Wacht even," smeekte ik toen ze terugdeinsde. "Ik vind het zo erg voor je. Is er iets?" "Alsjeblieft, je hoeft het niet eens te proberen," zei ze en stak haar beide handen afwerend op. Haar stem begaf het: "Ik moet nu gaan....het spijt me."

Ze haastte zich weg hoewel ik haar nog een keer riep. Ik voelde een tiental ogen naar me staren. Ik glimlachte schaapachtig en ging weer zitten, in diep gepeins. Ik had me altijd al afgevraagd hoe het kwam dat mijn vriendschap met Jim zo plotseling afgebroken was. Maar van dit nieuws werd ik niet vrolijk. Ik had geen trek meer in het restant van m'n cheeseburger en hoe langer ik bleef zitten hoe bozer ik werd. Dus degene die over mij had gelogen leefde zelf in leugens...

Toen ik opstond om weg te gaan merkte ik dat ik voor het eerst in lange tijd weer rondkeek om te zien of ik John's vertrouwde gezicht ook ergens kon ontdekken. Ik had hem niet meer gezien sinds de 'football' wedstrijd, ongeveer vier maanden geleden, en ik kon alleen maar met grote waardering terug denken aan hoe hij mij had

geholpen bepaalde dingen in te zien. Het nieuws dat ik net had gehoord, maakte dat ik hem graag zou willen spreken. Ik herinnerde me dat John een keer aan me had gevraagd of Jim misschien iets te verbergen had. Toen had ik niet het flauwste idee wat.

Ik hoopte dat ik hem ergens zou zien, maar toen dat niet gebeurde raakte ik geïrriteerd. Ook omdat hij me nooit de gelegenheid had gegeven om hem te bellen. Ik had trouwens niet eens een telefoonnummer of emailadres van hem. Ik maakte aanstalten om door het winkelcentrum terug te lopen naar m'n auto die op het parkeerterrein stond.

En toen ik langs de fontein liep in het midden van het winkelcentrum zag ik hem. Hij zat op een bank met een klein kind op z'n schoot en praatte ondertussen met een jongeman. Ik schudde m'n hoofd en glimlachte. John leek altijd zo op z'n plek te zijn, waar hij ook was. Toen ik dichterbij kwam stond de jongeman op, schudde John's hand, tilde z'n kind op van John's schoot en deed hem in het wandelwagentje. De kleine jongen draaide zich om en wuifde John onhandig gedag en op het moment dat John dat met een glimlach beantwoordde ging ik naast hem zitten. Hij had gemerkt dat er iemand naast hem was komen zitten en draaide mijn kant op. Hij keek me aan en er verscheen een brede grijns op z'n gezicht. Hij legde z'n arm om m'n schouder en zei: "Jake, wat fijn je weer te zien!"

"Hoe is het mogelijk dat ik je hier aantref," zei ik. "Ik dacht net aan je." Toen, wijzend naar de vader die met z'n zoontje weg wandelde, vroeg ik: "Is dat een vriend van je?"

"Nu wel denk ik. Ik heb hem net ontmoet. Hij zat hier op zijn vrouw te wachten. We hadden een fantastisch gesprek terwijl we wat met Jason speelden. Hij denkt dat hij God nog niet kent, maar dat komt omdat hij Zijn hand nog niet op z'n leven heeft ontdekt. Maar dat is een ander verhaal. Hoe is het met jou?"

"Je zal niet geloven wat ik daarmee heb gehoord!"

"Waarover?"

"Weet je nog dat je me vroeg wat mijn voormalige voorganger te verbergen had toen hij afstandelijk naar me begon te worden? Nou, ik heb net gehoord dat hij een paar jaar geleden een relatie heeft gehad met een vrouw die een tijdje bij hem in huis heeft gewoond toen ze een scheiding aan het verwerken was."

John's glimlach verdween al snel om plaats te maken voor een uitdrukking van droefheid. Terwijl er tranen in z'n ogen kwamen, hoorde ik hem zuchten, als een fluistering: "Oh God, vergeef ons."

Waarom was ik zo opgewonden over iets wat hij blijkbaar erg verdrietig vond?

"Weet je dit zeker?" vroeg hij.

"De vrouw om wie het gaat kwam een paar minuten geleden naar me toe en vertelde het aan me. Ze zei dat ze dacht dat ik het moest weten."

"Hoe was het met haar?"

"Ze zag er niet zo best uit en ze wilde er niet verder over te praten.

Ze ging er vandoor meteen nadat ze het had verteld."

Ik kon de pijn in z'n ogen zien toen hij het winkelcentrum instaarde. Na een pijnlijke stilte zei hij tenslotte: "Wat ben je van plan te gaan doen?"

"Ik weet niet. Daarom wilde ik met jou praten. Ik ben er zeker van dat hij hiermee geconfronteerd moet worden. Het zuivert in ieder geval mijn naam."

"Op wat voor manier?"

"Het bewijst dat hij een leugenaar is. En nu zal iedereen het weten."

"Weet je zeker dat je dat wilt?" Ik zag dat z'n ogen vollieden.

"Nee, dat wil ik niet," zei ik, minder zeker van mezelf als ik eigenlijk wel gewild had. "Maar moet iemand dat niet doen?"

"Het is niet aan jou om daarover te beslissen, denk ik. Je hoeft je alleen maar te verantwoorden voor dingen waar jij de verantwoordelijkheid over draagt."

"Maar niemand weet het verder, John, behalve deze vrouw. En ik denk dat zij geen actie onderneemt." John zweeg weer.

"Wat denk jij dat ik moet doen," vroeg ik hem tenslotte.

"Ik kan jou niet zeggen wat je moet doen, Jake, maar ik denk niet dat je ervan uit moet gaan dat jij weet wat het beste is om te doen. Vraag Vader wat je moet doen. Maar dit is in ieder geval niet iets om over te juichen."

"Ik hoop dat ik niet die indruk heb gewekt," voegde ik eraan toe. John haalde z'n schouders op. "Wat maakt het uit hoe het klonk? Het gaat er slechts om hoe het was."

"Maar ik wil dat men inziet wat voor een flop dit systeem is, John. Hij heeft mij bedrogen, en die vrouw, en de mensen die daar naar de gemeente gaan en zo blijft dat ongestraft."

"Niemand blijft ongestraft, Jake. Dit zal hoe dan ook gevolgen voor hem hebben, maar hoe en wat..? Dat is niet aan jou om te bepalen. Vergeet niet dat de zonde zelf straft. Dit maakt hem minder de man die God wil dat hij zou zijn en het beschadigt mensen om hem heen, zelfs wanneer ze niet weten waarom het gebeurt. Mensen ervaren nu al de leegte en strijd in hem."

"Maar moet hij niet onmaskerd worden vanwege wat hij heeft gedaan? Ik wil dat men de waarheid weet!"

"Zien ze die dan nog niet, Jake? Hij is tenslotte wie hij is, en niet wie hij voorgeeft te zijn."

"Maar daar ziet het niet naar uit. Ze denken dat hij zo'n vrome man is."

"Daar zit 'm de kneep, nietwaar? Als je geen genoeg neemt met de werkelijkheid zal je je altijd zorgen maken over hoe het overkomt."

"Dat geloof ik niet, John!" De boosheid in mijn stem verbaasde me zelf. Hij was bezig het beste wapen dat ik sinds maanden had gekregen uit m'n handen te nemen. "Men moet zien wie hij werkelijk is!"

"Is dat al niet gebeurd? Hij heeft al een vriendschap opgeofferd om zichzelf te beschermen en de gemeente voorgelogen om jou in discredit te brengen. Verspreid zijn leven al geen geur van arrogantie? Waarom vinden

jullie evangelische mensen het altijd erger als het om seksuele zonden gaat?"

Ik moest toegeven dat hij me met die opmerking verraste. Ik heb altijd gedacht dat een seksuele zonde het ergste van alles was. Ik viel even stil. - "Nou, het maakt de zaak in ieder geval wel duidelijk," zei ik met m'n tanden op elkaar.

"Je hoeft niet op mij boos te worden. Ik heb het niet gedaan."

"Sorry, John, het frustreerde me gewoon de manier waarop je hierop reageerde. Ik had gedacht dat dit zou helpen om mensen aan onze kant te krijgen."

"Welke kant is dat?"

"Dat weet je toch wel! Zij die het verkeerde systeem van de georganiseerde religie afwijzen en vastbesloten zijn om het Nieuw-Testamentische model van de huisgemeente te volgen."

"Dat klinkt niet als de kant waaraan ik wil staan. Heb je mij ooit zo horen praten?"

Ik werd er bijna gek van nu John het gesprek deze kant opstuurde. "Jij bent degene die mij heeft geholpen de mankementen van de structurele kerk in te laten zien."

"Het is één ding om te zien hoe iets werkt, maar iets heel anders is om er tégen te zijn. Dat laatste hoort bij het spelletje – en ik speel dat niet mee. Ik sta aan de kant van alle gelovigen die bezig zijn te leren hoe je samen met anderen kan optrekken in echte fellowship, maar we hebben het er nog niet over gehad hoe dat zou kunnen plaats vinden."

"Levert het structurele systeem niet altijd hetzelfde op – mensen zoals Jim, die doen alsof ze leiders zijn terwijl ze liegen en anderen stukmaken? Ik heb er schoon genoeg van, John."

"Het zijn niet allemaal bedriegers, Jake. Niet alle groepen worden zo destructief als die waar jij in gezeten hebt. De groepen die leiders behandelen alsof ze een bijzondere zalving hebben zijn het meest ontvankelijk voor misleiding door hen. Het lijkt erop dat mensen die zich positionele autoriteit hebben aangemeten of zich daar aan hebben overgegeven, vergeten zijn hoe ze 'neen' moeten zeggen tegen hun eigen begeerten en verlangens. – We komen zo makkelijk op een plek terecht waar we onszelf dienen terwijl we denken dat we anderen dienen. Terwijl we in feite alleen maar bezig zijn het instituut draaiende te houden. Maar niet iedereen die dit doet raakt verwond. Velen van hen zijn echte dienskneden die alleen maar anderen willen helpen en ze geloven dat dit de beste manier is om dat te doen. We moeten altijd een onderscheid maken tussen de tekortkomingen van het systeem en het hart van de mensen die erin zitten. - Uiteindelijk zal elk menselijk systeem de mensen die er zo mee weg lopen onpersoonlijk maken en degenen die door het systeem vooral onpersoonlijk gemaakt worden zijn degenen die denken dat ze het leiden. Maar niet iedereen binnen het systeem heeft zich overgegeven aan de prioriteiten van dat systeem. Er zijn velen binnen het systeem die zich er niet aan hebben overgegeven."

"Dat kan me allemaal niet zoveel meer schelen, John. Ik wil dat Jim ontmaskerd wordt." Ik voelde de woede weer naar m'n hoofd stijgen en m'n vuisten balden zich samen.

"Waarom ben je zo boos, Jake?"

Ik leunde achterover, slaakte een diepe zucht en raakte zo iets van mijn gespannenheid kwijt. Ik had er helemaal geen zin in om met John te bekvechten. Ik wilde horen wat hij te zeggen had. Mijn woorden kwamen er veel minder verdedigend uit deze keer en meer vragend. "Ik weet niet wat je bedoelt."

"Je antwoord leek me niet in de juiste verhouding staan tot waar we het over hadden. Daarom vraag ik me af of er iets anders is wat je frustrert."

Ik dacht even na. "Het enige wat ik wil is dat ik me niet meer op laat fokken door wat anderen van me denken. De afgelopen weken heb ik dat akelige gevoel van schaamte gelukkig niet meer gehad wanneer ik mensen uit mijn vroegere gemeente tegenkwam. Daar ben ik heel blij mee."

"Dat kan ik me voorstellen," zei John met een glimlach.

"Maar nou kom jij met dit alles op de proppen. Alsof je denkt dat ik wraak op Jim wil nemen ofzo."

Hij kwam naar me toe en sloeg z'n arm om m'n schouder. "Jake, daar pieker ik niet over. Geloof me, ik weet hoe zwaar dit is. Ik vind dat je het heel goed doet om door deze overgangperiode heen te komen. Ik wil alleen maar dat je het jezelf niet moeilijker maakt dan nodig is." "Ik denk dat ik op aardig wat terreinen moeite heb, John. - M'n baan als makelaar weer oppikken gaat met vallen en opstaan. Vorige week ketste een koop op het laatste moment af. Het had me genoeg voor de komende jaren opgeleverd als het doorgedaan was. Ik kan iedere maand maar nauwelijks rondkomen en ik weet nooit hoe het de volgende maand moet gaan. Ik had gehoopt dat mijn leven nu wat stabiel zou zijn." "Misschien dat je voor je stabiliteit in de verkeerde richting kijkt, Jake?"

Ik had er eigenlijk geen zin in maar ik vroeg het toch: "Wat bedoel je daar nu weer mee?"

"Jake, je bent gewend om je stabiliteit af te laten hangen van je omstandigheden en dat je maanden van tevoren al zal weten hoe de dagen gaan lopen."

"Is dat dan verkeerd?"

"Ik zou het zo niet willen noemen. Ik zou zeggen dat dat je niet zal helpen om in Zijn Koninkrijk te wandelen. Wanneer we naar de toekomst kijken, luisteren we niet naar Vader. Alles wat wij proberen te doen om stabiliteit te krijgen op onze voorwaarden zal ons uiteindelijk beroven van de vrijheid om Hem gewoon vandaag te volgen. We zullen dan vertrouwen op onze eigen wijsheid in plaats van af te gaan op Zijn wijsheid. De grootste vrijheid die God ons kan geven is erop te vertrouwen dat Hij in staat is om van dag tot dag voor ons te zorgen." "Op dat punt raak ik steeds in de war, John. Ik heb genoeg voor vandaag – genoeg geld om in onze behoeften te voorzien, genoeg kameraadschap om me moed in te spreken op de weg voorwaarts en genoeg genade om de roddels van anderen te verdragen. Pas wanneer ik verder de weg af wil kijken begin ik me zorgen te maken. Ik weet niet hoe dat nu verder moet."

"Daar hebben we allemaal in gezeten, Jake, en ik begrijp je volkomen. Maar het komt omdat we niet kunnen zien wat God het volgende ogenblik zal gaan doen. We kijken alleen maar naar wat wij kunnen doen. Jij denkt dat het

openbaar maken van Jim's relatie alles zal herstellen, terwijl het in feite niets zal goedmaken. Mensen die zijn arrogantie niet zien, zullen niet overtuigd kunnen worden van zijn immorele gedrag. Als hij ontrouw is geweest maakt liegen erover hem niet zoveel uit."

"Zo heb ik het nog nooit bekeken. Maar ik kan het niet uitstaan dat mensen hem zo vroom vinden."

"Maar ze denken alleen maar dat hij een vroom man is. Het is slechts een illusie en witte illusies kunnen heel krachtig zijn, maar het blijven illusies."

"Maar zoveel mensen leven met zulke illusies."

"Alleen omdat ze dat willen, Jake. Maar jij hoeft dat niet te doen. Het lijkt alsof jij de slechterik bent, maar dat is niet zo. Het lijkt erop dat je aan de financiële afgrond staat, maar dat is niet zo. Laat schijn nooit jouw werkelijkheid zijn."

"Maar ik wil dat anderen de waarheid weten, John. Ze hoeven toch niet verder te leven met illusies?"

"In leugens geloven is niet iets wat je dóét. Het is iets waar je intrapt. Jij weet iets waardoor je beter in staat bent om te zien wat er werkelijk speelt. Maar laat God je tonen wat je ermee moet doen. Ga er niet zomaar van uit dat het Gods wil is om het rond te bazuinen, vooral niet omdat jij degene bent die er het meeste baat bij heeft!" "Maar moet men het niet weten?"

"Als Vader dat wil, zal het ook gebeuren."

"Maar ik ben de enige die het weet, behalve dan de twee die alle redenen hebben om het verborgen te houden."

"Ja, zo is het nu eenmaal, Jake."

"Maar als wij het niet doen, kan God niets doen, dat is tenminste wat ik altijd heb geleerd."

John grinnikte geamuseerd. "Dat is de grootste leugen die ik vandaag heb gehoord."

"Echt?"

"Echt waar! God heeft zoveel manieren om iets te doen.."

"Maar spelen wij daar dan geen rol in, John?"

"Wij spelen er een rol in, maar niet de belangrijkste. We hoeven alleen te doen wat God in ons hart legt om te doen en als we er aan twifelen of Hij iets kan doen zonder ons, dan is dat niet zo'n goede basis om naar Hem te luisteren. De grote leugen in deze gebroken wereld is dat je God niet kan vertrouwen en dat we er zelf voor moeten zorgen. Dat is de leugen waardoor Eva zich liet strikken. De slang overtuigde haar ervan dat God niet te vertrouwen was omdat Hij heimelijke motieven zou hebben. En doordat ze Hem niet vertrouwde deed ze wat ze zelf het beste vond om te doen. Maar het had een averechtse uitwerking, niet? En zo gaat het nu altijd, Jake. Onze slechtste momenten komen voort uit het feit dat we iets willen pakken wat Vader ons niet heeft gegeven. Onze bestemming is om te leven overeenkomstig Zijn mogelijkheden en niet die van ons. Weet je nog wat de Schrift zegt over wat God kan doen? 'En God is in staat om door Zijn genade je overvloedig te zegenen, zodat je altijd zult ontvangen wat je nodig hebt, zodat je in alle goede werken overvloedig zult zijn.' - 'Hem nu, die blijkens de kracht welke in ons werkt, bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen,...' - '... en ik ben ervan verzekerd dat Hij bij machte is hetgeen Hij ons heeft toevertrouwd ook te bewaren tot die dag...' - 'Daarom is Hij ook bij machte om hen die tot God komen, volkomen te bewaren, omdat Hij altijd leeft om voor hen te pleiten' en 'Hij is bij machte je voor vallen te behoeden en je voor Zijn heerlijkheid in glorie te doen staan, zonder vlek of rimpel en met grote blijdschap."

"Er zijn dus nogal wat 'bij machten' die wij over het hoofd zien als we denken dat we die dingen wel zelf kunnen doen. Wij maken er een grote puinhoop van wanneer we iets voor God proberen te doen waarvan we overtuigd zijn dat Hij het niet Zelf kan doen."

"Wat moet ik dan doen, gewoon maar zitten wachten totdat God wat doet?"

"Wie zei er wat over 'gewoon maar zitten en niets doen'? Leren vertrouwen op Vader is het moeilijkste gedeelte van deze reis. Zoveel van wat we doen komt voort uit onze bezorgdheid dat God niets voor ons doet, dat we er geen flauw idee van hebben wat er zal voortvloeien uit ons vertrouwen op Hem. Vertrouwen maakt heus geen 'slaapzak' van je. Wanneer je Hem volgt, Jake, zal je merken dat je meer doet dan je ooit daarvóór hebt gedaan. Maar dat zal niet komen doordat je je opgejaagd of wanhopig voelt: het zal het gevolg zijn van de simpele gehoorzaamheid van een geliefd kind. Dat is alles wat Vader verlangt." "Geldt dat ook voor bij elkaar komen met anderen, John?"

"Nog erger. Het groepsdenken dat het gevolg is van wanneer gelovigen uit angst samenkomen in plaats van dat ze Vader vertrouwen, zal tot nog ernstiger gevolgen leiden. Ze zullen hun eigen agenda aanzien voor Gods wijsheid. Omdat ze de bevestiging van anderen nodig hebben zullen ze die steeds zoeken, zelfs wanneer de pijnlijke gevolgen van hun gedrag duidelijk zichtbaar zijn."

"Ik vind dat beangstigend, John."

"Ik ben dit al heel vaak tegengekomen. Ik heb meegemaakt dat Gods naam verbonden werd aan de meest ongelofelijke dwaasheden."

"Word je daar niet boos om?"

"Vroeger wel, dat moet ik toegeven. Maar ik heb ingezien dat Hij groter is dan wat wij ook doen. Ook wanneer Zijn naam erdoor bezedeld wordt. Hij zal zijn doel bereiken ondanks de grootste mislukkingen van de mensheid, voor Zijn eer."

"Maar wat wil dat zeggen ten aanzien van 'bij elkaar komen'? Weet je nog dat ik laatst met je heb gesproken over die huisgemeente die we zouden gaan beginnen?"

"O ja, hoe is het daarmee?"

"We hadden een geweldige start, maar daarna zakte het af. De mensen komen alleen als het hen uitkomt en als ze komen nemen ze een afwachtende houding aan. De meeste tijd staren we elkaar alleen maar aan ons afvragend wat we zullen gaan doen. Ze gaan er gewoon niet voor en daardoor werkt het niet."

"Als het om toewijding draait kan het zijn dat je iets mist."

"Zoals," moedigde ik hem aan.

"Ik weet niet. Hongerechtheid.... Gods aanwezigheid misschien.

Het kan van alles zijn, als je er niet achter komt wat het is, zal wat je ook doet niet helpen om Gods aanwezigheid te kunnen viëren, maar zal het een vervangingsmiddel ervoor zijn. En geen enkel vervangingsmiddel voor God zal voldoende. Daarom verplichtten we de mensen om te komen, in plaats van ze te helpen in Hem te leren leven. Ik heb gemerkt dat wanneer mensen ontdekken wat het inhoudt om in Vader te leven, ze geen aansporing nodig hebben om met elkaar verbonden te blijven. Hij is voldoende om dat te doen."

"Maar we moeten toch leren op Hem te vertrouwen, in het Lichaam?"

"In feite is het precies andersom. Vertrouwen stroomt niet uit het Lichaam, het stroomt het Lichaam binnen!"

"Maar als ze niet weten hoe ze moeten vertrouwen?"

"Natuurlijk kunnen we elkaar helpen om te leren groeien in vertrouwen hebben, maar die groei is de eerste vereiste om samen dit leven met elkaar te delen, niet de vrucht ervan. Weet je nog toen je in City Center Gemeente zat? Hoeveel beslissingen en gedragsregels werden er niet genomen en opgesteld omdat men bevreesd was, dat de mensen niet zouden komen, niet zouden groeien, geen geld zouden geven of tussen de wal en 't schip zouden raken en verloren zouden raken."

"Ik denk wel 90%," antwoordde ik. "Het grootste deel van de beslissingen die we namen had betrekking op onze zorg dat iemand iets fout zou doen, en daardoor zichzelf pijn zou doen of de gemeente in verlegenheid zou brengen."

"Dan was dus 90% gebaseerd op angst en niet op vertrouwen. En die onzekerheid gaf je aan anderen door om hen op die manier betrokken te houden bij het 'gemeentelven'. We moeten nog gaan ontdekken wat leven in het Lichaam van Christus inhoudt en groeien in 'God vertrouwen', in plaats van te leven vanuit angst."

Ik was mijn afspraak van half twee helemaal vergeten tot ik toevallig even op de klok boven de fontein keek. Ik was al 10 minuten te laat! "Ik moet opschieten, John. Ik moest tien minuten geleden al op m'n kantoor zijn voor een afspraak met een klant. Maar ik wil hier nog wel verder op doorgaan met je. Kan ik je ergens bereiken?"

"Ik kan je geen nummer geven, Jake. Ik ben te vaak op reis om een telefoon te hebben."

"Email?"

"Nee, het spijt me!" Hij trok z'n schouders op.

"Je wilt dat ik ook wat dit betreft gewoon op Vader vertrouw, nietwaar?"

"Hij heeft het tot dusver heel aardig gedaan, niet," zei John met een knipoog. Ik glimlachte en schikte me in zijn conclusie."Zullen we het dan maar gewoon hierbij laten?" zei John.

"Maar ik zou het fijn vinden als je een keer op onze huisgemeenteavond kan komen en wat dingen zou kunnen delen met ons. Ik heb ze over de gesprekken die we met elkaar hebben gehad verteld en ze zouden je heel graag ontmoeten."

"Ik zou graag willen komen. Wanneer komen jullie samen?"

"Meestal op zondagavond. Zou je deze week kunnen komen?"

"Nee, dit weekend ben ik er niet. Ik zal je bellen wanneer ik kan," antwoordde John.

Ik gaf hem een van m'n visitekaartjes. "Sorry, dat ik wegmoet. Maar bel me alsjeblieft." Ik hoorde nog hem zeggen dat hij dat zou doen, toen ik me al omdraaide en me naar het parkeerterrein haastte.

Uit een ooghoek zag ik iets roods voorbij komen. Het was Diana die net uit Sears kwam terwijl ze een man met een wandelwagen een arm gaf. Het was dezelfde man die ik even daarvoor samen met John had gezien. Ze keek hem glimlachend aan terwijl ze zachtjes in z'n arm kneep. Ik vroeg me af wat dit nu weer te betekenen had...

Hoofdstuk 9

Wat voor etiket je er ook opplakt...

“Dus jij denkt echt dat deze John een van de oorspronkelijke discipelen is,” vroeg Ben en leunde achterover. “Wie zei dat,” vroeg ik, me van het raam afkerend en de kamer inkijkend. Ben keerde zich naar m'n vrouw, Laurie, die me wegwuifde met een glimlach. “Dat heb je wel steeds gedacht, Jake.”

“Nou dat klinkt nogal belachelijk, vind je ook niet?” Ben keek me meesmuilend aan. Wij hadden samen een huiskring geleid toen we nog in de City Center Gemeente zaten. Hij had me opgezocht toen ik ontslagen was en me gepolst of ik een huisgemeente wilde starten. Hij was een goedgehumeurde plaaggeest en ik hoefde hem geen verdere munitie te geven.

“Dat ben ik met je eens, maar je had er bij moeten zijn toen ik hem voor de eerste keer ontmoette. Het was wel vreemd. Meteen daarna moest ik eraan denken dat Jezus tegen Petrus had gezegd, dat hij zich niet moest spiegelen aan John, ook niet als Hij hem zou laten leven totdat Hij terug zou komen. Ik telde gewoon één plus één op...”

“En toen kwam er twaalf uit,” zei Ben en barstte in lachen uit, net zoals de anderen in de kamer. We zaten daar met ongeveer twintig mensen te wachten tot John zou komen. Sommigen zaten in de voorkamer terwijl anderen druk bezig waren in de keuken en schalen naar de patio brachten, waar we allerlei eten hadden klaargezet. John had me drie dagen geleden opgebeld en verteld dat hij in de stad zou zijn en ‘of hij langs zou kunnen komen op onze huisgemeenteavond’.

“Hoe denk je nu over hem?”

“Om je de waarheid te zeggen, doet dat er nu niet meer zo toe voor mij. Wie hij ook is, ik ben ervan overtuigd dat hij de Vader kent die ik wil leren kennen en hij volgt de Jezus die ik wil leren volgen. Hij heeft me geholpen de dingen die al jaren in m'n hart branden toe te passen in m'n leven.”

Deze groep wist van mijn gesprekken met John, want we hadden het daar vaak over gehad als we samenkwamen. Ze zagen er erg naar uit hem te ontmoeten en ik was een beetje bezorgd dat zij misschien niet zo enthousiast over hem zouden zijn als ik.

“Maar het lijkt me beter dat we dat niet ter sprake brengen,” zei ik smekend. “Hij neemt nog wat andere mensen mee en ik wil hem niet in verlegenheid brengen.”

“Wie neemt hij mee?” vroeg Bens vrouw, Marsha, in wiens huis we waren.

“Dat heeft hij niet gezegd, maar ik denk ‘hoe meer zielen hoe meer vreugd’.”

Ik hoorde het geluid van het dichtslaande portier van een auto en keek naar de straatkant. “Daar is hij,” zei ik. “En het lijkt erop dat hij een jong stel bij zich heeft. Ze halen net een baby uit het kinderstoeltje op de achterbank.”

“En er zijn geen andere kinderen hier,” zei Marsha enigszins teleurgesteld. “We hadden de kinderen ook moeten laten komen.”

We hadden besloten om een oppas te vragen voor onze kinderen en ik was vergeten dat tegen John te zeggen. De anderen hadden ook gemerkt dat hij eraan kwam en steeds meer mensen kwamen naar de voorkamer. John zwaaide naar me door het raam. Ik keek wie er achter hem aankwamen en zag Diana en de man die met John had gesproken toen ik hem in het winkelcentrum had ontmoet. Waarom heeft hij hen meegenomen?

Ben deed de voordeur open en liet ze binnen. Voordat ik bij hem was stak John zijn hand al uit. “Ik ben John en dit zijn vrienden van me. Dit is Jeremy, zijn vrouw Diana en hun zoontje Jason”. Jason kroop wat verlegen tegen Diana's schouder aan.

“Ik heet Ben,” stelde Ben zich voor en naar de andere kant van de kamer wijzend, “dat is mijn vrouw, Marsha. We vinden het fijn dat je gekomen bent.” Ze kwamen de kamer binnen en de anderen stelden zich allemaal aan hem voor. Mijn vrouw liep naar Diana toe en begroette haar en haar man. Ik voegde me bij hen nadat ik John had begroet. Diana keek me aan toen ik naar haar toeliep. “Ik hoop dat je het niet erg vindt. Jeremy en ik hebben heel wat meegemaakt sinds ik met jou heb gesproken. John dacht dat het goed voor ons zou zijn om met mee te komen.”

“Ik ben blij dat je er bent,” zei ik hoewel ik wat anders voelde dan dat ik zei. “Ik vond het zo naar voor je toen je zo overhaast weg liep.”

“Dat weet ik. Ik handelde impulsief toen ik je daar zag en naderhand voelde ik me zo dwaas. Op hetzelfde moment dat ik met jou sprak ontmoette John Jeremy. Vanaf dat moment is John een vriend van ons geworden en heeft hij me geholpen met wat dingen waar ik mee zat en laten zien dat God groter is dan het onrecht dat anderen me hebben aangedaan.”

We voegden ons bij de anderen in de kamer en ik zag dat Laurie zich over hen ontfermde. Marsha dirigeerde ons naar buiten toe waar de anderen al stonden te wachten.

Toen we met z'n allen bij de tafel met eten stonden zei ik: “Ik wil John graag aan jullie voorstellen. Ik heb je al veel over hem verteld, maar ik ben God ontzettend dankbaar dat Hij John op mijn pad heeft gebracht. Onze relatie is wat vreemd, omdat hij binnen komt waaien en weer verdwijnt zonder dat ik daar enige invloed op heb. Maar hij heeft me enorm geholpen.” Ik keerde me naar hem toe en zei: “John, zullen we gewoon wat gaan eten met elkaar en ondertussen met je babbelen? Wat vind je daarvan?”

“Dat klinkt mij als ‘gezin’ in de oren,” glimlachte John. “Maar voordat we dat gaan doen, zou ik graag Jerney, Diana en kleine Jason aan jullie willen voorstellen.” Hij wees naar ze en noemde hun namen. “Ik heb ze een paar maanden geleden voor het eerst ontmoet en ze hebben een frisse herstart gemaakt om Jezus te volgen en ze wilden graag anderen ontmoeten die ook op deze reis zijn.”

Ben zette een koortje in om God te danken en zei toen dat John, Jeremy en Diana het eerst naar de tafel mochten gaan. John sloeg dat af en zei dat ze wilden dat ze gewoon met z'n allen een grote familie zouden zijn, en geen speciale gasten. We probeerden hem te overtuigen, maar na wat geharrewar hierover gaven we het op en vormden een rij. Ik zag dat John stond te wachten en glipte naast hem. “Weet je zeker dat het verstandig was om Diana mee te nemen,” fluisterde ik. “Waarom niet? Ik denk dat jullie allemaal een grote steun voor haar kunnen zijn.”

“Dat waardeer ik, maar door haar hier te brengen worden zoveel dingen uit het verleden weer opgerakeld.”

“Is dat zo erg?”

“Ik weet het niet. Ik word daar liever niet aan herinnerd.”

John glimlachte. “Dit gaat niet om jou, Jake. Bescherm jezelf niet ten koste van iemand anders. Dan ontnem je Jezus de gelegenheid om iets moois in jullie beiden te doen.” Daarbij klopte hij me vriendschappelijk op de rug en gebaarde dat ik op kon schuiven in de rij voor het eten en ik merkte dat wij de laatsten waren. Nadat ik m'n bord had gevuld liep ik terug naar de vier tafels die in een grote rechthoek waren geplaatst zodat we gemakkelijker met elkaar zouden kunnen praten. Ik zag dat Laurie bij Jeremy en Diana zat. Ik zuchtte en bedacht dat dit wel een lange avond zou kunnen gaan worden en zwaaide naar John om bij ons te komen zitten.

Het kennismaken met elkaar ging verder en de mensen kregen in een paar minuten meer informatie uit John dan ik in twee jaar had gekregen. Hij was aan de andere kant van de oceaan geboren en woonde sinds kort in Noord Californie, maar hij reisde vaak. Hij was getrouwd geweest, maar ze hadden nooit kinderen kunnen krijgen en nu was hij weduwnaar.

Toen ze vroegen wat hij voor de kost deed, zei hij dat hij diverse dingen had gedaan, nu dit dan dat, maar dat hij nu de meeste tijd besteedde aan het helpen van andere mensen om dichterbij Jezus te wandelen.

Ik zag ook dat hij soms naar anderen verwees als hem iets gevraagd werd en voordat we klaar waren met eten wist hij al aardig wat van de anderen.

Jason begon een beetje hangerig te worden op Diana's schoot en ik kon aan de ogen van sommige mensen zien dat ze zich daar wat aan begonnen te storen. Ik zag ook dat Diana bijna niet gegeten had. John merkte dat ook en vroeg of hij Jason even bij zich mocht nemen en liep toen terug naar z'n stoel Jason in z'n armen wiegend.

“Hebben jullie geen kinderen, of had ik voor een oppas moeten zorgen,” vroeg Diana.

Laurie reageerde meteen: “Oh neen, het is prima hoor. We hebben heel wat kinderen samen, maar we dachten dat het ons wat meer vrijheid zou geven om te praten met elkaar als we niet afgeleid zouden worden.”

“Oh sorry, dat wist ik niet...”

“Het is niet erg hoor. We zijn blij dat je er bent en ook dat Jason er bij is,” onderbrak Marsha. Jason had zich in Johns armen genesteld en keek gebiologeerd naar de lepel waarmee John hem wat bezighield.

Terwijl ik zat na te denken over hoe we het gesprek wat meer inhoud zouden kunnen geven zei John: “Ik geloof niet dat we kinderen moeten zien als afleiders. Jezus deed dat niet. Ze voelden zich tot Hem aangetrokken en Hij vond dat heerlijk. Toen anderen hen probeerden weg te sturen, zei Hij dat ze dat niet moesten doen. Als we de kleinsten met hun zwakheden niet kunnen hebben, zijn we misschien ook niet klaar om met elkaar om te gaan en elkaars zwakheden te verdragen.”

“Wat moeten we dan doen met de kinderen,” vroeg Ben. “Dat is voor ons hier de grote vraag.”

“Zijn julie als gezin bij elkaar geweest met Pasen?”

“Jazeker. We hadden een groot feest hier met z'n allen. We waren met ongeveer 50 personen.”

“Toen jullie het planden was er toen iemand die vroeg wat er met de kinderen ging gebeuren?”

“Neen,” Ben grinnikte. “Ze horen er gewoon bij.”

“Waarom zou het dan anders zijn in Vader's gezin?”

Ben aarzelde even en dus zei Masha: “Omdat we proberen een samenkomst met elkaar te hebben en de kinderen vervelen zich dan toch maar. Ik denk wel dat we moeten zorgen dat er ook voor hen iets is.”

“Misschien moet je dan niet zo je best doen om een samenkomst te hebben,” zei John, terwijl hij nog steeds met Jason aan het spelen was. “Wees gewoon gezin met elkaar en laat hen er net zo bij horen als dat je op familiefeestjes doet. Betrek ze erbij wanneer het maar kan en laat ze bij tijd en wijle ook gewoon kinderen zijn, als je iets aan het doen bent wat zij niet zo interessant vinden.”

“Maar we hebben met z'n allen te veel kinderen samen om ze gewoon maar hun gang te kunnen laten gaan. Het is moeilijk om mensen te vragen iets met ze te gaan doen, want iedereen wil bij de samenkomst zijn.”

“Wie heeft het over ‘ze hun gang laten gaan.’” Houd gewoon van ze. Laat ze deel uitmaken van de hele groep om zo vaak als mogelijk te laten merken dat ze belangrijk zijn in het gezin. Mag ik jullie iets vragen? Eten jullie vaak samen?”

“Ja, vaak. We denken dat het hoort bij Avondmaal vieren.”

“Hebben jullie dan een tafel apart voor de kinderen?”

Ik had het gevoel dat dit niet de goede kant opging, maar de anderen wisten nog niet hoe anders John dacht dan wij. “Natuurlijk hebben we dat. Dat doet iedereen toch?”

“Nou, ik denk eigenlijk van niet. Samen eten is een van de gewoonste dingen die je als gezin kunt doen. Als je dan al een scheiding aanbrengt mis je iets bijzonders. Zorg voor een gemengde samenstelling en let erop dat gezinnen niet bij elkaar kruipen. Ga eens bij een kind zitten dat niet van jou is en probeer er eens achter te komen wat hem beweegt. Wat vindt hij leuk? Hoe gaat het op school? Of pak wat blokken en ga op de grond spelen met een peuter.” “En als jullie gaan zingen of iets samen delen, neem dan niet je eigen kind op schoot, waarmee je de

hele tijd druk bezig bent de indruk te wekken dat ze meedoet. Neem het kind van een ander op schoot en doe wat speels met ze. Weet je, de belangrijkste factor om een kind te helpen overleven in een cultuur is dat hij zorgrelaties heeft met volwassenen die niet zijn ouders zijn? Het beste wat je aan een kind van een ander kan geven is hetzelfde als wat je aan elkaar kan geven: de gift van vriendschap. En als de kinderen naar buiten gaan om plezier te maken met elkaar, stuur dan niet iemand naar ze toe om kinderwerk te doen. Beschouw het als een mogelijkheid voor een echtpaar om een relatie op te bouwen met een belangrijk deel van jullie groep – of het nu peuters zijn of tieners.”

“Maar als ze niet naar de zondagsschool gaan hoe krijgen ze dan onderricht?” vroeg Marsha. Voordat ze antwoord kon geven leunde Laurie voor me langs en opende haar armen om Jason over te nemen. “Heb jij haar al niet lang genoeg gehad,” vroeg ze John smekend.

Met een kus op Jasons voorhoofd en een glimlach gaf John hem aan Laurie en pakte z'n vork. “Hoe oud zijn jouw kinderen Marsha?”

“Tien, zeven en drie.”

“Als je ze iets wilt onderwijzen doe dat gerust. Maar denk niet dat dat de beste manier is om ze iets te leren.”

Terwijl hij dat zei hield z'n vork omhoog. “Weet je nog hoe je je kinderen leerde een vork te gebruiken?”

“Niet precies, neen,....”

“Maar ze gebruiken nu alle drie een vork neem ik aan. Heb je ze naar een ‘vorkschoon’ gestuurd, of heb je een Powerpoint presentatie gehouden over hoe een vork gemaakt wordt en hoe je hem moet gebruiken?” Sommigen lachten.

“Dat klinkt een beetje dwaas, nietwaar? Maar als we nog steeds denken dat het leven in Christus neerkomt op ‘kennis vergaren’ in plaats van in Hem te leven, zullen we allerlei dwaze dingen doen. Je kinderen weten hoe ze een vork moeten gebruiken, maar dat komt doordat ze het in het dagelijkse leven hebben geleerd. Toen ze oud genoeg waren heb je ze waarschijnlijk een vork in hun hand gelegd, maar zo dat ze zich er niet mee in hun ogen zouden steken. Je hebt hen vervolgens geholpen om de vork naar hun mond te brengen en toen je dacht dat er geen kans was dat ze zich ermee zouden bezeren liet je ze het zelf doen. Het leven van Jezus je eigen maken lijkt meer op een vork leren gebruiken dan ‘samenkomsten bezoeken’. Kinderen zullen de waarheid leren kennen wanneer je ze helpt in die waarheid te leven.”

Ik was verrast toen Roary z'n mond open deed, omdat hij een van de stillere personen in onze groep is. “Ik vind het fijn wat je over kinderen zegt. Ik heb er nooit zo over gedacht. Maar je hebt het over iets dat nog verder gaat dan dat, is het niet?”

“Je hebt gelijk, Roary. Wat ik zei heeft ook betrekking op hoe je met elkaar omgaat. Als je echt wilt leren hoe je het leven van Jezus met elkaar kunt delen, is het beter om je minder te richten op een samenkomst die je bezoekt en het meer te beschouwen als een gezin waar je van houdt.”

“Dat klikt bij mij. We zouden dan meer gericht zijn op onze relaties dan op onze activiteiten,” opperde Ben.

“Precies,” antwoordde John. “En je zou dan ook meer gericht zijn op je relatie met God. Hij is onze eerste relatie. Wat jullie waardevol vinden in je leven samen met anderen, zal voortvloeien uit je leven in Hem.”

“Ik denk dat we daarom duidelijkheid willen hebben over wat ‘gemeente-zijn’ inhoudt,” vervolgde Ben. “We hebben allemaal zoveel jaren ‘verspild’ in de institutionele kerk en niet hebben gevonden we zochten: het leven in God.”

“Heb je het hierin gevonden?” informeerde John en keek hem vriendelijk aan.

“Nog niet, maar daar wordt aan gewerkt.”

“Vertel me eens over hoe jullie met elkaar omgaan.”

“Nou, we komen op zondagavond bij elkaar, meestal vieren we dan ook Avondmaal, dan een tijdje lofprijzing voordat we met een studie beginnen.”

“Zal ik eens even raden,” John leunde naar voren. “Als jullie net bij elkaar zijn is er veel energie en enthousiasme. Maar tegen de tijd dat je gaat beginnen met waarom je bent samengekomen voelt iedereen zich ineens niet meer zo op z'n gemak. Zelfs als je elkaar wat vertelt komt het wat geforceerd en kunstmatig over. Wanneer de samenkomst uiteindelijk afgelopen is, komt de energie en opwindning weer terug, op het moment dat iedereen opstaat, z'n spulletjes pakt en weggaat. Komt dat een beetje in de buurt van hoe het gaat?”

“Heeft Jake uit de school geklapt ofzo,” lachte Marvin. Ik stak m'n handen in de lucht en schudde m'n hoofd, om duidelijk te maken dat ik nergens van wist. Marvin was voorganger in een andere gemeente in de stad geweest en daar danig teleurgesteld geworden door de hoeveelheid energie die hij erin had moeten stoppen om de zaak draaiende te houden. Hij was in de bediening gekomen om levens van mensen aan te raken en na enkele jaren was hij directeur van een instituut geworden, wat hij helemaal niet fijn had gevonden. Drie jaar geleden was hij ermee gestopt en we waren elkaar op een dag toevallig tegengekomen. We woonden toen in dezelfde buurt.

“Dat was niet nodig hoor” glimlachte John. “Maar jammer genoeg worstelen veel huisgroepen hiermee.”

“Om je de waarheid te zeggen.... ik zie meestal wel wat op tegen het beginnen van de samenkomst en ik ben altijd weer blij als het is afgelopen,” zei Marvin. “Ervaren jullie dat ook?” vroeg ik en keek de anderen aan. Ik zag verschillende mensen knikken.

“Zolang we ‘gemeente’ nog steeds zien als ‘een samenkomst houden’ missen we de werkelijkheid en diepte van het ‘gemeente-zijn’. Als we eerlijk zijn moeten we erkennen dat de bijbel erg weinig zegt over hoe de eerste gemeenten bij elkaar kwamen. Maar ze vertelt ons wel een heleboel over hoe ze met elkaar leefden ‘in Hem’. Ze zagen de kerk niet als ‘een samenkomst houden’ of ‘deel uitmaken van een instituut’, maar als een gezin dat onder het hoofdschap van Vader leefde....”

“Dus jij stelt voor dat we niet meer bij elkaar moeten komen,” onderbrak Marsha hem en ze klonk geïrriteerd.

“Neen Marsha, daar gaat het niet om. ‘Met elkaar samenkomen’ is niet het probleem, maar het kan wel gemakkelijk verzanden tot een samenkomen dat gekunsteld is en averechts werkt. En dat is de reden waarom

jullie je er niet op je gemak bij voelt.”

“Okee, maar we werken tenminste niet met een aanbiddingsteam en ook niet met steeds dezelfde persoon die iedere week de studie verzorgt. Wat wij doen is toch veel meer op relaties gericht?”

“Dat zou kunnen. Maar het kan ook een minder-controlerend duplicaat zijn van de ‘institutionele gemeente’, waarin je toch weer dezelfde dynamiek tegenkomt. We proberen van onze broeders en zusters te ontvangen wat we niet in Vader Zelf hebben gevonden. Niets van wat we als gelovigen ooit kunnen zullen kunnen doen zal ons gemis aan een eigen relatie met God kunnen goed maken. Als we de gemeente die plaats in laten nemen, maken we haar tot een afgod en uiteindelijk zullen andere mensen ons altijd teleurstellen.”

“Komt het daardoor dat Jake zegt dat jij tegen huisgemeenten bent,” merkte Marvin op.

“Ik geloof niet dat ik dat ooit heb gezegd?” zei John en keek me met een vragende blik aan. “Zo denk ik niet. Maar ik heb wel geprobeerd hem wat verder dan ‘huisgemeenten’ te laten denken en ik hoop dat jullie dat ook zullen doen.”

“Wij dachten dat de huisgemeente een meer bijbelse manier is van ‘gemeente-zijn’. Je hebt op die manier meer gelegenheid om iedereen betrokken te laten zijn en ze wordt niet gecontroleerd door de ‘geestelijken’... ze vraagt minder tijd en je hebt er niet veel voor nodig. En ze is meer relationeel dan de institutionele kerk. Dat is toch zo?”

“Alleen al doordat je in een huis samenkomt?” De sceptische blik op John’s gezicht sprak boekdelen. “Dat geldt niet voor alle huisgroepen die ik heb bezocht. In veel van die huisgroepen zaten mensen die de anderen wilden vertellen wat er moest gebeuren. Versta me niet verkeerd, ik sta achter de prioriteiten die je zojuist hebt opgesomd en ik ben ervan overtuigd dat een huis de beste plek is om ze te verwezenlijken. Maar ik ken ook mensen die in een gebouw samenkomen en enorm relationeel zijn en ik ken ook mensen die ‘aan huis’ samenkomen en dat niet zijn. Het draait niet om de locatie, maar of je verstrikt zit in religieusiteit óf dat je elkaar helpt ontdekken hoe ongelofelijk de relatie is die God met ons wil hebben.”

“Kwam de eerste gemeente niet aan huis samen, vooral toen ze zich buiten Jeruzalem verspreidden?” vroeg Ben.

“Voor zover wij weten, ja.”

“Dan moeten wij dat dus ook doen,” stemde Marsha in.

“Marsha, Marsha, waarom houd je zo van dat woord?”

“Welk woord?”

“Hetzelfde woord dat John de hele tijd geen enkele keer heeft gebruikt,” kwam Roary tussenbeide en hij wendde zich tot John. “Ik heb goed naar je geluisterd en je hebt het woord ‘moeten’ vanavond geen enkele keer gebruikt. Deed je dat bewust?”

“Waarom wil je dat weten?”

“Mijn hele leven hebben ze me gezegd wat ik moet doen en wat ik niet moet doen, vooral waar het godsdienstige dingen betrof. Maar jij praat helemaal niet op die manier. Het lijkt erop dat jij het niet beschouwt als een kiezen tussen wat goed is en wat verkeerd is, maar gewoon leven in de realiteit van gemeenschap hebben met de Vader. Ik had gedacht dat je ons kwam vertellen hoe we ‘gemeente’ moeten zijn.”

“Als er iets is waarvan ik zou zeggen dat we dat moeten doen, dan is het dat we moeten ophouden met ‘moeten’ tegen onszelf en anderen te zeggen.”

Er steeg gelach op en ik zag dat sommigen aan hun partner vroegen wat John net had gezegd.

“Natuurlijk zijn er dingen die goed zijn en dingen die verkeerd zijn. Maar alleen in Jezus weten we dat echt.

Vergeet niet dat Hij de Waarheid is! Je zult nooit Zijn principes kunnen volgen als je Hém niet eerst volgt.”

Johns woorden bleven in de lucht hangen en het was even stil. Ik kon bij iedereen de denkradertjes zien werken. Ik wist wat ze voelden.

Tenslotte zei Marsha, naar adem snakkend en met tranen in haar ogen: “Ik denk dat je gelijk hebt, John. De reden dat ik regels volg is dat ik niet weet hoe ik Jezus moet volgen op de manier zoals jij erover praat. Ik probeer gewoon te doen wat juist is en ik heb er zo genoeg van aangevallen te worden door mensen die zeggen dat we ‘rebels’ zijn als we op zondag niet ‘de kerk’ zitten.”

John leunde naar Marsha toe. “Ik weet dat het niet eenvoudig is. Maar omdat mensen iets beweren, daarom is het nog niet zo. Jezus zal je leren hoe je vrij kunt leven. Anderen zullen dat bedreigend vinden, en soms zal je dat zelf ook vinden. Het systeem verslindt datgene waar ze geen controle over kan uitoefenen.”

“Daarom zijn we tegen ‘het instituut’,” zei Marvin.

“Misschien hebben we het nu over twee verschillende dingen, Marvin. Ik wil het systeem ontmaskeren en laten zien hoe ze gebouwd is op religieuze verplichtingen de mensen die erin zitten vastzettend. Maar dat is niet hetzelfde als tégen het instituut zijn. - Voel je door dit gegeven niet bedreigd. Vader houdt ook van de mensen die in het ‘instituut’ zitten en Hij zal ze blijven trekken naar Zijn hart om te kunnen leven in en vanuit Hem, net zoals Hij dat met jullie aan het doen is. Wanneer je nog steeds reageert op (de dreiging van) het instituut geeft dat aan dat ze nog steeds macht over je heeft.” Marvin zuchtte en keek gefrustreerd. “Ik weet het niet, John. Ik heb altijd gedacht dat het instituut dat ik verliet, niet werkte omdat we niet de juiste principes volgden. Wat later dacht ik dat we eindelijk de juiste principes hadden gevonden om zo het ware gemeentelven te kunnen ervaren.” Ik hoorde instemmend gemompel rond de tafels. “Maar jij ziet het anders, niet?”

“Nee, ik denk van niet. Ik kan je zeggen dat jullie betere principes hebben gevonden – principes die meer horen bij het leven dat de eerste gelovigen ervoeren. Maar denk er wel aan, het leven dat jullie nu beginnen te ervaren ontvingen jullie niet doordat jullie deze principes volgden. We kunnen kijken naar wat er gebeurde toen zij Jezus volgden, maar als we hen proberen te kopiëren zal dat niet hetzelfde resultaat opleveren.” “Jezus heeft ons niet een systeem nagelaten: Hij gaf ons de Geest – een gids in plaats van een kaart. Principes op zich zullen onze honger niet stillen. Daarom hebben systemen het altijd over de toekomstige opwekkingen.... die zelden komen. Ze zijn niet in staat om gemeenschap voort te brengen omdat ze bestemd zijn om mensen in hokjes te stoppen en zo van elkaar te gescheiden te houden.”

"Waarom zeg je dat?"

"Door gericht te blijven op samenkomsten of rituelen (godsdienstige gebruiken en gewoonten) maken ze dat de meeste mensen toeschouwers zijn. Door het hanteren van een bepaalde standaard en mensen aan te moedigen om zich daarnaar te voegen, moedigen ze mensen alleen maar aan zich voor te doen als iemand die ze in werkelijkheid niet zijn of zich te gedragen alsof ze meer weten dan in feite het geval is. Het hebben van vragen en twijfels wordt ontmoedigd en men staat niet toe dat er tegen de cultuur en gedragscode van de gemeente wordt ingegaan. En zo worden hun relaties oppervlakkig of zelfs onecht, omdat ze de mensen alleen maar laten zien wat ze willen dat ze zien, namelijk de schaduw. En niet wie ze werkelijk zijn. Omdat ze geïsoleerd raken worden ze des te meer gefocust op hun eigen nood en wat anderen nalaten om daaraan iets te doen. Ze maken ruzie over wie er de leiding heeft over het geheel, in het groot of in het klein, zodat ze anderen zover krijgen dat ze zullen doen wat zij het beste vinden. Dit verhaal herhaalt zich al een paar duizend jaar." Sommigen wierpen een blik in mijn richting.

John ging verder: "Om het systeem in tact te houden moet je de mensen verplichtingen opleggen. Door van ze te verlangen dat ze zich aan de gemeente verbinden en toewijden of door te appeleren aan de behoeften en noden van hun ego, door ze ervan te overtuigen dat dit (lees: 'deze gemeente') de beste plek voor hen is. Daarom scheppen zoveel groepen valse verwachtingen en de mensen raken gefrustreerd en richten zich op elkaars noden of zelfs hun gaven, in plaats van op de altijd-aanwezige Christus."

"Ik zie dat die zaadjes ook hier al aan het uitkomen zijn," zuchtte Marvin hardop.

"Jullie samenkomsten komen nog zo gekunsteld over, omdat jullie zitten nog te veel vast zitten aan de gedachte dat je altijd iets moet plannen. Maar jullie hebben nu de kans om te ontdekken wat echte gemeenschap inhoudt. En die onderlinge band zal groeien wanneer je merkt dat je samen met anderen op reis bent. Weliswaar als gevallen mensen, maar wel samen met Jezus die in jullie leeft en je transformeert. Deze onderlinge gemeenschap en band gedijt waar mensen zich vrij voelen om echt te zijn – niet meer en niet minder. Wanneer we op Hem leren vertrouwen vinden het niet meer nodig dat er door andere (lees: reisgenoten) in onze behoeften wordt voorzien. We zullen merken dat we ons leven neer kunnen leggen om anderen op dezelfde manier te helpen zoals Jezus dat deed."

"Heeft dat ook betrekking op ongelovigen? De meeste boeken over huisgemeenten die ik heb gelezen moedigen evangelisatie niet aan omdat ze dat zien als een bedreiging voor gemeente-leven," zei Roary en trok z'n wenkbrauwen op.

"Vreemd, nietwaar? De zelf-gerichte prioriteit om 'onze groep' te vormen laat alleen maar zien dat we de realiteit van Vaders liefde hebben gemist. Als we de kracht van Zijn liefde hebben ontdekt kunnen we die niet voor onszelf houden. Ze zal niet alleen onszelf veranderen, ze zal ook op een heel natuurlijke manier naar anderen - gelovigen en niet-gelovigen - stromen. We zullen merken dat we Gods leven en karakter weerspiegelen naar anderen om ons heen en dat zal meestal het beste lukken op momenten dat we ons er het minst van bewust zijn."

"Nou, ik denk dat we ons plan om naar die huisgemeente-conferentie volgende maand toe te gaan dan maar beter kunnen cancellen," zei Ben spottend.

"Dat hoeft niet. Maar slik niet alles wat ze zeggen. Het is goed mogelijk dat je daar fantastische mensen tegenkomt die uit het systeem zijn gestapt en terugvallen op de huisgemeente als een soort reddingsvlot. Misschien dat God wil je dat zulke mensen ontmoet. Houdt dit in gedachten: hoe meer structuur je in het 'gemeente-zijn-met-elkaar' aanbrengt, hoe minder leven ze zal bevatten. Door de eeuwen heen hebben we gezien dat deze les keer op keer geleerd moet worden. Vaak is het begin goed, totdat er structuren aangebracht worden."

"Dat klinkt alsof we niets moeten doen, John." Marsha's frustratie was duidelijk hoorbaar.

"Dat bedoel ik niet te zeggen. Ik wil jullie alleen maar helpen om op die dingen gericht te zijn die de meeste vrucht zullen voortbrengen. In plaats van te proberen een 'huisgemeente' te stichten, moeten we leren elkaar lief te hebben en samen op reis gaan. Kijk om je heen: 'Wie heeft God op dit moment naast je geplaatst en hoe kan je een zegen voor die persoon zijn?' Ik vind het heerlijk wanneer broeders en zusters bewust ervoor kiezen om gedurende een bepaalde periode Gods leven samen te delen. Dus, prima, leer aldoende met elkaar wat 'samen optrekken' inhoudt. Jullie zullen veel leren onderweg. Probeer wel te vermijden dat het geforceerd wordt, of 'exclusief', of dat het een permanent karakter krijgt. Zo werken relaties niet."

"De gemeente is Gods volk dat bezig is te leren hoe je Zijn leven samen leeft en deelt. Dan heb ik het dus over Marvin daar en Diana hier. - Toen ik het met Ben had over jullie leven met elkaar vertelde hij me over jullie samenkomsten, maar hij zei niets over jullie relaties. Dat zei me iets. Weten jullie wat Roary's diepste verlangen is of waar Jake op dit moment zo mee worstelt?Zulke dingen komen zelden naar voren in een samenkomst. Ze vinden op een natuurlijke manier plaats binnen de context van een relatie, gewoon door de week."

"Maar daar hebben we het te druk voor," zei Jenny, Marvin's vrouw. "We proberen dat dus te doen als we bij elkaar komen."

Ik wist wat John ging zeggen voordat hij z'n mond opendeed: "En werkt het?"

"Werkt wat?"

"Gebeurt dat dan ook in jullie samenkomsten?"

"Niet bepaald, maar we proberen daar verbetering in te brengen."

"En we hebben het nog steeds over 'het'. Wij christenen staan erom bekend dat we iets uit de bijbel halen, we geven het een naam en denken dan dat we de werkelijkheid gekopieerd hebben als we de term op zich gebruiken. Paulus sprak over de gemeente die in verschillende huizen bijeen kwam, maar hij noemde het nooit 'huisgemeente'. Huizen waren niets anders dan waar ze elkaar uiteindelijk ontmoetten. Het ging om Jezus en niet om de locatie. Zoals ik al zei, je kunt alle correcte principes hebben en toch Zijn heerlijkheid in het lichaam missen."

"Nou, daar word ik niet vrolijk van," zei Jenny plagend en de anderen moesten lachen.

"Waarom zeg je dat?" vroeg John.

"Omdat we al negen maanden bezig zijn om dit met elkaar te doen en nu lijkt het erop dat het allemaal voor niets is geweest. Misschien moeten we gewoon teruggaan naar een traditionele kerk en er maar het beste van maken." Het gekreun in de kamer gaf aan dat dat niet erg waarschijnlijk was.

"Wat ik jullie probeer duidelijk te maken is dat 'gemeente-leven' niet iets is dat je kan 'maken'. Het is een gift van Vader die zichtbaar wordt wanneer mensen groeien in Zijn leven. 'Gemeente-leven' is geen wetenschap. Het is het eenvoudigste wat je je maar kan voorstellen - gewoon wanneer mensen met Hem wandelen. Je komt iemand tegen op die reis en je merkt dat fellowship gemakkelijk plaatsvindt en vruchtbaar is."

"Dat zoeken we. Wij dachten dat als je het aspect 'gemeente' maar goed had, we allemaal de relatie met God zouden krijgen waarnaar we op zoek zijn," interrupeerde Marvin.

John ging verder: "Zou het kunnen zijn dat je het juist andersom moet bekijken? Geen enkel gemeentemodel zal Gods leven in je voortbrengen. Het werkt juist andersom. Ons leven in God, met andere reisgenoten gedeeld, is gemeente-zijn. Het is de stroom van Zijn leven in en door ons heen. Je kan altijd maar weer bezig zijn met het 'verbeteren' van gemeente-principes en nog steeds missen wat het inhoudt om diep in Vaders liefde te wandelen en weten hoe je dat leven met anderen kan delen."

"Zo heb ik het niet geleerd," zei Laurie. "Hoe kunnen we nou weten hoe je in Gods leven moet leven als niemand het je laat zien?"

"Op dat punt heeft religie de meeste schade aangericht. Door de mensen zijn afhankelijk geworden van wat hun leiders zeggen en bepalen en daardoor is Gods volk passief geworden ten aanzien van hun eigen geestelijke groei. We hebben steeds naar anderen gekeken die ons laten zien hoe je dat moet 'doen', of we volgden hen 'domweg' in de hoop dat ze het bij het juiste eind hadden. Maar Vader verlangt naar deze persoonlijke, intieme relatie met je en Hij wil dat je er actief deel aan hebt."

"Maar kunnen we op ons 'eentje'? We hebben daarbij toch hulp nodig," vroeg Marsha.

"Wie zei dat je alleen bent? Jezus is de Weg naar de Vader. Naarmate je leert alles in handen van de Geest te leggen en te vertrouwen op Zijn kracht, zal je ontdekken hoe je in de volheid van Zijn leven kan leven. Inderdaad zal Hij vaak andere mensen gebruiken om je in dat proces te bemoedigen of toe te rusten, maar de mensen die Hij gebruikt zullen je niet afhankelijk van henzelf maken. Ze zouden het niet wagen om tussen Hem en jou in te gaan staan. Want Zijn grootste vreugde is te merken dat de relatie die Hij met je wil hebben groeit in intimiteit. En Hij bewerkt dat, samen met jou.- Daar zou ik het vanavond eigenlijk zo graag met jullie over willen hebben. Ik kom in zoveel groepen die voortdurend bezig zijn met het zoeken naar de beste manier om met elkaar 'gemeente' te zijn. Als we nu eens alle tijd en energie gingen besteden aan wat Vader in ons doet en werkt en aan hoe we meer in de stroom van Zijn Geest kunnen leven? Dan zouden we weten hoe we elkaar kunnen liefhebben. We zouden open en eerlijk zijn en elkaar voorthelven op deze reis. We zouden op Hem gericht zijn en niet op onszelf en onze noden, en er zouden verbazingwekkende dingen kunnen gebeuren."

"Maar zouden mensen die 'alleen maar Jezus volgen' niet onafhankelijk van het Lichaam gaan leven," vroeg Marvin.

"Denk je dat dat kan?"

"Denk jij van niet dan?"

"Die angst kom ik zo vaak tegen, maar ik zie dat niet. Mensen die in hun relatie met Vader groeien zullen een diep verlangen hebben naar echte relaties binnen Zijn familie. Hij is de God van 'gemeenschap met elkaar hebben'. Dat is Zijn aard en als je Hem kent leidt Hij je naar die gemeenschap, niet alleen met Hem Zelf, maar ook met anderen die Hem kennen. Dat is geen verplichting. Het is een gift."

"Ik heb een goede vriendin die zo verwond is geworden door haar vroegere gemeente dat ze niets meer te maken wil hebben met welke groep van Christenen dan ook," zei Laurie.

John keek haar begrijpend aan en zei: "God weet waar ze is en hoe Hij haar het beste kan bereiken. We maken vaak de fout het middenstuk van een hoofdstuk aan te zien voor het slot van het verhaal. Misschien dat Vader haar juist in deze ogenblikken naar Zich toe aan het trekken is. Als jij haar vriendin bent, blijf dan dicht bij haar. Het kan zijn dat jij de verbinding bent naar de 'familie' terwijl God in haar werkt."

"Ik heb een vriend in de staat Georgia die niemand kan vinden die samen met hem dit leven will leven," zei Marvin.

"Ook dat weet Vader! Er zijn vast wel anderen bij hem in de buurt die dezelfde honger hebben, maar als Vader hen nog niet bij elkaar heeft gebracht, kan hij rustig afwachten. Het is veel gemakkelijker voor ons om Zijn leiding te ervaren wanneer we ons gerust voelen in het feit dat God voorziet, dan dat we ons zorgen maken over wat we nog niet zien. Moedig hem aan om blij te zijn met wat Vader elke dag weer doet, en daarbij zijn ogen open te houden zodat hij het ziet wanneer Vader anderen op zijn weg brengt. Je weet soms nooit hoe of wanneer God de connectie tot stand brengt."

"Mijn vriend wil niet uit 'het instituut' stappen omdat hij zich dan zo schuldig zal voelen, zegt hij," zei Marvin.

"Houd gewoon van hem! Blijf met hem in contact. Vertel hem wat Jezus in jouw leven aan het doen is en moedig hem daarmee aan om ook dicht bij Hem te blijven. Maak je je geen zorgen over waar hij nu is. Als de Vader iets in zijn leven aan het doen is, zal Hij hem verlossen van dat schuldgevoel. Je weet nooit waar hij daarna terecht zal komen."

"Dus zelfs ons aandeel in het Lichaam gaat verder dan alleen maar deel uitmaken van één groep," vroeg Ben.

"Veel verder. En ik wil zo graag dat jullie dat niet missen." John keek op z'n horloge en keek naar Jeremy en Diana. "Ik denk dat we op moeten stappen, niet?"

"Ik vind het wel vervelend dat we moeten gaan," zei Jeremy. En wij vonden het ook jammer. We hadden nog zoveel vragen die we aan John hadden willen stellen. "Het is ok. Ik heb beloofd dat we niet te laat weg zouden

gaan.”

”Dit heeft ons zo goed geholpen, John, al begrijp ik nog niet alles wat je hebt gezegd,” zei Ben en schudde z’n hoofd.

”Dat hoeft ook niet. Als ik je heb aangemoedigd om dichterbij Hem te wandelen en Hem in een grotere mate van vrijheid te volgen, zorgt Hij voor de rest. Hij is de hoeksteen van de gemeente, ik niet. Vraag Hem de dingen op een rijtje te zetten in je persoonlijk leven, en in de wandel met Hem en ook voor jullie met elkaar. Hij doet dat al een paar duizend jaar en Hij is er erg goed in.”

”Mag ik je nog een vraag stellen?” Roary’s vrijmoedigheid op die avond was heel ongewoon voor zijn doen. John keerde zich om en knikte naar hem. ”Ik geloof graag dat het zo gemakkelijk is, maar ergens heb ik het gevoel dat ik het zal verknoeien. Denk jij echt dat we er klaar voor zijn om iedere dag Gods stem te verstaan?”

”Wat een vraag!” John lachte terwijl hij opstond. ”Natuurlijk niet, Roary. Niemand van ons is daar goed in. maar ik denk dat je de verkeerde vraag stelt. Laten we het zo stellen: Is Jezus bij machte om iedere dag tot je door te dringen? Zal Hem dat lukken ondanks je blinde vlekken en is Hij bij machte je twijfels te overwinnen en je Zijn weg te laten zien? Zullen we daar niet een hardgrondig ‘ja’ op antwoorden? Ga samen op reis en je zal ervaren dat dit gezamenlijke leven in het Lichaam échter is dan je ooit voor mogelijk hebt gehouden.”

Nadat hij dat gezegd hielp John Diana en Jeremy met het opruimen van hun borden en het pakken van Jason’s spulletjes, voordat hij bedolven werd door hugs en groeten. Toen we na afloop bezig waren met het opruimen en de tafel en de stoelen weer terug in de garage hadden gezet, luisterde ik naar de mensen toen ze aan het napraten waren over de avond. De meesten waren opgewonden over wat ze hadden gehoord, hoewel ze onzeker waren over wat het voor ons inhield.

”Hij zei geen dingen waar ik nog nooit eerder over nagedacht heb,” zei Marvin en schudde z’n hoofd. ”Het is meer dat je bang bent om te geloven dat het allemaal waar is.”

”Religie zit diep in ons,” antwoordde ik, daar ik maar al te goed wist hoe hij zich voelde. Maar ik voelde om een heel andere reden een knoop in m’n maag zitten. Toen ik afscheid nam van Diana fluisterde ze me in m’n oor dat ze hulp nodig had, in verband met Pastor Jim. Ze wilde graag nog een keer met me praten.

Hoofdstuk 10

Geef je gewonnen en vertrouw Hem

Wat een morgen!

Niets ging er goed en tegen lunchtijd voelde ik me behoorlijk gefrustreerd. Ik had die morgen een hele tijd Diana aan de lijn gehad. Ongeveer een maand nadat John onze huisgroep had bezocht was zij langs gekomen om met Laurie en mij te praten over de nog steeds voortdurende worsteling ten aanzien van de relatie die ze had gehad met onze vroegere voorganger. Ze had wat hulp gekregen om haar emoties op een rijtje te zetten en nu ze voelde dat ze er klaar voor was om hem te confronteren. Ze wilde weten of ik met haar mee wilde gaan.

Mijn eerste reactie was dat ik haar wel wilde helpen, al zou ik het helemaal niet gemakkelijk vinden. Om te beginnen wist ik niet hoe ik het moest aanpakken, maar ook niet of het me zou lukken een afspraak met Jim te maken. Maar hoe langer ik er over nadacht hoe ongemakkelijker ik me erover begon te voelen. Er klopte iets niet, maar ik kon m'n vinger er niet op leggen. Ik vertelde haar over mijn aarzeling en ze gaf me wat extra bedenktijd. Maar nu, twee maanden later, was ze gewoon kwaad vanwege mijn getalm en ze beschuldigde me ervan dat ik niet om haar gaf.

Wat ik ook tegen haar zei om haar van het tegenovergestelde te overtuigen ik kon haar niet op andere gedachten brengen en tenslotte beeindigde ze het gesprek door gewoon op te hangen. Ik begreep haar wel, maar toch deed het pijn. Terwijl ik nadacht over wat ik zou doen, kwamen er twee andere telefoontjes binnen. Het eerste stelde me ervan op de hoogte dat het bod op een belangrijk pand was ingetrokken. Het stel dat had willen kopen was uit elkaar gegaan en herriep het bod een week voordat de termijn afliep. Ik liep daardoor een bedrag van zo'n \$ 15.000,00 mis. En voor het einde van de maand had ik dringend \$ 5000,00 nodig. Op korte termijn was er geen zicht op enige verkoop van wat dan ook en dus wist ik niet wat ik moest doen. En toen kwam er een telefoontje binnen waarin m'n lunchafpraak werd afgezegd. Ik stond op het punt een winkelgalerij aan de boulevard in de catalogus op te nemen, maar op het laatste ogenblik kreeg een andere makelaar lucht van de mogelijke verkoop en had hij er zich op gestort. Nu kwam deze galerij in zijn catalogus te staan. De klant bood z'n verontschuldiging aan en zei dat hij liever die andere makelaar nam en het speet hem dat hij mij moest teleurstellen. Ik wenste hem het beste hoewel we allebei wisten dat het niet zo oprecht was bedoeld als dat het gezegd werd.

Ik zat een tijdje aan m'n bureau met m'n hoofd in m'n handen. Deze ochtend was een regelrechte ramp en ik had het gevoel dat ik boven een afgrond bungelde. Ik had er geen flauw idee van hoe dit allemaal moest gaan, maar ik herinner me nog wel dat ik verbaasd was dat ik niet boos werd. Ik vroeg me zelfs af of ik dat eigenlijk niet zou moeten zijn.

Ik besloot maar naar huis te rijden en te gaan kijken wat Laurie met de lunch deed. Toen ik m'n kantoor uitkwam zag ik tot m'n verbazing John aan de overkant van de straat lopen. Hij had me nog niet opgemerkt.

"Wat doe jij hier?" riep ik naar hem.

Hij keek op en glimlachte naar me. "Oh, hallo Jake."

Hij stak de straat over en kwam naar me toe. Ik was blij hem te zien en we gaven elkaar een stevige hug.

"Ik dacht bij mezelf: 'Ik ga eens kijken wat jij met de lunch gaat doen.'"

"Ik neem aan dat je 'toevallig' in de buurt was...", zei ik en knipoogde naar hem alsof we samen een geheimpje hadden.

"Nou, neen, ik was echt op weg naar jou toe. Ik moest de afgelopen week sterk aan je denken en ik dacht dat het een geschikt moment was om eens langs te gaan bij je."

"Kondig jij het nooit aan als je naar iemand toegaat? Als ik nu eens niet op kantoor was geweest?"

"Maar je bent er wel!"

"Okee, maar zojuist belde iemand af met wie ik zou gaan lunchen, dus je liep het risico dat ik er niet was."

De opwindende die ik voelde bij het zien van John verdrong al snel de teleurstellingen van die ochtend.

"Is dat wat?" vroeg John en knikte in de richting van een eethuisje aan de overkant van de straat.

"Niet echt. Het is meer een eettent in een souterrain. Het eten is er niet zo geweldig. Maar er is een 'Applebee's' om de hoek, 10 minuten lopen hier vandaan. We kunnen daar naar toe lopen of de auto nemen."

"Het is een heerlijke dag, laten we lopen," zei John en hij gebaarde in de richting die we zouden moeten nemen.

"Hoe is met jou?" vroeg ik voordat hij het aan mij kon vragen.

John keek enigszins verrast bij die vraag. "Met mij gaat het wel goed op het ogenblik, Jake. Ik heb wat meer gereisd dan ik eigenlijk wilde, maar ik heb een paar prachtige mensen ontmoet die er over nadenken om ook deze reis te gaan ondernemen."

"Is dat alles wat je doet?"

"Neen," lachte hij, "maar het is wel wat ik het liefst doe. Ik ben een soort klusjeman, dus ik repareer vaak dingen bij mensen thuis, maar over het algemeen doe ik het gewoon omdat ik graag met mensen omga. En jij, Jake, hoe gaat het met jou?"

"Ik weet niet. Het is een wat rare tijd. Sommige dingen lopen niet zo lekker en deze ochtend was verschrikkelijk."

"Hoezo?"

“Diana is bij ons thuis langs geweest om met Laurie en mij te praten. Jij had haar meegenomen naar onze huiskringavond, weetjewel, met Jeremy en hun zontje. Ze wil dat ik met haar meega om Jim te confronteren met de relatie die ze gehad hebben met elkaar.”

“Wat heb je tegen haar gezegd?”

“Aanvankelijk heb ik tegen haar gezegd dat ik dat wel wilde doen, maar dat ik erover na moest denken, over hoe we dat aan zouden moeten pakken. Dat is nu drie maanden geleden, John, en iedere keer als ik op het punt sta om Jim te bellen krijg ik het duidelijke gevoel dat ik het niet moet doen. Ik kan er niet goed de vinger op leggen. Maar zij was behoorlijk boos vanmorgen. Ze denkt dat ik gewoon te bang ben om het te doen.”

“Is dat zo?”

“Ik geloof niet dat het dat is, John. Natuurlijk zal het vervelend zijn en ik zie er niet bepaald naar uit. Maar ik geloof dat het niet het juiste moment is, of misschien is er iets dat ik nog niet zie.”

“Zo werkt God vaak, Jake. Als je iets wilt doen maar je hebt het gevoel dat het niet juist is om het te doen, is het beter om te wachten totdat het wel duidelijk is.”

“Ook wanneer iemand anders denkt dat je bang bent?”

We waren bij ‘Applebee’ aangekomen en ik opende de deur voor John om hem voor te laten gaan. We kregen een tafel bij het raam en terwijl we de menukaart bestudeerden vroeg John hoe het ging met de mensen die hij op die avond had ontmoet.

Toen ik opkeek om hem antwoord te geven, zag ik, over John’s schouder kijkend, iemand zitten die ik kende en mijn hart sloeg even over. Het was Jim, m’n voormalige baas, de voorganger van City Center Gemeente. Hij glimlachte over de hele breedte van z’n gezicht toen hij de eigenares begroette en gebaarde dat hij een tafel voor twee personen wilde, maar ze had zich nog niet omgedraaid om hem naar z’n plaats te brengen of ik zag z’n schouders slaphangen terwijl hij diep zuchtte. Hij ging naar een tafeltje in de verste hoek van het restaurant en haalde een boek tevoorschijn zonder zelfs maar op de menukaart te kijken. Ik was afgeleid door z’n aanwezigheid, maar probeerde John’s vraag te beantwoorden. “Ik geloof dat het wel goed gaat met iedereen op zich, maar als groep hebben we opgehouden te bestaan sinds jij geweest bent.”

“Hoe komt dat?”

“Dat had gedeeltelijk te maken met de zomervakantie, maar ik denk ook dat men opgepakt heeft wat je gezegd hebt en dat ze niet meer zo toegewijd zijn aan het ‘samenkomen’ op zich. Ze hebben allerlei excuses en niemand schijnt het bij elkaar komen te missen. Ik begin me af te vragen of we je verkeerd hebben begrepen. Als we niet ‘verplicht’ zijn om ‘samen’ te komen, schijnen we geen andere manier te kunnen vinden om elkaar te ontmoeten.”

“Dat zou een goede reden kunnen zijn om het dan ook maar niet meer te doen,” zei John terwijl hij de menukaart neerlegde.

“Dus jij denkt dat het geen waarde heeft als mensen bij elkaar komen wanneer ze eigenlijk niet willen samenkomen?”

“Wie heeft er iets gezegd over ‘willen’? Het heeft zeker waarde voor het Lichaam van Christus om elkaar op te zoeken en Zijn leven samen te delen. Als mensen dit doen hebben ze geen verplichting nodig. Ze voelen zich op hun gemak als ze bij elkaar zijn. Als dat niet het geval is, werkt een verplichting weinig goeds uit. Ik ben ervan overtuigd dat de meeste christelijke samenkomsten genoeg ‘dingen van God’ brengen die hen afhouden van de werkelijkheid van Zijn dagelijkse tegenwoordigheid in hun leven.”

Het was maar goed dat de serveerster op dat moment naar onze tafel kwam om de bestelling op te nemen, omdat ik me af zat te vragen wat hij bedoelde. Nadat we onze bestelling hadden opgegeven, draaide ik me weer naar John, met één oog op Jim gericht die nog steeds alleen zat.

“Dus jij denkt dat onze samenkomsten een vervangingsmiddel kunnen worden voor God Zelf?”

“Zo bedoel ik het niet precies. Ik bedoel dat ze een afgod kunnen worden. Omdat de mensen samenkomen, in een kamer zitten, wat liederen zingen en praten over dingen uit de bijbel, denken ze dat ze het leven van de gemeente ervaren hebben. In de meeste gevallen echter is het niets anders dan een routinematige aangelegenheid. En hoewel het hen misschien een goed gevoel geeft, hebben ze Zijn leven helemaal niet met elkaar gedeeld. Dat is de reden waarom ik graag het aspect van verplichting eruit wil halen bij mensen die samen Jezus willen volgen, want dan kom je erachter waar je hart werkelijk op is gericht en zo kunnen jullie met z’n allen beter ervaren wat de Vader in en door jullie wil doen.”

“Zo voelt het in ieder geval niet. Het is net of ze een stel vreemde gasten zijn.”

“Misschien zijn ze dat wel, misschien zijn ze gewoon moe van al die verplichtingen en hebben ze ontwenningverschijnselen. Die kunnen een tijdje duren, maar als dat voorbij is zullen jullie allemaal het duidelijker zien. Trouwens, omdat jullie niet meer naar een samenkomst gaan, wil nog niet zeggen dat je elkaar niet meer kan ontmoeten op individuele basis.”

“Dus discipline is niet belangrijk, John?”

“Discipline heeft veel waarde als je je blik gericht houdt op de ‘schat’. Maar als het een vervangingsmiddel wordt voor die schat, kan ze een ernstige bedreiging worden als ze je een bevredigend gevoel geeft van ‘we hebben onze ‘christelijke’ plicht gedaan’.”

“Ja, maar ik voel me nu zo’n mislukkeling.”

“Waarom voel je je een mislukkeling?”

“Ik weet niet. Ik denk dat ik wil weten wat echt leven in het Lichaam inhoudt, maar hoe kunnen we dat als we niet weten op wat voor een manier we bij elkaar moeten komen?”

“Hoe kunnen ze wegblijven als ze het gevonden hebben!”

Ik houd er niet van wanneer hij de zaak omdraait. Ik keek hem met gefronste wenkbrauwen aan, maar hij haalde z’n schouders op alsof hij wilde zeggen: “Zeg het maar.”

“Weet je wat ik vreemd vind, John?”

"Nou?"

"Ik heb het gevoel dat ik nu meer te vertellen heb dan ooit, maar tegelijkertijd lijkt het erop dat er minder mensen zijn aan wie ik het kwijt kan."

John moest hartelijk lachen. "Als ik een dollar kreeg voor elke keer dat ik dat gehoord heb..." Hij legde z'n hand op die van mij. "Het heeft niets met onderwijzen te maken, Jake. Het gaat om 'leven'. Leer in dit leven te leven en je zal zien dat er genoeg mensen zijn met wie je het kan delen. Als je er eerst over gaat onderwijzen zal dat ook weer een vervangingsmiddel worden voor het eigenlijke 'leven in God'.

Ons eten kwam er eindelijk aan en daarmee ook een wending in ons gesprek.

"Hoe sta je er financieel voor, Jake?"

"Moeizaam, dat is een ding wat zeker is. Het is ons wel steeds gelukt om rond te komen iedere maand, maar nu is het wel erg moeilijk. Twee keer is een enorme transactie afgeketst, en dat gebeurde vanochtend. Ik had op in ieder geval eentje gerekend zodat we de volgende maand zouden halen. Nu weet ik niet hoe we het moeten redden. Ik vertrouwde op God dat Hij ervoor zou zorgen dat het met deze twee objecten zou lukken."

"Vind je dat 'erop vertrouwen dat God zal doen wat jij vindt dat het beste is', erg klinkt als 'op God vertrouwen'?" Het duurde even voor bij mij het kwartje viel omdat ik deze woorden vroeger ook wel bezigde, zonder er verder bij na te denken. "Ik denk dat ik er nooit dieper over heb nagedacht."

"Ik denk dat 'op God vertrouwen' inhoudt dat je Hem toestaat het op Zijn manier te doen. Als ik mijn vertrouwen richt op een specifieke uitkomst, probeer ik eigenlijk God te manipuleren. Trouwens, je hebt nog een week, Jake. Ik zou me er geen zorgen over maken, als ik jou was. Gods zorg voor jou hangt niet af van die twee transacties."

"Dat kan jij makkelijk zeggen. In de komende paar weken moet ik \$ 5000,00 aan onkosten betalen en ik zie in de verste verte niet hoe ik dat kan doen."

"En wat zegt jou dat?"

"Dat God ergens de boot heeft gemist, of ik." "Als we niet leren vertrouwen, Jake, zullen we elke gebeurtenis interpreteren vanuit ons eigen egoïstische gezichtspunt, dat zonder uitzondering altijd negatief is en onze relatie met God ondermijnt. Bekijk het eens op deze manier: Je rijdt 's avonds op de snelweg, je krijgt problemen met de auto, de accu van je mobieltje is leeg en je komt twee uur later thuis dan je beloofd had. Als Laurie je vertrouwt is dat geen probleem. Zo niet, en je eten staat koud te worden, dan begint ze zich zorgen te maken, voelt zich onveilig en worstelt zelfs met de mogelijkheid dat je iets hebt met iemand anders. Wanneer je dan tenslotte thuis komt, is ze boos op je en jij hebt er geen idee van waarom. - Wantrouwen maakt dat we ons onveilig voelen of angstig, zodat we óf uithalen naar anderen óf in onszelf gekeerd raken met de mogelijkheid dat we depressief worden. Wanneer we groeien in 'vertrouwen hebben' zullen we met God blijven wandelen, ondanks onze zorgen en teleurstelling, omdat we weten dat Hij iets anders in gedachten heeft dan wij misschien hadden."

"Nou ik zie geen enkele mogelijkheid om in zo'n korte tijd aan zoveel geld te komen."

"Jij denkt alleen maar aan wat jij zou kunnen doen, Jake. God heeft wel duizend manieren waarop Hij in jouw situatie uitkomst zou kunnen brengen."

"Ik denk dat Hij m'n sinaasappelboom kan veranderen in een geld-boom als Hij dat zou willen, maar ik weet niet zeker of ik daarop moet rekenen."

"Ik weet wel zeker dat je daar niet op hoeft te rekenen. Maar voor vandaag heb je toch genoeg?"

Ik knikte met een gefrustreerde grimas op m'n gezicht.

"Wel," zei John, "dat is alles wat Hij ons heeft beloofd. Hij heeft niet beloofd dat Hij onze problemen twee weken van tevoren op zou lossen, maar per dag en per gelegenheid, wanneer we vrij in Hem blijven wandelen. En Hij heeft ons beloofd dat we tevreden zullen kunnen zijn met waarin en hoe Hij ons voorziet."

"Dus ik kan gewoon doen waar ik zin in heb, Hij zal toch wel voor het geld zorgen dat ik nodig heb?"

John barstte in lachen uit. "Heb je mij dat echt horen zeggen?"

"Niet precies, maar je laat het klinken alsof ik gewoon 'in God kan leven' zonder een enkele gedachte over geld. Ik ken nogal wat mensen die die weg hebben bewandeld en volkomen aan de grond kwamen te zitten."

"Echt," vroeg John en leunde over de tafel heen. "Noem er eens eentje?"

Ik probeerde me er eentje te herinneren maar dat lukte niet. "Ach weet je, er zijn zoveel mensen die in geloof proberen te leven en het eind van het liedje is dat ze bij anderen moeten gaan bedelen."

"Dus jij beweert dat jouw ervaring geleerd heeft dat je Jezus niet kan vertrouwen toen Hij zei dat je eerst het Koninkrijk moet zoeken? Omdat iemand zegt dat hij God volgt wil dat nog niet zeggen dat hij dat ook doet. Het komt vaak genoeg voor dat mensen Gods naam bij hun eigen agenda zetten. Maar laat dat jou niet beroven van de werkelijkheid van 'leven in Hem'."

Ik wist niet wat ik moest zeggen, dus leunde ik achterover en keek John alleen maar aan.

"Wat ik bedoel te zeggen is dit: jouw verantwoordelijkheid is Hem te volgen naar de mate van dat Hij Zichzelf aan je openbaart. Voor jou zorgen is Zijn verantwoordelijkheid. Het zal beter met je gaan als je die twee niet door elkaar haalt."

"Nou dat is volkomen tegengesteld aan wat mijn puriteinse werkethiek me altijd heeft verteld."

"Dat is maar goed ook.."

"Maar Paulus heeft toch gezegd dat wie niet werkt, die zal ook niet eten?"

"Ik heb niets over 'werken' gezegd. Ik heb het over doen wat God zegt dat je moet doen en dan merken dat Hij voor je zorgt. Paulus had het over luiheid en aanmatiging, en dat geldt niet voor jou, Jake. Als Hij je geroepen heeft om in de makelaardij te werken, doe dat dan met heel je hart en Hij zal dat gebruiken om voor je te zorgen. Als Hij je niet in die branche heeft geroepen, doe het dan niet omdat je je zorgen maakt over hoe je voor jezelf moet zorgen. Je zou er eens over kunnen gaan nadenken of Hij misschien niet zo in de makelaardij is geïnteresseerd zoals jij dat bent.. Misschien is anderen verder helpen op deze reis iets wat Hij voor jou in gedachten heeft."

"Ik zou graag financieel onafhankelijk willen zijn om anderen te helpen groeien. Er zijn al wat mensen die mijn hulp hebben ingeroepen, maar ik was bezig m'n makelaarskantoor op te zetten, dus ik kon financieel geen andere doelen nastreven. Vind jij dat dat de omgekeerde wereld is?"

"Daar geldt geen bepaald principe voor, Jake. Het hangt ervan af wat Hij van je vraagt."

"Maar dat lijkt zo onverantwoordelijk."

"Volgens de wereld, ja. Maar als God jou zou vragen om dat te doen is het onverantwoordelijk om het niet te doen."

"Ik denk dat ik gewoon niet weet wat ik moet doen. Ik wil God ervoor vertrouwen, maar John, ik heb geleerd dat ik m'n hele leven voor mezelf moet zorgen. Ik weet niet hoe ik het anders moet doen. Hoe zorgt God voor jou?"

"Op allerlei manieren. Een gedeelte komt binnen door het werk wat ik doe. Soms geven mensen die ik vroeger heb geholpen me wat, al naar gelang Vader hen ertoe leidt, waardoor ik tijd kan doorbrengen met mensen zoals jij. Het verschilt van keer tot keer."

"Wat moet het heerlijk vrij zijn om in zo'n vertrouwen te kunnen leven!"

"Dat is het vertrouwen dat Hij nu in jou aan het bewerken is en die transacties die niet zijn doorgegaan maken daar deel van uit. Zulke momenten gebruikt Hij om jouw vertrouwen te winnen. En klaarblijkelijk werkt het."

"Wat? Hoe kan je dat nou zeggen," vroeg ik, omdat ik helemaal niet het gevoel had dat dat het geval was.

"Omdat je niet zo boos meer bent als toen we elkaar voor de eerste keer ontmoetten. Nu voel je je wanhopig, je bent bezorgd, maar je bent niet boos. Dat laat zien dat je enorm gegroeid bent."

En voor de eerste keer besefte ik dat God iets in me had veranderd en dat het blijvend was. Ik probeerde niet langer m'n boosheid te verbergen. Die was er gewoon niet meer, ondanks het feit dat ik teleurgesteld was.

"Bedankt John, dat had ik nog niet gezien."

"Op deze manier wint God jouw vertrouwen. Hij vraagt niet van je om iets te doen terwijl alles in de tegenovergestelde richting wijst. Hij vraagt alleen maar van je dat je Hem volgt naar de mate waarin je ziet hoe Hij Zijn wil in je uitwerkt. En als je dat doet zal je merken dat Zijn woorden en Zijn wegen je meer zekerheid geven dan jouw allerbeste plannen of wijsheid."

"Zo heb ik het nog nooit bekeken, John. Ik heb altijd gedacht dat geloof iets was dat je op moest werken om God iets te laten doen."

"Dat klinkt niet zo erg gezond, wel? Een groeiend vertrouwen is de vrucht van een zich verdiepende relatie. Hoe beter je Hem en Zijn wegen leert kennen, hoe vrijer je zult kunnen leven, los van de invloeden die je proberen omlaag te trekken naar je zwakke eigen wijsheid. En als je ziet hoe Hij Zijn trouw aan je betoont in de komende tijd, zal je in gaan zien hoe volkomen je Hem kunt vertrouwen. Dat is echte vrijheid."

"Dus je kan niet van vertrouwen spreken als er geen relatie is?"

"Inderdaad. Veel mensen verwarren geloof met veronderstelling. Ze worden in beslag genomen door hun eigen agenda, halen daarvoor zelfs bijbelteksten aan om te bewijzen dat God het op hun manier moet doen, met het gevolg dat ze teleurgesteld zijn wanneer Hij het niet doet. Maar God zal zelfs die teleurstelling gebruiken om hen uit te nodigen Hem echt te vertrouwen, gebaseerd op hoe Hij Zijn werk in hen doet. - Ik vind het mooi hoe jij bediening aan het loskoppelen bent van inkomsten hebben, Jake. Dat komt van God. Er is niets dat zo'n vervormd beeld geeft van bedieningen als dat je gelooft dat je van je bediening moet kunnen leven. Zoveel van ons leven in Christus vandaag de dag is verbasterd omdat mensen hun bediening willen gebruiken om van inkomsten verzekerd te zijn. We hebben systemen uit de wereld overgenomen en die toegepast in de gemeente en het leiderschap. En ze worden gebruikt om een manier te vinden om in ons onderhoud te voorzien, in plaats van dat ze laten zien wat het betekent om onder de zorgende hand van Vader te leven. Zodra bediening een manier wordt om aan geld te komen zal je merken dat je mensen gaat manipuleren om jou te dienen in plaats van dat Vaders liefde je ertoe leidt om hen te dienen. - God zal Zijn volk pas aan je toevertrouwen, Jake, als je vrij bent geworden om God te vertrouwen dat Hij voor je zorgt. Je moet gewoon niet uitgaan van de gedachte dat jij degene bent die er voor moet zorgen. Pik deze les op, Jake. In de vrijheid van Gods voorziening leven is cruciaal om te ontdekken wat God voor jou in petto heeft. Leer te leven door te zien wat God op je weg brengt en ga niet uit van jouw plannen en schema's. De ene dag kan dat zijn dat je iemand helpt om deze vrijheid en dit leven in Jezus te vinden, en de andere dag ben je een huis aan het schilderen of graaf je bij iemand op z'n land greppels, of hij stuurt iemand naar je toe die je geld geeft. Hij zorgt voor je, in alles wat je nodig hebt, hoewel Hij dat misschien niet doet op de manier zoals jij dat verwacht. Dat geldt zowel voor je relaties met mede-reizigers als voor je financiën."

We waren bijna klaar met eten en ik zag hoe Jim opstond om te vertrekken. Het verbaasde me dat hij alleen had gegeten. Hij liep naar het gangpad dat hem langs onze tafel zou voeren. Ik kromp ineem en hoopte dat hij me niet zou opmerken. Ik probeerde op een nonchalante manier mijn aandacht bij m'n gesprek met John te houden.

"Ik weet niet wat God voor jou allemaal in gedachten heeft, Jake. Ga gewoon stap voor stap en doe elke dag wat je weet dat je moet doen. Mettertijd zal het allemaal steeds duidelijker worden."

Toen John uitgesproken was liep Jim recht op onze tafel af en begroette me. Het was niet meer de oude opgewekte Jim. Hij had een gekwelde blik in z'n ogen. Ik stelde hem voor aan John en we praatten even over koetjes en kalfjes. Toen werd Jim ernstig.

"Ik moet een keertje met je praten, Jake, als dat kan." Het leek of z'n woorden in z'n keel bleven steken.

"Luister, Jake, ik moet even bellen," zei John en stond op. "Wat mij betreft kan je gerust nu met hem praten"

En voor ik het wist was John verdwenen en ging Jim zitten, duidelijk niet op z'n gemak. Hij deed z'n hoofd in z'n handen en begon een beetje naar adem te happen.

Ik werd door emoties bestookt uit wel veertien verschillende richtingen. Ik wist niet of ik hem een optater zou geven of dat ik medelijden met hem zou hebben. Ik wist wel dat ik daar op dat moment gewoon niet wilde zijn. Tenslotte kwam hij wat tot bedaren en keek op met ogen vol diepe smart. "Je zal me wel haten, Jake."

"We hebben betere tijden gekend," antwoordde ik me op de vlakke houdend. Ik had er geen idee van welke kant dit op zou gaan en ik voelde mijn maag samen krimpen.

"Ik heb al een hele tijd met je willen praten maar ik durfde gewoonweg niet. Aanvankelijk was ik kwaad dat je niet achter me wilde staan en toen jij wegging deed dat zoveel mensen pijn."

"Moet je luisteren Jim, we hoeven dat allemaal niet opnieuw naar boven te halen. De eerste keer was al pijnlijk genoeg."

"Dat zal het zeker geweest zijn. Ik wil je alleen maar vertellen dat ik er ontzettend veel spijt van heb, wat ik je heb aangedaan. Ik kom je ook vertellen dat ik m'n voorgangerschap heb neergelegd."

"Wat heb je ...?" Ik kon m'n oren haast niet geloven.

"Niemand weet het nog. Ik zou vandaag lunchen met de voorzitter van het bestuur om het hem te vertellen, maar hij moest plotseling naar het ziekenhuis voor een spoedoperatie en kon geen andere afspraak maken."

Hij staarde voor zich uit, langs me heen.

"Ik heb het helemaal gehad, Jake. Ik zak steeds verder weg in een depressie. Mijn huisarts heeft me gezegd dat de stress tengevolge van de bediening me de das omdoet."

"Maar ik dacht dat het zo goed ging, Jim?"

"Van de buitenkant bekeken, ja. City Center Gemeente heeft er nog nooit zo goed uitgezien. Maar van binnen... ho maar!"

Hij schudde z'n hoofd en kon even niets meer zeggen.

"Weet je wat het je kost om een gemeente draaiende te houden!? Weet je hoeveel brandjes ik elke week moet blussen, hoeveel mensen ik op moet peppen om het draaiende te houden? En van binnen ben ik zo dood als een pier. Iedere keer als ik aan jou denk, wordt het erger. Je was een van m'n beste vrienden en ik heb je een dolksteek in de rug gegeven om m'n eigen hachje te redden."

Hij keek me met betraande ogen aan. "Ik vind het zo ontzettend erg, Jake, en ik wil het in orde maken met je."

Ik wist niet hoe ik daarop moest antwoorden. Ik had medelijden met hem maar vond het tegelijkertijd wel goed dat hij nu de rekening kreeg gepresenteerd voor wat hij had gedaan. Ik was daar niet trots op, maar dat gevoel had ik nu eenmaal.

"Misschien heb je nog niet gehoord dat m'n vader pas geleden overleden is. Ik ga verhuizen, weer terug naar het Oosten, om zijn zaak een tijdje waar te nemen. En ik ga hulp zoeken voor mezelf. Ook wil ik jou bij de gemeente aanbevelen als hun toekomstige voorganger."

M'n hart stond even stil. "Daar zullen ze wel op zitten te wachten," zei ik tenslotte met een nerveus lachje.

"Ik denk dat je er geen idee van hebt hoe ze je daar respecteren. Je zou daar erg op je plaats zijn en ik weet zeker dat je het daar heel goed zou doen. Ik zou niet weten wie ik anders zou kunnen aanbevelen. Zou je het willen doen? - Je hoeft me nu nog geen antwoord te geven, Jake. Denk er eens over na. Maar weet dat ik er heel veel spijt van heb wat ik je heb aangedaan. Het deugde voor geen meter. En dat jij er de dupe van bent geworden al helemaal niet. Als ik het terug kon draaien zou ik het meteen doen" Hij stopte even en keek me met betraande ogen aan. "Mijn leven was zo'n puinhoop, daar heb je geen idee van. Ik probeerde alleen maar te overleven. Dat was mijn fout. Ik had al veel eerder moeten stoppen."

Ik wist niet wat ik moest zeggen. Ik worstelde ermee om hem te vergeven, maar ik wist niet zeker of dat niet te snel zou zijn. Er was niemand die mij meer pijn had gedaan dan hij en ik was er nog niet klaar voor om het af te doen met een simpel 'Ik vergeef je'.

"Ik wil je niet langer ophouden, Jake en ik realiseer me dat er nog heel wat te bespreken valt voordat alles weer ok is. Maar daartoe ben ik bereid...als jij dat ook wilt."

Toen stopte hij z'n hand in z'n jaszak en haalde er een envelop uit die hij aan me gaf. Mijn naam stond in drukletters op de voorkant met het logo van City Center Gemeente en het adres van de gemeente in de linkerbovenhoek.

"Wat is dat?" vroeg ik.

"Je zou kunnen zeggen dat het een gift is van de gemeente. Om je de waarheid te zeggen, het is je ontslagpremie. Ons bestuur heeft er vorige maand over gesproken hoe wij uit elkaar zijn gegaan en de meesten vonden dat we je niet netjes hebben behandeld. Het is \$ 10.000,00, Jake. Misschien had het meer moeten zijn, maar wellicht verzacht het de pijn een beetje. Er zit ook een excuusbrief van het bestuur in. Ik was op weg naar je kantoor om het je te geven na m'n lunch, maar toen zag ik je hier zitten en ..."

Een deel in me wilde het teruggeven en boven dit alles staan. Het andere deel van mij wist dat ik het geld hard nodig had.

"Ik weet niet of ik het wel kan aannemen, Jim."

"Neem het. Je hebt het verdiend! Misschien dat het een deur opent voor genezing, na alles wat je hebt meegemaakt."

Ik knikte en liet de envelop onder m'n handen liggen. En toen wist ik dat ik erover moest beginnen.

"Jim, ik ben al een tijdje van plan geweest je te bellen."

"Echt waar? Waarom?"

Z'n ogen stonden wijd open en de angst was duidelijk te zien.

"Weet je nog waarover?" vroeg hij, terwijl zijn ogen me onderzoekend aankeken om te weten hoeveel ik wist. Ik knikte en plotseling voelde ik tranen in m'n ogen komen.

Hij liet z'n hoofd zakken. Even hing er een stilte tussen ons in. We wisten geen van beiden wat we moesten zeggen.

Na enkele pogingen zei Jim tenslotte: "Het is het ergste wat ik ooit heb gedaan, Jake, en ik hoopte dat het nooit openbaar gemaakt hoefde te worden."

Hij slaakte een diepe zucht en staarde naar de tafel, ondertussen zenuwachtig met de vork van John z'n handen

wiebelend. "Maar ik loop er niet voor weg. Ik moet er iets mee doen."

Hij haalde zijn mobieltje tevoorschijn en liep door z'n agenda. "Wat dacht je van morgenmiddag om 14.30 u.? Denk je dat dat kan?"

"Ik zal kijken of ze kan, Jim, en je even terugbellen."

"Prima. Ik moet nu echt weg, Jake, maar ik wil de dingen die tussen ons in staan uitpraten. En...gebruik het geld," zei hij en knikte naar de envelop. "We wilden het trouwens niet voor iets anders gebruiken."

Ik knikte toen Jim uit de stoel waarin John gezeten had opstond. Hij leunde voorover tot dicht bij m'n hoofd en fluisterde: "En denk er ook over na of je terug wilt komen als voorganger. Ik heb het gevoel dat je een heel ander persoon bent geworden dan degene die ik vroeger kende en ze zouden je hulp erg goed kunnen gebruiken."

En toen was hij vertrokken.

Ik bleef even zitten en staarde uit het raam, niet wetend wat ik van dit alles moest denken.

Even later kwam John weer terug en legde z'n hand op m'n schouder. "Jake, ik moet gaan."

We legden het geld neer voor de rekening, pakte m'n spullen bijeen en liep naar de deur.

"Hoe ging het met Jim?" vroeg hij.

"Ik ben nog in een shock. Hij bood z'n verontschuldiging aan en we hebben een afspraak gemaakt met Diana erbij en hij gaf me \$ 10.000,00 namens het bestuur als ontslagpremie."

"Wauw! Hoe lang ben ik weggeweest?" John lachte.

"Ik sta perplex hoe alles in het afgelopen uur is samengevallen. Hoe is het mogelijk dat God dit zo gepland heeft?"

"En zonder onze hulp!" John gaf me een klopje op de schouder. "Verwacht niet dat het altijd in zo'n korte tijd gaat, Jake, maar het lijkt inderdaad op dat God iets heeft gedaan aan een paar zaken waar jij behoorlijk bezorgd over was."

"Hij legt ook z'n voorgangerschap neer, John, en heeft mij gevraagd het van hem over te nemen."

"Ga je dat doen?"

"Ik weet niet hoe..." Ik haalde m'n schouders op toen John begon te lachen en samen liepen we naar buiten, waar de middagzon heerlijk scheen.

Hoofdstuk 11

Van de grond komen

Het laatste wat ik dacht te zien - voordat ik mijn brandende ogen sloot - was Laurie die via onze schuifdeuren met stralende ogen naar me toe kwam lopen. Het was een blik die ik niet vaak op haar gezicht zie, vooral niet op zo'n dag als vandaag.

Ik kon niet wachten om m'n ogen weer open te doen om te zien of ik het wel goed had gezien, maar opnieuw kreeg ik een vlaag rook in m'n ogen en begonnen ze weer hevig te tranen. Terwijl ik m'n ogen dichtkneep en m'n gezicht vertrok vanwege de stekende pijn in m'n ogen wachtte ik totdat het minder werd. Ik hoorde de kippebouten op de barbecue-grill vlak voor me sissen en het gelach en gepraat om me heen van zo'n veertig mensen dat onze achtertuin vulde. Voordat ik in staat was m'n ogen weer open te doen, voelde ik haar hand op m'n schouder en hoorde ik haar wat in m'n oor fluisteren.

"Je raadt nooit wie ik net heb gesproken!" zei ze en kneep me zachtjes in m'n schouder. Ik had haar nog nooit zo ontspannen gezien, met een tuin vol mensen die op eten zaten te wachten.

"Oh, daar ben je geweest," zei ik met m'n ogen knipperend vanwege de pijn terwijl ik m'n best deed om scherper te kijken. "De kip is pas over 20 minuten klaar. En het lijkt erop dat er nog niets klaar is."

"Ontspan je," grinnikte ze. "We zijn hier om plezier te hebben met elkaar en niet om de een of andere prestatie te leveren." Aan haar gezicht kon ik zien dat dit allemaal net zo ongewoon voor haar was als dat het voor mij was.

"Nou, raad eens! Je raadt nooit wie er net binnenkwam!"

"Ik weet het niet...je zus?" Laurie houdt het meest van haar, maar ze zien elkaar niet zo vaak omdat ze vijf uur rijden van ons vandaan woont.

"Neen," zei Laurie, en ze liet haar schouders even zakken toen ze aan haar zus moest denken. "Dat zou wel erg leuk zijn geweest.... Het is John."

John? In gedachten ging ik de lijst van achternamen door van degenen die hadden opgegeven dat ze zouden komen. Ik kon me geen naam bedenken die haar zo opgewonden deed zijn. Maar haar spottende en kwasië geërgerde blik van 'wat-kijk-je-nou-zo-dom-naar-me deed me eindelijk beseffen over wie ze het had.

"Je meent het! Waar is hij," zei ik en keek langs haar heen naar binnen en voelde me een beetje stom omdat hij niet meteen in m'n gedachten was opgekomen. Het was ongeveer een jaar geleden sinds ik hem voor het laatst had gesproken en ik had de hoop al lang opgegeven dat ik hem weer zou zien.

"Hij is binnen, zich even aan het opfrissen.," antwoordde Laurie. "Hij zei dat hij graag wilde blijven eten."

"Waarom heb je me niet eerder geroepen?"

"Ik heb het geprobeerd, maar hij zei dat je druk leek te zijn en hij wilde me helpen met de salade en de sausen klaar te maken. We hebben zo'n goed gesprek gehad, liefje. Hij gaf me het gevoel alsof ik hem al m'n hele leven ken en dat ik hem alles zou kunnen vertellen of vragen. In feite heeft hij me raad gegeven in een aantal zaken, waar ik al een tijdje moeite mee heb in het proces waarin we zitten. Ik kan gewoon niet wachten om het je te vertellen."

"En ik kan haast niet wachten om het te horen."

"Ik vraag me af of jouw eerste indruk over John eigenlijk toch niet juist is geweest..."

"Kom nou.....denk jij dat hij Johannes de discipel is?? Waarom denk je dat?"

"Ik weet niet... Hij heeft iets - diepte? zeker, en als hij met je praat weet je gewoon dat hij om je geeft, als persoon. Ik heb nog nooit zo iemand als hij ontmoet. Hij zegt de vreemdste dingen, die aan de ene kant zo ongelofelijk simpel zijn, maar aan de andere kant zetten ze je enorm aan het denken. En ik heb gemerkt dat ik daardoor heel anders tegen een aantal dingen ben gaan aankijken."

"Ik heb geprobeerd je te vertellen dat .."

"Ik weet het, maar ik heb nooit gedacht dat het zo bevrijdend zou zijn! Denk jij dat hij toch Johannes zou kunnen zijn?"

"Waarom vraag je het hem niet?" Ik grijnsde haar aan, omdat ik wel wist dat ze dat nooit zou doen.

"Ik zou me zo idioot voelen," zei ze terwijl ze naar de achterdeur van ons huis gebaarde waar John net uit kwam lopen.

"Ah, daar ben je!" riep John en liep in de richting van de barbecue.

"Ik heb net gehoord dat je zo'n goede keukenhulp bent," zei ik en gaf hem een stevige hug. "Fijn je weer te zien."

"Jou ook, Jake! Ik zie dat je een aardig feestje hebt vandaag!"

"Dat was aanvankelijk niet de opzet. We hadden wat mensen uitgenodigd, maar op de een of andere manier zijn we het overzicht kwijtgeraakt en mensen bleven maar vragen of ze ook konden komen." We keken de tuin in naar het geanimeerde potje volleybal dat in de linkerhoek werd gespeeld. Een aantal mensen zat in de schaduw toe te kijken terwijl ze ondertussen geanimeerd met elkaar aan het praten waren. Verderop zat een groepje in het zwembad lol te maken en op verschillende andere schaduwrijke plekjes stonden of zaten kleine groepjes mensen met elkaar te babbelen. In de buurt van de keuken stond een ping-pong tafel vol met allerlei soort eten, met daaromheen koelboxen met frisdrank en een paar kleine vrieskastjes met zelfgemaakte ijsco's erin.

"Dat ziet er goed uit! Weet je zeker dat ik niet ongelegen kom?"

"Jazeker wel.....neen hoor, we vinden het fijn dat je er bent. Het is zo'n tijd geleden, ik vroeg me al af of ik je ooit

nog terug zou zien.”

“Ik ben eigenlijk in de stad om wat mensen op te zoeken. Ze hebben het erg zwaar op dit moment – ze zijn boos over de manier waarop de gemeente waarin ze zaten hen heeft behandeld. Maar Vader is hierdoor iets heel moois in hen aan het doen. Ze zeiden dat ze je kennen en ik zou je hun telefoonnummer willen geven,” zei hij en haalde een stuk papier uit z’n zak met hun naam, adres en telefoonnummer erop. “Ik heb ze verteld dat ik je zou vragen om ze eens te bellen.”

“Dat zullen we zeker doen,” zei Laurie en pakte het papier uit z’n hand en liep naar binnen.

“Nou, hoe gaat het met je, Jake?”

“Het is een avontuur, John, dat is zeker. We hebben aardig wat ongelofelijke ups en downs meegemaakt sinds we elkaar de laatste keer zagen.”

“Ahh, dus je hebt die voorgangersjob aangenomen!”

Ik was het al helemaal vergeten en de gedachte eraan deed me in lachen uitbarsten. “Ja! Natuurlijk!” John zag wel aan m’n gezicht dat ik hem voor de gek hield.

“Waarom niet? Vast inkomen, mooie baan, persoonlijke waardering! Waren dat niet belangrijke aspecten voor je toen we elkaar voor het eerst ontmoeten?”

Wauw! Dat was een tijd geleden. Ik dacht terug aan de vier jaar sinds ik John had ontmoet. In sommige opzichten leek het veel langer geleden.

“Het is heel gek, John. Ik denk niet meer aan die dingen. Ik vind het zo geweldig om deel te hebben aan dit leven in Jezus en anderen te helpen dit ook te doen, dat het me niet meer uitmaakt wat anderen ervan denken en ik maak me ook geen zorgen meer over m’n loopbaan.”

“Dus...wat is er gebeurd?” vroeg John terwijl ik de kippenboutjes op het gloeiende rooster omdraaide.

“Ik zou niet weten hoe ik het zou moeten samenvatten. Kijk maar om je heen, dan zie je wat er gebeurd is. God heeft ons zoveel relaties gegeven en we ontmoeten zoveel mensen die honger naar Jezus... Dit hebben we in tijden niet meegemaakt. We maken mee dat mensen voor het eerst Hem leren kennen en anderen die groeien in hun relatie met Hem. Het komt maar zelden voor dat ik een gesprek met iemand heb waarin Jezus niet op de een of andere manier ter sprake komt.”

“En hebben Diana en jij nog een gesprek gehad met je vroegere voorganger?”

“Ja, en ik vind het zo geweldig wat dat allemaal weer heeft uitgewerkt. Als we zo dadelijk een momentje samen hebben zal ik je alles vertellen,” zei ik en knikte in de richting van de mensen die vlakbij ons stonden en makkelijk zouden kunnen horen wat we zeiden.

“Ik zou het graag horen. Zit je nog in de makelaardij?”

“Een beetje. Alleen als ik gevraagd word om te helpen, maar ik ben niet meer bezig om een kantoor op te zetten. Het grootste gedeelte van m’n tijd help ik anderen in hun relatie met God. In diverse groepen ben ik gevraagd om m’n verhaal te komen doen en ook geef ik tijd aan mensen die een moeilijke episode doormaken op hun ‘reis’. Ik vind het zo geweldig te zien hoe Vader levens verandert terwijl ik niets anders doe dan hen helpen vrij te komen van gevoelens van veroordeling, waardoor ze altijd het idee hadden dat God niet van hen hield. Als ik nu over het leven van Jezus lees, zie ik duidelijker wat Hij deed: mensen vrijzetten van schaamte zodat ze de geborgen plek bij Zijn Vader konden binnengaan. En dat zie ik in m’n eigen leven nu ook gebeuren. Dat is misschien wel de grootste gift die je mij gegeven hebt, John. Ik voel me nu niet meer schuldig door de misplaatste gedachte dat ik toch steeds tekort schiet in wat ik doe. En wat ik doe doe ik ook niet meer uit een soort plichtsbesef dat voortkomt uit jagen naar zelfgerechtigheid. Ook eis ik geen bepaald gedrag meer bij andere mensen: ik aanvaard ze zoals ze zijn.”

“Dat is fantastisch!”

“Ik heb me nooit gerealiseerd hoeveel van wat ik dacht dat het bediening was niets anders was dan misbruik maken van het schaamtegevoel dat mensen toch al gauw hebben. Of dat nu was door hen zich schuldig te laten voelen omdat ze tekort waren geschoten of omdat zij aan de verwachtingen van anderen probeerden te voldoen.”

“Dat is wat religie doet, Jake. Het is een systeem dat drijft op het aanpraten en misbruik maken van gevoelens van schuld en schaamte, vaak met de beste bedoelingen, maar altijd met de ernstige gevolgen.”

“Het werkte wel, althans van de buitenkant bekeken.”

“Ja, maar het zorgde er alleen maar voor dat de gebondenheid steeds sterker werd. Uiteindelijk bleef men toch vastzitten aan deze gevoelens van schuld en schaamte en slingerde men heen en weer tussen zelf-medelijden en zelf-voldaanheid. En zo vond men nooit de vrijheid door te leven in Hem. Hierdoor gaat men denken dat God een oorzaak-gevolg-relatie met hen wil hebben: als zij goed zijn, zal Hij goed voor ze zijn en als ze niet goed zijn, zal God tegen hen zijn.” “Nu zie ik in waarom zoveel mensen van Hem vervreemd zijn geraakt. Vorige maand heb ik twee mensen bezocht die terminaal zijn en ze waren allebei vertwijfeld door de gedachte dat ze iets verkeerd hadden gedaan en dat ze daarom dit hadden verdiend, maar ze wisten niet wat ze verkeerd hadden gedaan. Het duurde een hele tijd voordat ik door de pasklare antwoorden die ze gaven kon heenprikken, maar uiteindelijk gaven ze allebei toe dat ze boos waren op God omdat Hij hen niet had genezen. Ze bekenden ook dat ze zich nu schuldig voelden omdat ze zulke gedachten hadden.”

“De meesten geven niet toe dat ze boos zijn, omdat ze bang zijn dat er dan nog iets ergers met hen zal gebeuren. Dus blijven ze denken dat het niet eerlijk is wat God doet en ze komen er niet uit. Net als in jouw geval, toen je in het ziekenhuis was die avond, weet je nog?”

“Dat weet ik nog goed, John. Ik ben zo blij dat God me stukje bij beetje heeft veranderd. Soms heb ik het niet eens in de gaten totdat ik in een situatie terecht kom en mezelf op een manier zie reageren zoals ik nooit eerder heb gedaan. Ik geniet enorm van de Jake die Hij tevoorschijn laat komen.” “Het is net als een vlinder die uit z’n cocon kruipt en vleugels krijgt, Jake. Is het niet bedroevend dat we vroeger dachten dat we mensen konden dwingen geestelijk te veranderen, in plaats van ze te helpen groeien in ‘Vader meer vertrouwen’ en merken dat

Hij hen verandert? Je kan een rups niet in een vlinder-pasvorm persen en haar vervolgens 'dwingen' te gaan vliegen. Ze moet van binnenuit veranderen."

"En het is zoveel mooier om zien dat mensen verlost worden van hun gevoelens van schuld en schaamte, dan ze er mee op te zadelen. Geen wonder dat het concept van 'christelijke gemeenschap hebben' gebracht wordt als een verplichting. Wie wil er nu met mensen omgaan die je steeds maar confronteren met wat je verkeerd hebt gedaan om zo schaamte op je te laden of je onder druk zetten zodat je aan hun verwachtingen zult voldoen?"

"En daardoor wordt je leven als lid van het Lichaam afgewogen op grond van wat je presteert en is het zo manipulatief. Is dit niet veel beter," zei John en keek de tuin in.

Ik wist niet zeker wat hij daarmee bedoelde, maar knikte instemmend.

"Ik heb zelfs onze gesprekken op internet gezet, John. Ik hoop dat je het niet erg vindt? Er is een ongelofelijke response. Mensen over de hele wereld maken ook dergelijke reizen, en denken na over hun leven in Hem en wat leven als Zijn gemeente inhoudt. Het lijkt erop dat steeds meer mensen de leegte van het georganiseerde christendom inzien. Ik ben de tel kwijtgeraakt van het aantal mensen dat me vertelde dat mijn verhaal zoveel lijkt op dat van henbehalve jou dan. Eén man was zelfs van streek omdat hij jou niet tegen het lijf was gelopen terwijl hij zo wanhopig op zoek was geweest naar wat Gods leven in Hem nu eigenlijk inhield, terwijl jij een"

Oeps! Ik vond het maar beter om die zin niet af te maken.

Maar zo gemakkelijk liet John me niet gaan. "Terwijl wat, Jake? Wat heb je ze verteld?"

"Ik liet in het midden of jij misschien Johannes de discipel van Jezus was. Je weet toch dat ik me dat aanvankelijk afvroeg? Dus ben ik daar openhartig over geweest."

"En tot welke conclusie ben je gekomen?" John keek me grijnzend aan.

"Ik weet het niet. Jezus zei tegen Petrus dat het mogelijk was. En je zal moeten toegeven dat er toch wel ongelofelijke dingen in mijn leven hebben plaatsgevonden sinds we elkaar hebben ontmoet. Jij schijnt op een bepaalde manier 'grip' op deze reis te hebben en dat ben ik verder bij niemand anders zo tegengekomen. Jij hebt me geholpen zodat enkele van mijn diepste verlangens door Vader vervuld konden worden, waardoor ik een grotere vrijheid in m'n leven heb zien komen om Hem te volgen. Dus de vraag wie jij bent is veel minder belangrijk voor me geworden. Maar ik moet toegeven dat ik wel nieuwsgierig ben. En ...je hebt het nooit ontkend!"

John glimlachte, maar toen hij z'n mond opendeed om me antwoord te geven werden we onderbroken. Marvin kwam naar ons toelopen en ging achter John staan. Hij sloeg z'n armen om hem heen en zei: "Wie hebben we hier!"

John draaide zich om en glimlachte. "Marvin! Jij!"

"Ken je me nog?? Hoe is het mogelijk. Ik zag je hier staan met Jake en ik dacht 'daar moet ik bij zijn'. Ze hadden me niet verteld dat jij ook zou komen."

"Dat wisten ze hier ook niet. Ik kwam toevallig langs. – Zeg, jij bent vroeger ook voorganger geweest, niet?"

"Ik zal het niet over jouw zonden hebben als jij de mijne ook met rust laat," lachte Marvin.

"Noem de mijne maar, als je dat wilt. Des te dankbaarder ben ik Hem," antwoordde John. Marvin lachte schaaftachtig alsof hij de grap niet helemaal kon volgen.

Na nog wat grappenmakerij van beide kanten, wendde John zich tot mij: "Ik zie dat er aardig wat mensen hier zijn van die huiskring toen. Hoe gaat het daarmee, Jake?"

"Er valt niet veel over 'het' te zeggen, John. We hebben sinds jouw bezoek nooit meer een 'gewone' samenkomst gehad. Ik weet niet hoe dat komt, echt waar. Maar de relaties zijn wel gegroeid en we zien elkaar vaker. Ik maakt mij niet zoveel uit, hoor, dat we geen samenkomsten meer hebben zoals vroeger, maar soms vraag ik me wel eens af of we toch niet soms zouden moeten 'samenkomen'."

"Nou, mij maakt het wel wat uit," zei Marvin.

"En waarom," vroeg John.

"Omdat ik niet het gevoel heb dat ik iets belangrijks doe."

"Zoals"

"Dat weet ik niet. Dat is het rare ervan," zei Marvin terwijl hij z'n hoofd schudde en een zucht van frustratie uitte.

"Ik heb nog nooit zulke vruchtbare relaties gehad en ik ontmoet mensen uit de buurt en op m'n werk, die hun leven openen voor Jezus. Het lijkt erop dat ik steeds vaker onder de mensen ben." "En dat vind je niet productief?"

"Ik weet niet of 'productief' het juiste woord is. Op de een of andere manier focussen we ons nergens op. Ik ken mensen die niet de fellowship gevonden hebben die ik heb. Het is alsof ze het gevoel hebben dat ze aan hun lot worden overgelaten wanneer ze zich niet meer kunnen richten op het geregeld houden van samenkomsten.. Als onze oude groep nog bij elkaar kwam zou ik ze uitnodigen."

"En wat zou dat veranderen?" vroeg John.

"Weet ik niet. Ik denk dat ze daardoor weer vaste grond onder hun voeten zouden voelen." Marvin leek een reactie van John wachten, maar toen die niet kwam vervolgde hij: "Ze hebben iets nodig." Opnieuw stopte hij even maar John hapte nog steeds niet. "Identiteit denk ik." "Zou een samenkomst houden hen die identiteit kunnen geven of zou die alleen maar het gemis eraan verhullen?" vroeg John.

Ik keerde de spetterende kippebouten maar weer eens om, blij dat ik niet degene was die werd gegrield.

"Ik had gehoopt dat het zou zorgen voor een zekere gerichtheid en motivatie."

"En dat krijg je als je een samenkomst houdt?" vroeg John.

Marvin keek John aan met een verwarde blik in z'n ogen. Ik weet niet zeker of hij wist wat hij moest zeggen of misschien probeerde hij Johns techniek uit. "Het zou toch wel nuttig zijn, niet," flapte Marvin er tenslotte enigszins gefrustreerd uit.

John legde z'n arm over Marvin's schouder. "Ik wil je niet teleurstellen, Marvin, maar het is belangrijk eens goed over deze dingen na te denken. Als je een samenkomst houdt met de hoop dat het een bepaalde gerichtheid zal

opleveren, zal het erop uit draaien dat die meer afleidt dan dat ze nuttig is. Men zal naar de samenkomst komen in de veronderstelling dat dát hun focus is, maar de tijd zal leren dat dat niet voldoende is.”

“Waarom?” Marvin's stem klonk al minder scherp.

“Omdat de ‘Vader leren kennen’ de motivatie geeft. Samenkomsten zijn een armzalig vervangingsmiddel daarvoor.”

“Dus we gaan gewoon maar zitten en hoeven verder niets te doen?” Marvin's frustratie kwam weer opzetten.

“Wie heeft er iets over ‘niets doen’ gezegd? Ik moedig je alleen maar aan om niet een samenkomst te beginnen louter en alleen om een samenkomst te hebben. Iedere keer wanneer mensen zien dat God iets doet, wil men een gebouw neerzetten en een beweging starten. Petrus wilde dat ook toen ze op Berg der Verheerlijking waren. Toen hij niets beters wist te zeggen, stelde hij voor om iets te gaan bouwen. Als je op deze manier reageert Marvin, moet je zien vrij te komen van het overschatten van je eigen kunnen.”

“Mijn wát,” lachte Marvin. “Ik snap niet eens wat dat betekent!”

“Het wil zeggen dat ‘de gemeente bouwen’ iets is dat Hij doet en niet iets wat wij doen. Denk niet dat je in staat zult zijn om iets neer te zetten met behulp van je eigen vernuft. Dat heeft men de afgelopen 2000 jaar -tig keer geprobeerd te doen, en altijd met hetzelfde negatieve resultaat. Zeker, in het begin is het leuk en geweldig om te zien hoe God levens aanraakt. Maar dan komen wij eraan met onze eigen pogingen om er ‘structuur’ aan te geven. Het eind van het liedje is dat men vast komt te zitten in die structuur, in het instituut dat door hen gesticht werd om Gods leven te bewaren en te behoeden. Maar uiteindelijk komt het erop neer dat Hij meestal naar buiten wordt gewerkt omdat ze hun eigen wijsheid hoger achten. (Wat ze natuurlijk niet zo zullen zeggen!) Maar wij zijn gewoonweg niet briljant genoeg om God te vertellen hoe Hij het moet doen.” John glimlachte: “En daarom praten we er nu ook over...”

“Maar wat versta jij dan onder ‘kerk’ of ‘gemeente’, John, als het niet inhoudt dat je op geregelde tijden bij elkaar komt?”

“Ik beweer niet dat je niet bij elkaar moet komen, Marvin. Ik zeg alleen dat samenkomsten niet kunnen geven waar jij naar op zoek bent. Kijk eens om je heen.” John wees naar de achtertuin. “Zijn deze mensen niet bij elkaar?”

“Noem jij dat gemeente!?” Marvin was net zo verbaasd als ik.

“Dat vraag ik me ook af! Ik dacht dat dit een barbeque was,” voegde ik eraan toe.

“Nee, ik zeg dat de gemeente hier is. Hier zijn mensen bij elkaar die van Hem houden. In de loop van deze dag zullen ze veel van Zijn leven met elkaar delen, daar ben ik zeker van. Jezus zei dat er maar twee of drie bij elkaar hoefden te zijn en Hij zei niet dat je het steeds op hetzelfde tijdstip, dezelfde plaats, op dezelfde manier en iedere week moet doen. Hij heeft blijkbaar niet aan ‘de gemeente’ gedacht als iets dat wij überhaupt moeten doen, of waar we naar toe moeten gaan, maar als de realiteit van waaruit we elke dag kunnen leven.

Zie je niet dat we dat al aan het doen zijn? Als je gezamenlijk als Zijn Lichaam leeft zal je elkaar iedere dag bemoedigen en stimuleren om elkaar nog meer lief te hebben en nog meer vanuit genade te leven. En dat kan zo eenvoudig zijn als barbequen met elkaar.”

“Zelfs zonder een bijbelstudie of aanbiddingsdienst?” vroeg Marvin.

“We hebben het over hoe Vader werkt, nietwaar? En aanbidding wil niet zeggen dat we een dienst houden met liederen of gebed, Marvin. Het is leven als een dagelijkse overgave aan het leven van Jezus in je, waardoor je Hem de gelegenheid geeft Zijn leven in je uit te werken. Dit is de vreugde van leven in het Koninkrijk: merken dat Hij in en door je heen werkt. Maar ik weet zeker dat als er hier iemand is die samen met anderen wil zingen, Hem prijzen of samen bidden. En als anderen dat ook willen zou dat geweldig zijn. Volgens mij zijn die mensen daar aan het bidden.” John wees naar een groepje in de patio dat in een kring stond en elkaar een hand had gegeven.

“Maar wij hebben geleerd dat gemeente-zijn is iets anders inhoudt.”

“Dat weet ik. Maar dat zal niet zo simpel zijn als wat wij nu doen en evenveel plezier geven. We moeten er dan veel meer voor doen terwijl we ons er toch minder vrij en ontspannen bij voelen. Zie je niet hoe het Koninkrijksleven uit je hart is weggeroofd?” John schudde z'n hoofd en zuchtte. “Op je aardse reis kom je al genoeg moeilijkheden tegen. Zou je het niet fijner vinden om je leven samen met anderen te delen in vreugde en met bemoediging?”

“Maar hoe kunnen pasbekeerden dan groeien, John? Hebben ze dan geen onderwijs nodig?”

“Wat zijn wij op dit moment aan het doen? Ik probeer je te helpen iets te ontdekken waardoor je in een grotere vrijheid zult komen. Is dat geen onderwijs?”

“Maar niet iedereen is erbij betrokken. Sommigen missen dat nu.”

“Misschien dat ze dit gesprek mislopen, maar ik betwijfel of ze missen wat God vandaag in hen wil doen. Hij is daar erg goed in.”

“Vind jij niet dat het beter is om een samenkomst te hebben waarbij iedereen tegelijkertijd betrokken is?”

“Het gaat er niet om wat beter is. Het gaat erom wat echt is. Er zijn een heleboel manieren waarop de gemeente haar gemeenschappelijke leven kan vieren. Op dit moment lijkt het erop dat je maar een van die manieren ziet. Als je gemeente beziet als een realiteit in plaats van een activiteit zal je ‘gemeente-zijn’ kunnen vieren op elke mogelijke manier waar God je samenbrengt met andere leden van Zijn Lichaam. Ik zou niet willen zeggen dat dit hier beter is. Maar het is zeker niet slechter. Er gebeuren vandaag een heleboel mooie dingen, gewoon doordat we bij elkaar zijn. Soms wordt het leven dat we in Hem hebben het beste uitgedrukt door een gesprek zoals we dat nu met elkaar hebben. In een breder verband komt dat het beste tot z'n recht in een bijeenkomst. Als je het alleen maar op een bepaalde manier ziet, mis je zoveel andere manieren waarop Vader werkt. In plaats van te denken over wat voor soort samenkomst of groep we zouden moeten hebben, kunnen we ons beter afvragen hoe we mensen het beste kunnen helpen om in dit leven te groeien. Jake had wat dat betreft daarnet een paar goede ideeën.”

"Wat..." vroeg ik terwijl ik de laatste kippebout van het rooster afhaalde. Ik wist niet precies waar John op doelde.

"We hadden het toch niet over 'gemeente', wel?"

"Jazeker. Wanneer mensen leren leven in de relatie met Vader, vrij van schaamte,dát is de kern van leven als Lichaam van Christus. Kom erachter hoe je dit leven met anderen kan delen en je bent Lichaam, 'gemeente'." Marvin stond op het punt nog een vraag te stellen, maar ik pakte de schaal met kippebouten op en gebaarde naar hen om me te volgen naar waar de rest van het eten stond en waar de anderen zich al verzameld hadden. Ik heette iedereen welkom, vertelde dat John er ook bij was gekomen en vroeg of hij wilde bidden voor ons. Hij glimlachte naar me, wachtte even, liet z'n blik over de tafel heen gaan en knikte toen. "Laten we allemaal een leeg bekertje nemen," zei John. Hij nam een stapel bekertjes en gaf die door aan degenen die dichtbij hem zaten. Toen nam hij een brood en ging zitten. Hij brak het brood in stukken en gaf die door aan degenen die naast hem zaten.

"Iedereen mag een stuk nemen."

Toen, met een knipoog naar Laurie, nam hij de kan met druivensap die ze net op de klaptafel bij het raam had neergezet. Hij schonk een paar bekertjes, in vlakbij zich, en gaf de kan door aan Jeremy om de rest in te schenken.

Zodra iedereen wat had hield John z'n hand met het stuk brood erin omhoog en de anderen volgden zijn voorbeeld. John dankte God voor Zijn voorziening, voor het eten op de tafel, de vergeving van onze zonden, voor goede vrienden en bovenal voor het leven in de Zoon.

"Zijn lichaam werd verbroken opdat onze geest zou leven. Denk daaraan en aan Hem als je eet."

En dat deden we. Toen hield John zijn beker omhoog. "Dit is het bloed van Zijn verbond dat ons schoonwast van onze zonden en onze geest verfrist. Dit is de laatste maaltijd die Hij gebruikte op die avond met Zijn volgelingen en Hij heeft gezegd dat we het moesten doen tot in de toekomstige eeuw."

"Aan onze Koning, onze Verlosser en onze oudere Broer in Vaders huis..." zei John en hief z'n beker op en wachtte even. Anderen voegden zich bij het uitbrengen van de toast om hun dankbaarheid jegens Jezus te uiten. Tenslotte besloot John met te zeggen: "Totdat wij U van aangezicht tot aangezicht zullen zien..." en keek omhoog. Vervolgens wendde hij zich tot degenen die bij hem stonden en toastte met hen door zijn bekertje tegen dat van hen te houden. En toen dronken we gezamenlijk onze beker leeg en waren een ogenblik stil, vol ontzag voor Zijn genade, en ons bewust van onze liefde voor elkaar. Uiteindelijk werd de stilte doorbroken doordat verschillende mensen elkaar begonnen te huggen en daarna in de rij gingen staan bij de tafel met eten.

Nadat we onze borden hadden opgescheept ging ons gesprek met John verder met een aantal anderen die zich bij ons in de patio hadden gevoegd. Marvin gaf een korte samenvatting van waar we het over hadden gehad en zei toen: "Ik houd van jouw definitie van gemeente-zijn, John, maar hoe gaan we dit nu iedere week doen?"

"Wat denk jij, Jake?"

"Alleen als we het bij Marvin thuis doen en hem het eten laten klaarmaken," stelde ik voor.

"Misschien helpt het jullie als je niet gaat bedenken wat je iedere week zal gaan doen, maar richt je je op wat Jezus vandaag van je vraagt. Het is duidelijk dat jullie een hart hebben voor mensen aan wie niet veel aandacht wordt besteed. Dat is fantastisch. Maar maak er geen 'programma' van om ze op die manier te motiveren, maar probeer te ontdekken wat Jezus van je vraagt om elkaar te bemoedigen of toe te rusten. Zo eenvoudig is het."

"Zoals ze uitnodigen om te komen eten?"

"Ja, bijvoorbeeld. Je kan ook een aantal mensen uitnodigen om samen een studie over een bepaald onderwerp te doen, als je dat tenminste op je hart hebt. Bijvoorbeeld over een bepaald aspect van ons leven in God. Ik denk dat ze zo iets met beide handen zullen aangrijpen."

"En wat doen we daarna?"

"Wat Hij jullie dan geeft om samen te doen. Onthoud dat het toerusten van mensen om in Hem te leven op de eerste plaats komt, dan zal je zien hoe Hij Zijn Lichaam samenbrengt. Begrijp me niet verkeerd. Het is geweldig als een groep mensen besluit om bewust samen op te trekken om zo uitdrukking te geven aan 'gemeenschap zijn in Hem': samen naar God luisteren, het delen van je leven met een ander, elkaar helpen met de middelen die je hebt en om elkaar geven, en gewoon doen wat God ook maar van je vraagt. Maar dat kan je niet organiseren, je kunt er geen structuur aan geven. Onthoud dat 'discipel worden' eerst komt en dan pas 'met elkaar'. - Als je eerst zelf leert om Jezus te volgen en dan anderen helpt om dat ook te doen, zal je zien dat 'gemeente-leven' overall om je heen tevoorschijn springt."

"Maar hoe ziet dat er uit?"

"Dat kan van alles zijn. Ik ken mensen die samen trektochten door de bossen maken en samen ontbijten onder de bomen. Ik weet van mensen die naar dezelfde buurt zijn verhuisd omdat ze het prettig vonden om dichtbij elkaar te wonen. Ik ken een paar gezonde huisgemeenten die dit leven met elkaar delen en ik ken ook mensen die in een gebouw bijeenkomen. Ik ken anderen die in een team werken om huizen te bouwen voor de armen, om te koken voor een zendingsorganisatie of een andere creatieve manier hebben gevonden om het leven van Jezus in hun cultuur bekend te maken. - Het kan op zoveel verschillende manieren vorm krijgen, omdat Vader zo creatief is. Als je probeert iets of iemand te kopiëren zal je merken dat er geen leven meer in zit en dat het een lege vorm is geworden. Ook al was de start misschien veelbelovend en spannend....geleidelijk aan zal het sterven. De gemeente komt tot leven wanneer men gericht is op Jezus en niet wanneer de gemeente op zich de prioriteit krijgt."

Dit is een geweldige tijd om samen te leren je vreugde in Hem te vinden. Blijf leven, liefhebben en luisteren en Hij zal je leiden naar die uitdrukking van gemeente-zijn die het beste beantwoordt aan Zijn plannen voor jullie. Maak je geen zorgen als je er niet de vinger op kan leggen en zeggen: "Dat is de gemeente". Jullie zijn de gemeente. Wees niet bang om in die realiteit te leven."

“Als gemeente-zijn zo eenvoudig is, John, waar blijven dan de leiders? Hebben we geen oudsten, voorgangers en apostelen nodig?”

“Waarvoor?”

“Moet er niet iemand zijn die de leiding heeft en dingen organiseert zodat men weet wat er moet gebeuren?”

Marvin was bijna in alle staten. Ik kromp ineem omdat ik wist dat hij niet te horen zou krijgen wat hij graag wilde horen.

“Waarom?? Zodat de mensen iemand anders kunnen volgen dan Jezus? Zie je niet dat we al een leider hebben? De gemeente geeft aan Jezus de eerste plaats in alles en ze zal niet toestaan dat iemand anders op Zijn plaats kruipt.”

“Dus leiders zijn ook niet meer belangrijk?”

“Niet zoals je altijd naar ze hebt gekeken. Men kan zich tegenwoordig nauwelijks een voorstelling van gemeentelieven maken zonder te denken aan een organisatie en een leider die de anderen leidt en vormt conform zijn visie. Sommigen vinden het fijn om leiding te geven, anderen willen graag geleid worden. Door dit systeem is Gods volk zo passief geworden dat de meesten zich niet kunnen voorstellen dat er een leven bestaat zonder een leider van vlees en bloed met wie zij zich kunnen identificeren. Vervolgens vragen we ons af hoe het komt dat we geestelijk zo enorm tekort schieten. Ook hoor je ‘gemeente-leiders regelmatig klagen dat de gemeente-leden eens ‘volwassen’ moeten worden. - Lees het Nieuwe Testament nog eens door en je zult ontdekken dat er niet zoveel aandacht wordt besteed aan zo iets als leiderschap. In tegenstelling tot wat je vandaag de dag tegenkomt. Gezien de tientallen boeken en ander materiaal over dit onderwerp...”

“Maar er waren toch oudsten en apostelen en voorgangers?”

“Zeker, maar zij stonden niet op een podium om de mensen te leiden volgens hun persoonlijke visie. Ze bewogen zich achter de schermen en deden precies wat jij ook op je hart hebt om te doen, Marvin: mensen helpen dieper in Christus te gaan leven zodat Hij hen kan leiden! Het is niet zo dat oudsten ervoor moeten zorgen dat de gemeente blijft draaien, maar om de volgelingen van Jezus te helpen een echte relatie met de levende God te vinden. Daarom vroeg Hij ons om mensen te helpen volgelingen van Hem te worden. Let er ook op dat Hij gezegd heeft dat Hij z'n gemeente zou bouwen. Laten wij ons richten op onze taak en laat Hem de Zijne doen.”

“Maar waar vinden we zulke leiders vandaag de dag?”

“Ga niet op zoek naar leiders zoals je ze altijd hebt gekend. Denk aan broeders en zusters die wat verder op de reis gevorderd zijn dan jij. Ze vindt ze overal: in deze stad en zelfs in deze tuin!”

“Maar hoe zullen we ze herkennen als ze niet aangesteld zijn?”

“Mijn wedervraag zou zijn: Hoe weten we zeker of ze wel dienende leiders zullen zijn? Omdat ze een titel hebben? Heb jij ook niet zogenaamde voorgangers en oudsten gekend die de geestelijke volwassenheid misten die bij hun positie hoorde? - Zei Jezus niet, dat degene die in Zijn gezin (lees: ‘gemeente’) taakverlichtend werk doet, niet degenen zijn die autoriteit over anderen hebben, maar degenen die dienen? Is het dan zo moeilijk om te zeggen wie die leiders zijn?” vroeg John.

“Ik denk dat ik toch liever badges zie met hun naam erop.” zei Marvin en we moesten allemaal lachen.

Op dat moment liep een vrouw van middelbare leeftijd achter me langs naar een paar mensen die op het gras in de tuin zaten. Toen ik naar haar knikte en glimlachte, stond ze stil en vroeg: “Mag ik je even iets vragen, Jake?”

“Natuurlijk, Christie.”

“Er is iets met m'n auto,” zei ze, “Hij maakte zo'n raar geluid toen ik hier naar toe kwam rijden. Misschien kan er iemand even naar kijken.”

“Ik zou het graag willen doen, maar ik heb er niet zoveel verstand van. Ken je Bob, daar in dat blauwe overhemd?” Ik wees naar hem.

Ze keek en knikte: “Niet zo goed, maar we hebben wel kennis gemaakt met elkaar.”

“Hij heeft er meer verstand van dan wie dan ook hier. Ik zal hem even vragen of hij wil kijken.”

“Dat zou fijn zijn,” zei ze, terwijl ze verder liep en zich bij wat anderen voegde.

Toen ik het aan Bob had gevraagd en weer terug liep naar John en de anderen, keek John me aan en zei: “Zo makkelijk is het nu,” en gebaarde met z'n hand. We wisten geen van allen waar hij het over had en keken elkaar met een vragende blik aan. “Waarom verwees Jake haar door naar Bob?”

“Omdat hij degene is die verstand heeft van auto's,” zei een van de anderen. “Dat weet iedereen. Hij doet niets liever.”

“Ik denk dat Christie dat niet wist, en Jake deed niets anders dan hem aanwijzen. Zo eenvoudig kan het zijn om Gods gaven in het gezin te ontdekken. Jezus zal je in de gelegenheid stellen om relaties aan te gaan met anderen. Naarmate die relaties hechter worden zal je ontdekken wat de gaven zijn die Hij aan anderen gegeven heeft. Het gaat niet op een heimelijke manier zodat bijna niemand het weet. En wanneer je iemand ontmoet die zo'n gave bij een ander nog niet ontdekt heeft, kan je die persoon helpen door hem te verwijzen naar die persoon. Het zou kunnen dat Paulus dit bedoelde toen hij Timotheus en Titus iets vroeg te doen. Ze stelden in ieder geval geen leidersteams aan. Is het niet mogelijk dat ze gewoon degenen die de waarheid van het evangelie kenden en erdoor veranderd waren herkenden? Er waren ook mensen die beweerden dat zij leiders waren, maar het niet waren, en Paulus wilde niet dat jonge gelovigen in verwarring zouden komen door zulke mensen.”

“En werkt dat?” vroeg Marvin en schudde z'n hoofd.

“Beter dan wat dan ook, volgens mij,” antwoordde John. “We kunnen dit gerust aan Jezus toevertrouwen! Hij kan het gemeente-zijn veel beter sturing geven dan wie van ons dan ook. Leef in Hem en doe wat Hij je ook maar op je hart legt om te doen en je zal versteld staan van wat Hij onder jullie kan doen.”

“De mensen vinden ons toch al vreemd,” vulde Laurie aan.

Met een hartelijke lach stond John op en excuseerde zich: “Ik moet er weer vandoor.”

Hier en daar klonk gekreun omdat sommigen hem nog meer vragen wilden stellen.

“Kunnen we dit niet nog eens doen?” vroeg Marvin.

“Ik vind het prima, maar daar ga ik niet over.”

“Maar we willen nog zoveel andere dingen aan je vragen,” vulde iemand anders aan.

“Vraag het maar aan Jezus,” reageerde John. “Ik kan de hele dag wel vragen blijven beantwoorden maar dat zou jullie niet zoveel helpen. Dit leven kan je niet rationeel oppakken, je moet het ervaren terwijl je op reis bent met Hem. Hij zal je de dingen duidelijk maken op het moment dat Hij vindt dat het nodig is.”

De Grote Samenkomst

Het was een hele tijd geleden sinds ik op een podium had gestaan in een volle zaal, waar de mensen keurig in rijen achter en naast elkaar zaten. Het had wat vreemd aangevoeld om de uitnodiging aan te nemen en nog meer om er op in te gaan. Bryce, de voorganger van Cornerstone Chapel, had me uitgenodigd om in zijn gemeente te komen spreken over mijn diepere relatie met de Vader, gebouwd op het vertrouwen in Hem.

Ik kende Bryce niet zo goed. We hadden vroeger een enkele keer samen in de bediening gestaan en dus kwam zijn uitnodiging, twee maanden geleden, vrij onverwacht. Hij vertelde dat hij wat over mij had gehoord en hij wilde het graag uit m'n eigen mond horen. Ik kon alleen maar gissen wat hij had gehoord, of waarom hem dat iets kon schelen, maar ik dacht dat het wel aardig kon zijn om daar achter te komen.

Niets had me meer van m'n stuk kunnen brengen. Hij was indertijd jeugdpastor toen ik hem leerde kennen en later was hij senior pastor geworden. Zijn gemeente was snel gegroeid toen mensen van twee andere grote gemeenten bij hen kwamen, toen er een ware uittocht had plaatsgevonden nadat de populaire voorgangers van die gemeenten vertrokken waren. De ene was naar een grotere gemeente gegaan en de ander vertrok na het openbaar worden van een schandaal. De pakkende en humoristische stijl van spreken van Bryce, gevoegd bij de musici die konden wedijveren met iedere professionele musicus, hadden van Cornerstone de populairste evangelische gemeente gemaakt van deze streek. Ze hielden iedere zondag drie diensten, in een groot gebouw, en ze dachten erover om een eigen gebouwencomplex neer te gaan zetten. Ik dacht dat Bryce z'n geluk niet op zou kunnen.

Maar zo zat het dus niet – althans wat het 'z'n geluk opkudden' deel betrof. Tijdens ons eerste gesprek vertrouwde hij me toe dat hij bezig was geestelijk dood te gaan en hij had het gevoel dat dit ook voor de meeste mensen in z'n gemeente gold. Zijn relatie met God werd opgeslokt door de eisen die samen hingen met een groeiende gemeente. "Ik heb gemerkt dat er geen overeenkomst is tussen het succes van mijn bediening en de vruchtbaarheid van mijn relatie met Hem. In feite is het zo, dat ik m'n beste preken geef als ik midden in de narigheid zit. Ik begin te denken dat ik de bediening gebruik om me voor Hem te verbergen."

Hij wilde de passie voor God die hij vroeger had gehad terug hebben, maar hij wist niet hoe dat moest. Toen hij anderen over die honger vertelde, verzekerden ze hem dat het feit dat hij meevoer op de golf van een vruchtbare gemeente, het bewijs was dat God hem zegende en dat hij z'n twijfels aan de kant moest zetten. Dat werkte dan een tijdje, maar z'n innerlijke eenzaamheid en z'n worsteling met de toenemende verleidingen wonnen het uiteindelijk en maakten hem zowel boos als depressief. En z'n gezin thuis had daar het meest van te lijden. Zonder dat de buitenwacht dat merkte...

We wisten geen van beiden waar dit allemaal naar toe zou leiden, maar wel dat hij een risico nam met de weg die hij nu insloeg. Hij bleef er echter bij dat hij niets anders wilde dan een echte relatie met God, ongeacht de gevolgen. Aan het eind van ons gesprek had hij me zelfs gevraagd om in zijn gemeente te komen spreken.

De dienst waarin ik gesproken had was voorbij. Laurie en ik hadden afscheid genomen van Bryce en we liepen naar het parkeerterrein onze ogen dichtknijpend tegen de felle middagzon. Er stonden hier en daar nog wat mensen die me bedankten dat ik gekomen was. En toen zag ik hem. Het was John, die op het parkeerterrein ons tegemoet kwam lopen. Ik dacht een ondeugende glimlach op z'n gezicht te zien.

"Wat doe jij hier??" vroeg ik hem. "Oh, ik raad het al," zei ik plagend. "Je bent net uit de lucht komen vallen op, toevallig kwam je op dit parkeerterrein terecht en toen zag je mij ineens."

"Nee. Het is niet zo vreemd als dat. Ik heb vorige nacht bij Diana en Jeremy thuis geslapen. En toen ik de krant inkeek zag ik dat jij hier zou spreken en ik wilde je zien. Ze hebben me hier afgezet. - Het gaat wel goed met ze, vind je niet?"

"Dat is wel wat zwak uitgedrukt, John. Ik heb nog nooit twee mensen zo snel zien groeien. We zijn samen met hen op reis en het gaat geweldig."

"Ze vertelden me dat ze zelfs weer contact hebben gehad met Jim en zijn vrouw. Ik vind het zo mooi te zien hoe God echte verzoening kan brengen tussen mensen, zelfs als er verraad en tragische dingen hebben gespeeld."

"Het is een prachtig verhaal," bracht Laurie in, "maar ik vraag me af waarom ze ons niet verteld hebben dat je zou komen."

"Ze wisten het niet," glimlachte hij en ik wist wat dat betekende.

Ik vroeg hem of hij mee ging lunchen, maar hij zei dat hij geen tijd had. Iemand uit Los Angeles zou hem over enkele ogenblikken hier oppikken.

"Laten we gewoon hier wat verder praten met elkaar, zo lang er gelegenheid voor is," zei John en wees naar een picnic tafel onder de bomen aan de rand van het parkeerterrein. Terwijl we naar de plek toe liepen hoorde ik de roep van wat ganzen boven m'n hoofd. Ik keek omhoog en zag zo'n twaalf van hen in V-formatie naar het zuiden vliegen.

Het was een adembenemend mooie herfstdag.

"En wat doe jij hier?" vroeg John.

"Oh, oh.. 'Big Brother is watching me!'" Ik wierp m'n armen in de lucht als teken van overgave: "Heulen met de vijand."

“Zo denk je toch niet,” lachte John, “tenminste, ik hoop van niet.”

“Nee, zeker niet. Maar toen ik me aan het voorbereiden was, vroeg ik me af wat jij ervan zou denken als je me hier aan zou treffen. Sommige mensen praten over deze instituten alsof het hetzelfde is als de slavernij van de Israëlieten in Egypte. En ik wist niet of jij tot die groep behoorde.”

Ik vertelde John over mijn relatie met Bryce en zijn uitnodiging om hier te komen spreken.

“En hoe ging het?” vroeg John.

“Dat zou je aan hen moeten vragen.”

“Het was fantastisch,” antwoordde Laurie. “Toen hij hen vertelde over zijn leven in Vaders liefde zaten ze het ene moment te lachen en het volgende ogenblik te huilen.”

“Maar ik voelde me helemaal niet op m'n gemak, John. Vroeger vond ik zo iets geweldig, maar vandaag vond ik het zo ineffectief.”

“Hoezo?”

“Ik heb dit jaren gedaan, maar ik weet niet of dit wel zo veel uitwerkt om mensen te helpen vrij te leven. Ik twijfel er niet aan dat je wat zaadjes kan planten en soms gaat er bij iemand een lampje branden, maar de meeste mensen lijken na een poosje wel hardhorend te zijn geworden. Zelfs als ze iets horen dat hun echt raakt, zijn ze het alweer vergeten als ze buiten zijn en pakken ze hun gewone leventje weer op. Aan de andere kant moet ik zeggen dat de gesprekken die wij met elkaar hebben gehad voor mij levensveranderend zijn geweest. Ik weet dat het niet alleen de woorden waren die jij sprak, maar vooral op welk moment je ze sprak. Het waren de momenten waarop ik aan het worstelen was met allerlei dingen en ik probeerde antwoord te geven op de vragen die ik had of op de vragen die jij stelde. Het was het tijdstip waarop dit allemaal plaatsvond en jij in beeld was, waardoor het zo'n krachtige uitwerking had. Ik weet alleen niet goed hoe ik zo iets in een preek moet gieten.”

“Dat lukt ook niet, je weet dat we het hebben over een proces, een reis. Maar dat wil niet zeggen dat wat je vandaag deed geen waarde heeft gehad. Alles heeft z'n plaats en z'n tijd. Maar zoals je al zei, dit 'onderwijs geven' komt niet op de eerste plaats. Op de lange termijn helpen systemen zoals waar deze de mensen nog in zitten niet om de diepte van het leven in Christus te ervaren. En ook niet de diepten van het hebben van christelijke gemeenschap met elkaar. Maar ze helpen de mensen vaak wel om voor het eerst in aanraking met Vader te komen.”

“Ik weet dat ik een stukje van de waarheid en mijn honger naar God in een gemeente zoals deze ontving,” zei Laurie.

“Maar werd die honger ook gestild, Laurie?”

“Soms dacht ik van wel. Maar als ik nu terugkijk denk ik dat ik er alleen maar door gefrustreerd raakte. Ik kreeg er honger naar God door, zo erg dat die daar niet kon gestild worden. Maar het zorgde er ook voor dat ik het gevoel had dat dat mijn schuld was. Ik dacht dat het kwam omdat niet genoeg kennis had of dat ik niet goed genoeg m'n best deed.”

“Dat gebeurt er als een instituut probeert iets te doen wat het niet kan doen, omdat het niet daartoe geroepen is. Door de mensen op een vaste tijd naar een bepaald gebouw te laten komen en steeds dezelfde soort diensten te laten mee maken, leidt het de mensen onbewust verder weg van het echte geestelijke leven in Hem. Het geeft hen de illusie van geestelijkheid door middel van 'geestelijke' ervaringen, maar ze laat de mensen niet zien hoe je elke dag met Hem kan leven temidden van de worstelingen waarmee je in je leven nu eenmaal te maken hebt. Dat is een van de vreemdste dingen binnen het Christendom, dat ze zichzelf opsluit in een institutioneel doosje. Wie wil er nu grootgebracht worden in een weeshuis? Ons hart verlangt naar een gezin. Daar leren de kinderen wie ze zijn en hoe ze hun plek kunnen vinden in de wereld. Maar dit lijkt op een weeshuis waar alles draait om wat de leiding nodig vindt en waar de totaliteit van het 'instituut' belangrijker wordt gevonden dan ieder persoon op zich. Je kan alleen maar 'overleven' als je je aan de regels houdt, maar dat is niet de manier waarop Jezus je met de Vader laat kennis maken. Daar heb je een gezin voor nodig met broers en zusters waar je steeds op kunt rekenen zonder dat er gewacht moet worden op een samenkomst of een seminar.”

“Daarom heb je mij zo goed geholpen. Elke keer leek je er op het juiste moment te zijn, als ik je echt nodig had. Zelfs op momenten dat ik je eigenlijk liever niet zag. Je hebt me geleerd hoe ik kon afgaan op de dingen die God in mijn hart had gelegd. Dat heeft mij geleerd hoe ik met Hem kan wandelen. En nu zou ik mijn leven in Hem voor geen goud willen ruilen voor wat dan ook.”

“Ik ook niet,” vulde Laurie aan. “Maar wat voor nut hebben deze 'instituten' dan nog?”

“Misschien dat ze al die mensen die zo in religie verstrikt zijn geraakt zo druk bezig houden dat ze geen energie meer over hebben om de rest van de wereld ermee te infecteren,” zei ik grinnikend.

“Dat zou niet zo best zijn,” glimlachte John met me mee, en werd toen weer ernstig. “Maar ik denk dat het wat ingewikkelder is dan dat. Zoals je al zei, goed onderwijs kan helpen zaadjes te planten en mensen helpen contact te leggen met medereizigers die God in de komende jaren wil gebruiken. Maar daar zit een prijskaartje aan. Op de lange duur kunnen instituten mensen misbruiken, wanneer de eis van gelijkvormigheid een duidelijke rol gaat spelen. Ik moedig mensen altijd aan om weg te hollen als dat gebeurt. Maar dat neemt niet weg dat sommige instituten redelijk gezond kunnen zijn. De gezinsdynamiek van liefde en barmhartigheid kan je ook daar aantreffen en ook daar kom je gemeente-leven en fellowship tegen. Weet je nog hoe het was in de begindagen van de City Center Gemeente?”

“Ik weet dat nog wel!” Laurie's gezicht klaarde op. “Dus zo slecht was het nog niet?”

“Nee, zeker niet. In feite is men gedurende de eerste tijd van een nieuwe groep gefocust op God en niet op wat 'de gemeente' nodig heeft of vindt. Maar meestal ebt dat na een tijdje weg wanneer financiële druk en het verlangen naar routine en regelmaat de eenvoud van het volgen van Jezus ondermijnen. Relaties worden vlak en plichtmatig door de gewoontevorming en als het mechanisme, het in stand houden van de structuur, zoveel energie opzuigt om het draaiende te houden, verliest ze gaandeweg ook haar oorspronkelijke inhoud. En het

sprankelende leven in God.”

“Denk jij dat God er zo naar kijkt?”

Ik had gezien dat John af en toe over mijn schouder keek, maar ik had niet gemerkt dat er zich nog iemand bij ons had gevoegd. Ik draaide me om en zag dat Bryce achter me stond.

“Hoe lang ben je hier al,” vroeg ik.

“Ik kom net aanlopen. Ik was op weg naar m'n auto toen ik jullie hier zag zitten en ik vroeg me af of dit die 'beruchte' John was.”

Ik vertelde hem dat dit zo was en stelde hem aan John voor. “Mag ik erbij komen zitten? Dit is precies waar ik mee worstel.”

“Natuurlijk,” zei John en schoof op om plaats te maken voor Bryce zodat hij naast hem kon zitten.

“Jake en ik hebben de laatste maanden heel wat bijzondere dingen meegemaakt. Ik vind het zo geweldig wat God in zijn leven aan het doen is.”

“Oh ja? Ik kende Jake alleen maar van gezicht, jaren geleden, maar ik vond hem toen nogal neerbuigend naar mensen die niet dachten zoals hij. Toen hoorde ik verhalen dat hij de City Center Gemeente had verlaten en dat hij nergens meer naar toe ging en ik veronderstelde dat hij het zoveelste verbitterde slachtoffer was geworden van de bediening. En toen, een paar maanden geleden, hoorde ik z'n naam opnieuw noemen in gesprekken en ik vond het fijn wat ik hoorde. Dus belde ik hem op en toen we elkaar ontmoetten was ik echt verrast. Dit was niet de Jake die ik had gekend. Hij was zo veranderd en wat hij vertelde wekte een diepe honger in mij op. - Maar hoe langer ik nu op deze reis ben, van 'leven in Christus', hoe minder ik gemotiveerd ben om dit alles in stand te houden,” zei hij en gebaarde naar het imposante gebouw dat stond te schitteren in het zonlicht. “Ik voel me helemaal niet meer op m'n gemak hier. Zelfs niet met de groei die hier plaatsvindt. Hoe meer mensen we van buiten aantrekken, hoe leger we schijnen te worden van binnen. Dit is een heel geschikte plek om je te verbergen – je kan hier regelmatig naar toe komen en zelfs gezegend worden. Ik zeg steeds tegen mezelf dat we hier iets prachtigs aan het doen zijn, en dat houdt me staande. Maar op momenten dat ik heel eerlijk tegen mezelf ben, zet ik daar een vraagteken bij. Ik zou er zeker mee kappen als God vindt dat het irrelevant is, zoals je daarnet zei.”

“Begrijp me alsjeblieft niet verkeerd, Bryce. Ik bedoel niet dat God jou of de mensen hier irrelevant vindt. Dat zijn ze niet. Met irrelevant bedoelde ik dat God verder kijkt dan het instituut omdat Hij geïnteresseerd is in mensen. Hij wil dat ze Hem leren kennen en echte gemeenschap met elkaar zullen ervaren. Hij zal hen gedurende hun hele leven daartoe blijven uitnodigen.”

“Dus jij hebt er geen problemen mee dat ik hier heb gesproken, John,” vroeg ik enigszins opgelucht.

“Natuurlijk niet, Jake, ik heb geen enkel probleem mee om ergens te komen waar God komt en Hij zal ook hier zeker mensen naar Zich toetrekken.”

Bryce vervolgde: “Maar als je kijkt naar al het werk dat hier verzet wordt en al het geld dat er in gestoken wordt, dan is de geestelijke vrucht wel erg magertjes. Er komen geen mensen tot bekering. De aanwas in onze gemeente is afkomstig uit andere gemeenten, waar moeilijkheden waren. Ik ken hier niemand die ook op reis is net zoals Jake, en er zijn maar enkelen die ook zo'n honger hebben als ik. Maar we hebben het zo druk dat het ons niets uit schijnt te maken.” Bryce's stem brak toen de worsteling die ik ook zo vaak in anderen had gezien, naar boven kwam.

John boog zich naar Bryce en legde zijn hand op de zijne. “Het is niet anders. Als mensen weglopen met het programma en er afhankelijk van worden voor de geestelijke invulling van hun leven, hebben ze haar beperkingen niet in de gaten. Het kan geen vervangingsmiddel zijn voor hun eigen 'leven in Hem' en ze kan alleen een illusie van gemeenschap produceren omdat ze gebaseerd is op wat mensen doen om het instituut overeind te houden.”

“Maar het kan niet beter worden? Ik word heen en weer geslingerd tussen er iets aan gaan doen of weggaan. En geen van beide opties bevredigen me. Ik vraag me af of je het kan veranderen, of liever gezegd of ik dat kan. Er zijn al mensen die een vraagteken plaatsen bij mijn leiderschapspositie als ik praat over de strijd die ik heb. En ik weet niet hoe ik aan inkomsten moet komen als ik weg ga.”

John liet zijn woorden een tijdje in de lucht hangen, en ik hield me ook stil. Ik wist dat dit de 'zaaddragende' vraag was waar Bryce mee worstelde. Ik kon hem geen antwoord geven en ik was heel erg benieuwd wat John zou zeggen.

Terwijl we zaten te wachten zag ik nog een vlucht ganzen overvliegen. Je kon hun roep horen toen ze zich voegden bij de andere vluchten die naar het zuiden vlogen.

“Wat moet ik doen? Deugt het niet en moet ik wegrennen? Kan het beter worden als mensen als Jake een tijdje hier blijven, als tegenwicht tegen degenen die het systeem willen dienen?”

Hij keek me aan en glimlachte. We hadden dit gesprek al een keer eerder gevoerd. Hij had me zelfs gevraagd om er over na te denken om in het bestuur te komen zitten.

“Men heeft al zo'n tweeduizend jaar lang geprobeerd het systeem te veranderen en het resultaat is bijna altijd hetzelfde geweest: er komt een ander systeem voor in de plaats, dat op haar beurt ook weer een vervangingsmiddel wordt. Heb je gemerkt dat degenen die jouw honger delen niet jouw passie hebben om iets aan het systeem te doen?”

“Dat heb ik gemerkt, ja. De mensen wier geestelijke volwassenheid ik het meest waardeer lijken juist degenen te zijn die er weinig voor voelen om deze zaak te helpen runnen. Ik ben erg teleurgesteld in hen. Het houdt in dat we nu op leiderschapsposities mensen hebben die God nog niet zo goed kennen, maar ze hebben wel een uitgesproken mening over hoe de dingen moeten gebeuren.”

“Dat zou je iets moeten zeggen...”

“Het zegt me dat ze misschien in feite niet zo geestelijk zijn, als ze mij niet willen helpen.”

“Okay dat is een mogelijkheid. Maar het kan ook zijn dat ze hun tijd misschien wel willen investeren in het dienen

van mensen in plaats van een eindeloze reeks van 'het gemeente-programma' te moeten volgen door o.a. de talloze commissievergaderingen te moeten bijwonen."

"Daar was ik al bang voor," zei Bryce en liet een gefrustreerd glimlachje zien. "Maar daardoor wordt het 'mechanisme', zoals jij het ook hebt genoemd wordt toevertrouwd aan mensen die Gods karakter niet kennen. Er is niet met hen te werken."

"Dat is een probleem, nietwaar? Structuren hebben te maken met macht krijgen en jouw eigen uitgestippelde route volgen. Zij die Hem beter hebben leren kennen, hebben dat niet nodig."

"En er zijn momenten dat ik niet zeker weet of ik m'n talenten wel wil gebruiken om de zaak draaiende te houden als het toch niet effectief is voor het Koninkrijk, vooral daar het mijn gezin berooft van een vader, omdat ik er nooit ben."

"Is dat wat je voelt?"

"Niet ik, maar m'n vrouw zegt dat steeds. En misschien heeft ze gelijk. Ik moet toegeven dat ik zo druk ben met al deze dingen op het 'kerkelijke erf', dat ik zoiets niet eens in de gaten heb gehad."

"Je zou er goed aan doen om naar haar te luisteren. Maar het is nog belangrijker om naar Jezus te luisteren. Bryce, ik heb de indruk dat je probeert een besluit te nemen over je toekomst dat gebaseerd is op principes in plaats van op simpele gehoorzaamheid. Vraagt Jezus van je om hier te zijn of vraagt Hij je om weg te gaan? Dit is een heel goede gelegenheid om naar de fluistering van Zijn wil in je eigen hart te gaan luisteren. En waarom zou jij jezelf van die mogelijkheid beroven?"

John beantwoordde zijn eigen vraag aan Bryce met een vriendelijke glimlach. "Nooit. Dit is iets tussen jou en Hem. Dit samen met Hem uitzoeken zal je helpen groeien in je relatie met Hem. Ga niet op zoek naar het 'goede' of het 'verkeerde' antwoord op wat je vraagt. Want dan zal je anderen moeten veroordelen die niet doen wat jij doet. Het kan zijn dat Hij wil dat je nog blijft om deze mensen lief te hebben zodat jouw honger hen kan aanmoedigen."

"Of hen frustreren," verbeterde Bryce.

"Het gebeurt allebei," glimlachte John. "Het kan ook dat Hij wil dat je weggaat. Maar ook dan zal je ervaren dat Hij voor je zorgt. En dat zal gebeuren op een manier die je hier nooit zal leren. Ik weet niet welke van de twee voor jou geldt, Bryce."

"En daar loop ik nu vast. Ik weet het gewoon niet. Iedere dag wordt ik heen en weer geslingerd, afhankelijk van de situatie waarin ik me bevindt."

"Daarom zou het helpen als je je ogen niet richt op de omstandigheden maar naar Hem kijkt. Hij is in staat om je overal door heen te leiden en om gaandeweg Zijn plan in jou uit te voeren."

"Ik weet het gewoonweg niet," zei Bryce en schudde z'n hoofd. "Misschien ben ik gewoon bang om m'n inkomen kwijt te raken."

"Is dat ook zo?"

"Ik zou liegen als ik zou zeggen dat ik er niet over nadacht. Ik ben hiervoor opgeleid: ik weet niet of ik iets anders kan."

"Het zou je verbazen wat Vader je zou kunnen vragen te doen en hoe Hij je van middelen kan voorzien. Maar wat je kan doen is met je angst naar Hem toe gaan en Hem vragen je de weg te laten zien."

"Dat heb ik gedaan. Al duizend keer," zuchtte Bryce.

"Dan is het de tijd nog niet," hoorde ik mezelf tot m'n eigen verbazing zeggen en vanuit m'n ooghoek zag ik John glimlachen en even knikken.

"Wat betekent dat, Jake?"

"Onderdeel van de reis is dat je doet wat Hij je duidelijk maakt. Als je iets aan Hem hebt overgegeven laat Hem er dan mee aan de gang gaan. Als Hij je zou vragen om vandaag weg te gaan, dan denk ik dat je dat zou weten, zelfs al zou je dat beangstigen. Als Hij het nog niet aan je heeft duidelijk gemaakt, wacht dan af. Blijf van Hem houden en Hem volgen, iedere dag. Ik ben bezig te leren hoe ik in Hem kan rusten, en alleen te doen waarvan ik weet dat ik het moet doen en niet iets te doen waarvan ik (nog) niet weet of ik het moet doen. Het is een van de moeilijkste lessen om te leren, maar wel een die je enorm vrijmaakt."

"Maar ik wil een goed-of-fout-antwoord," Bryce's frustratie klonk duidelijk door.

"Willen we dat niet allemaal," zei ik en kon z'n frustratie begrijpen, "totdat Hij ons antwoord wordt? Maar het gaat erom wat Zijn beslissing is en niet die van jou, en het zal duidelijk zijn wanneer Hij het duidelijk maakt."

"Je kan Hem gewoon vragen om duidelijk te maken met wie Hij wil dat je optrekt," opperde John.

"Probeer niet uit te vissen wat jij wilt of wat jij denkt dat het beste is om te doen. Ga af op de groeiende overtuiging die Hij nu en in de komende dagen in je hart legt."

"Het kan zijn dat het niet eens jouw beslissing is. Misschien dat iemand anders de knoop voor je doorhakt," vulde ik aan.

"Zo doet Hij het vaak," stemde John in.

"Geef eens een voorbeeld?"

"Nou, ik heb er niet voor gekozen om City Center Gemeente te verlaten, Bryce. Ik werd ontslagen, weet je wel?"

"Dat klinkt niet zo leuk," Bryce's stem droop van de ironie.

"Jake heeft gelijk," kwam John ertussen door, "soms weten we niet wat God wil omdat er nog andere dingen spelen die tot klaarheid moeten komen en ook omdat het leven van anderen nog raakvlakken heeft met jouw leven."

"Dus het is in feite een van dag tot dag wandel waarbij we Jezus de gelegenheid geven Zijn gang in ons te laten gaan," vroeg Bryce.

"Precies, Bryce," zei John. "En wanneer je dat leert zal je nooit meer terug willen. Jezus is heel goed in staat om je te laten zien hoe je dat moet doen, vooral als jouw verlangen om Hem te behagen niet in conflict komt met je

wil om alleen iets te doen wat jij het beste of het makkelijkste vindt.”

“Door bijvoorbeeld mijn financiële zekerheid te stellen boven mijn geestelijke passie.” Bryce mompelde meer in zichzelf dan dat hij het tegen ons had. “Dat is misschien wel het moeilijkste. Ze noemen het niet voor niets ‘Puriteinse werkethiek’ waarmee we opgevoed zijn,” glimlachte John. “Zo vaak hoor ik de mensen zeggen: ‘Maar we moeten zelf toch ook wat doen!’ – Wat wij moeten doen is ons overgegeven aan de liefderijke zorg van Vader.”

“Maar ik heb hier zoveel ingestopt, John. Ik weet niet of ik wel in staat ben om dit achter me te laten als Hij dat van me vraagt.”

“Klopt. Dat weet je ook niet. Maar het zal je verbazen waartoe je in staat zult zijn als de weg duidelijk zichtbaar wordt. Er komt een dag dat je dingen gaat doen die waardevoller zijn dan wat je hier aan het doen bent.”

“En wat moet ik ondertussen doen?”

“Luister naar je honger. Wees er eerlijk over naar jezelf. Doe elke dag wat Hij je op het hart legt.”

“En als daar nu een conflict uit ontstaat?”

“Bijvoorbeeld?”

“Ik weet niet. Ik hoor nu al wat gemompel, dat ik de collecte niet genoeg aanbeveel of mensen niet genoeg aanspoor om bij het kinderwerk te komen helpen. Als ik de mensen aanmoedig om op God te vertrouwen, vinden m’n assistenten dat ik m’n werk niet goed doe.”

“Geloof me, ik ken dat,” antwoordde John met iets droevigs in z’n stem. “Maar blijf Hem volgen, ook wanneer dat betekent dat er conflicten komen. Blijf steeds vriendelijk en zachtmoedig tegen iedereen, maar ga geen compromis aan waar je het niet mee eens bent. Ik weet niet hoe dit allemaal zal uitpakken voor je, Bryce, maar het zal altijd op een manier gebeuren waar jij niet aan gedacht hebt.”

“Maar ik ga ‘dood’ op deze manier.”

“Misschien wel ja. Maar als je Hem volgt, wat voor andere keus heb je dan? Luister naar je honger, Bryce. Die zal je blijven vormen en je de moed geven voor wat er ook voor je ligt.”

“Als het erop uitdraait dat ik wegga, moet ik dan tegen anderen zeggen dat zij ook beter weg kunnen gaan?”

“Hoezo, waar zou dat goed voor zijn?”

“Om ze dit alles te besparen en ze te wijzen op iets dat echter is.”

“Als je ze op Jezus wijst zal dat altijd helpen. Mensen vertellen dat ze weg moeten gaan zal dat zelden doen. Hoe zou het voor jou geweest zijn als Jake je dit vijf jaar geleden gezegd zou hebben?”

“Ik zou gevonden hebben dat hij een scheuringmakende rebel was en ik zou niets met hem te maken willen hebben.”

“En hoe zou jou dat geholpen hebben? Je zou alleen maar nog meer weerstand hebben tegen wat God in jou de afgelopen tijd heeft gedaan.” Bryce was in diep gepeins verzonken. “Weet je, Bryce, er is een tijd voor waarheid. Als je iemand de waarheid vertelt voordat hij er aan toe is om het te horen, duw je hem verder weg, hoe goed bedoeld het ook was.”

“Hoe weet je of ze er klaar voor zijn?”

“Denk je echt dat op één dag, op de een of andere zondagmorgen, honderden mensen tegelijkertijd er klaar voor zullen zijn?” John glimlachte en Bryce even later ook.

“Dat snap ik. En hoe zit het met personen afzonderlijk?”

“Dat moet Jezus je laten zien. Hij kan ervoor zorgen dat jij aanvoelt of iemand er klaar voor is of dat je moet wachten. Let er vooral op dat je hun belang op het oog hebt en dat je hen niet gebruikt om je gelijk te bewijzen, en hen te dwingen het met je eens te zijn. Dat werkt nooit. Ook is het belangrijk dat je naar hun vragen luistert omdat je daaruit zal kunnen afleiden of ze honger hebben naar meer. Ook bij Jake heb ik goudklompjes neergelegd om vervolgens rustig af te wachten wat hij ermee ging doen. Als hij luisterde, worstelde en meer vragen ging stellen nam ik hem verder mee. Als hij dat niet deed, liet ik het los! Ik probeerde hem te dienen; ik hoefde mezelf niet te bewijzen.”

Zijn antwoord verbaasde me, en ik kon niet anders dan me afvragen wat ik had gemist omdat ik niet snapte waar hij naar toe wilde. Ik vroeg me af of Jezus daarom in gelijkenissen en metaforen onderwees: om zodoende mensen die honger hadden te helpen zonder dat hij degenen die er nog niet aan toe waren onnodig zou verharderen. Dat zou ik eens nader moeten onderzoeken.

“Waar het op neer komt, denk ik, is dat als ik een uitdrukking van gemeentelieven wil vinden die overeenstemt met waar de bijbel het over heeft, ik óf de structuur van dit instituut moet veranderen óf weg moet gaan.”

“Of op moet houden naar die andere vorm te zoeken.”

“Wat...? Dat meen je niet?”

“Er is geen enkele institutionele vorm die alles wat gemeente-zijn inhoudt uitdrukt. Zoek het niet in het institutionele, niet in het structurele, maar in het relationele. Zeker, het Nieuwe Testament spreekt over primaire zaken: Jezus is het enige hoofd en we zullen alleen maar op Hem gericht zijn; als gelovigen moeten we elkaar dagelijks bemoedigen; er is alleen maar sprake van meervoudig en gelijkwaardig leiderschap; er is open deelname van iedere gelovige en dat alles moet plaatsvinden in een atmosfeer van vrijheid, zodat iedereen in Hem kan groeien.”

“Zoals ik dat heb met Jake?”

“En ook met anderen die God je zal geven wanneer je Hem gewoon volgt,” vulde John aan. “Sommigen zullen je op een gedeelte van je reis helpen, en jij zult anderen helpen op een gedeelte van hun reis, maar over het algemeen zal je merken dat je elkaar helpt in het samen leven in Hem.”

“Maar als we die passie inkaderen...” Bryce’s stem haperde toen hij zich afvroeg hoe hij die vraag zou afmaken. Tenslotte hield hij z’n hoofd scheef en vroeg: “Zijn passie en structuur elkaars tegenpolen?”

“Nee, dat zijn ze niet. Niet alle structuren zijn fout. Eenvoudige structuren die het delen van Zijn leven met elkaar vereenvoudigen kunnen ongelofelijk positief zijn. Het probleem ontstaat wanneer structuren een eigen leven gaan leiden en een vervangsmiddel worden voor onze afhankelijkheid aan Jezus.”

“Dus ik hoef niet op zoek te gaan naar de volmaakte vorm van de gemeente of te proberen er eentje te stichten?”

“Zoals jij dat zegt, nee. Maar Jezus bouwt de gemeente die zonder vlek of rimpel is. Ze omvat elk persoon in deze gemeenschap en over de hele wereld verspreid, mensen die leven in een groeiende relatie met Hem. Je mag best kijken hoe die gemeente zich elke dag manifesteert in de mensen en gebeurtenissen om je heen. Maar probeer er niet een organisatie van te maken waarbinnen jij de dienst uitmaakt. Dat werkt gewoonweg niet. Jezus zag de gemeente als een realiteit, niet als een opdracht aan Zijn volgelingen om die te stichten. Ze groeit, overal om je heen. Jij ziet dat niet omdat jouw zicht te beperkt is om haar schoonheid en omvang te kunnen zien.”

“Hoe kan ik daar verandering in brengen?”

“Er is maar een manier – blijf je richten op Hem. Waar Jezus de eerste plaats krijgt komt de gemeente eenvoudigweg op een prachtige manier tevoorschijn. Hij wijst je jouw plek in het Lichaam aan, precies waar Hij jou wil hebben. En naarmate de relaties groeien zal je merken dat je in aanraking komt met mensen die ook samen willen optrekken. Dat is iets heel moois, als dat gebeurt, maar blijf op Hem gericht. Ook groepen die goed begonnen zijn, gericht op Jezus, kunnen al snel geneigd zijn het samenkomen te gaan organiseren en structureren, met als gevolg dat het leven verdwijnt en de dood intreedt. Als het niet meer om Jezus gaat, raken we als groep het contact met Hem gaandeweg kwijt en blijven we tenslotte met lege handen achter.”

“Ik weet niet wat ik moet zeggen.” Je kon de strijd van Bryce’s gezicht duidelijk aflezen. “Dit druipt in tegen alles wat ik heb geleerd. Ik ben hiervoor opgeleid, om leiding te geven. Ik voel me zo machteloos als ik moet leven zoals jij daarover praat.”

“Zo heeft het systeem ons nu in haar macht,” zei John en schudde z’n hoofd, Bryce’s strijd daarmee onderstrepend. “Wij denken dat we het systeem kunnen gebruiken door onze eigen initiatieven en inspanningen erin te stoppen en uit te voeren, maar dat houdt meteen in dat ze niet in staat is het leven voort te brengen waarnaar wij zo hunkeren. Want dat leven vind ik alleen in Hem.”

“En dat gebeurt alleen wanneer ik ophoud de touwtjes in handen te houden,” zei Bryce begrijpend.

“Of te veronderstellen dat je dat doet, Bryce,” zei ik. “De moeilijkste les die ik op deze reis heb geleerd is dat ik in feite nooit de touwtjes in handen heb gehad. Ik dacht alleen maar dat het zo was.”

John zweeg en dus ging ik verder. “Echte gemeenschap met anderen is niet iets dat jij op wat voor manier dan ook tot stand brengt. Het is een gift van God.” “Maar gaat dat niet lijnrecht in tegen vrijwel alles wat ik hier doe?”

“Is dat ook zo?” vroeg John.

“Dat vraag ik me dus af. Oh, we gedragen ons natuurlijk heel netjes. We manipuleren de mensen nooit openlijk, maar we moedigen de mensen op geen enkele manier aan om dit soort leven te leven. We praten erover, we willen dat men dit doet, maar onze inspanningen zijn erop gericht dat dit instituut groter wordt en succesvoller zal zijn. We leren hen niet hoe ze in praktische zin op Hem kunnen vertrouwen, maar wel hoe ze hun geborgenheid kunnen vinden door deel te hebben aan wat wij doen.”

Bryce was even stil en dacht na. “Ik weet dat het beste wat wij kunnen voortbrengen mijlenver verwijderd is van het leven dat ik in Jake zie. We noemen samen zingen ‘aanbedding’ en regelmatig naar de samenkomst gaan ‘fellowship’ en we hebben onszelf wijsgemaakt dat dit gebeurt door simpelweg aanwezig te zijn, of het nu in ons hart leeft of niet. We hebben de mensen geleerd dat je moet deelnemen aan onze samenkomsten en programma’s en we laten ze denken dat wanneer ze dat doen ze zullen groeien in hun geestelijk leven.”

“Of ze dat nu wel of niet doen, ze komen in feite om Hem te kennen,” zei ik.

“Dat is het! Ik heb met jou in de afgelopen twee maanden meer fellowship gehad, Jake, dan met wie dan ook hier in jaren. Ik kan tegenover jou gewoon eerlijk zijn over waar ik zo erg naar verlang zonder dat ik me veroordeeld voel. Hier lijkt men te zoeken naar uiterlijke motieven.”

“Dat je eerlijk mag zijn en strijd mag hebben zijn sleutels voor ware vriendschap,” zei John.

Wauw, ik moest denken aan heel lang geleden toen ik daar zelf ook nog mee worstelde.

“Hoe kan verplichting nu leiden tot een echte relatie, Bryce? Je gaat iemand pas ergens toe verplichten als het langs de natuurlijke weg niet meer werkt en het niet meer levend is. Als je in Hem leeft en Hij in jou, zal je elke gelegenheid aangrijpen om met andere broeders en zusters in contact te komen die ook deze reis aan het maken zijn of er honger naar hebben. Het gaat er dan niet om dat ze dat verplicht zijn te doen, maar iets waar ze niet buiten kunnen.” “Daar komt het steeds weer op neer, niet? Als we gericht zijn op het leven in Hem komen die andere dingen ‘vanzelf’. Als we dat niet doen zal het niet uitmaken wat we doen, maar het zal nooit beantwoorden aan onze honger.”

“Absoluut. Hij is de drijfkracht die ons tezamen brengt en zonder Hem voldoet geen enkele verplichting om te komen.”

Terwijl ik sprak werd ik me hiervan veel meer bewust dan vroeger. “Ik ben ervan overtuigd dat de gemeente die Jezus aan het bouwen is elke menselijke benadering overstijgt – wat we ook proberen om het te vervangen of erop te laten lijken.”

“Bedoel je dat er geen enkele manier van bij elkaar te komen als Gods volk bestaat die een vervulling is van de hoop van de Nieuw Testamentische gemeente?” “Oh, jawel, er bestaat wel zo’n samenkomst,” zei John met een stelligheid die mij verbaasde.

“Echt waar? Daar wil ik wel meer over horen,” zei ik.

Op dat moment vloog er weer een troep gakkende ganzen over de bomen en trok onze blik naar de hemel. We bleven kijken terwijl de steeds wisselende V-vorm verder naar het zuiden vloog.

“Zij snappen het!” zei John met een glimlach toen we allemaal weer omlaag keken.

“Wat snappen ze?”

“Ze zijn bezig te verzamelen. Ze zijn allemaal op weg naar het zuiden, naar de warmte. Het maakt niet uit in welke groep ze zitten op dit moment: ze zijn op weg en gaan in de goede richting.”

“Dus we moeten allemaal naar het zuiden vliegen?” vroeg Bryce, die niet snapte waar John het over had.

“Jij denkt aan samenkomen in de vorm van ‘samenkomsten houden’, een plek waar je naar toe gaat, en je bent op zoek naar de volmaakte vorm die succes garandeert. Maar geen enkele samenkomst kan dat garanderen. We hebben niet in de gaten dat Jezus altijd bezig is Zijn kudde om Zich heen te verzamelen. Over de hele wereld merken mensen dat hun honger naar Hem hun honger voor wat anders verdringt en dat elk vervangingsmiddel dat ze uitproberen hun rusteloosheid alleen maar doet toenemen. Wanneer ze hun ogen op Hem gericht houden zullen ze niet alleen met de dag dichterbij Hem toegroeien, maar ze zullen ook zien dat ze samen met anderen dezelfde richting op gaan. Zo vliegen ganzen samen, niet omdat ze verplicht zijn dat te doen, maar omdat het dan minder zwaar voor ze is en ze tegelijkertijd toch dichterbij hun doel komen.”

John keek weer omhoog en we volgden zijn blik. We zagen nu op z'n minst vier verschillende troepen ganzen die naar het zuiden vlogen. “Al die ganzen zullen uiteindelijk samen op dezelfde plek terechtkomen. Dat is alles wat Jezus wil – een groep die op weg is naar Hem, omdat Hij ze naar Zich toe trekt. En in die groep helpt men elkaar door elkaars lasten te dragen. Van hen die in dezelfde richting gaan als zij. En dat is het bijeenkomen, de samenkomst, als je het zo wilt noemen. Daarbij gaat het niet om het tijdstip waarop je samenkomt, ook niet om waar je samenkomt of in welke vorm je samenkomt, maar dat je met je hart samen op weg, gaat naar Hem. Als dat gebeurt, zal je merken dat je niet lang alleen blijft. Je zal merken dat er nog anderen zijn die in dezelfde richting gaan en door samen te reizen kan je elkaar onderweg helpen. Daarom lijdt je alleen maar pijn als je op zoek bent naar mensen die op een bepaalde manier samen willen komen of hetzelfde denken als jij over allerlei geestelijke zaken. Het gaat dus niet om een zgn. ‘eenheid van leer’ of ‘eenheid van visie’. Ieder persoon die jouw weg kruist is een potentiële reisgenoot. Of dat nu een gelovige of een ongelovige is, of die persoon nu in een instituut zoals dit hier zit of niet. Door hen lief te hebben maak je samen deel uit van die ‘groep die naar het zuiden vliegt’, richting Jezus. En zo ben je samen op weg naar de Grote Samenkomst. Maar het doel blijft hetzelfde. Het gaat om Hem! Het gaat altijd om Hem – niet om de vorm van samenkomen of om een van tevoren opgesteld programma, ook niet om niet een veilig salaris of om een voorspelbare toekomst.”

Niemand zei er wat, maar diep binnen in me viel er iets op z'n plek. Ik wist dat wat hij zei veel meer inhield dan ik op dat moment kon bevatten.

We zaten stil, ieder met z'n eigen gedachten en keken naar de vogels die achter de horizon uit het zicht verdwenen.

“Ik weet nog steeds niet wat ik moet doen,” zei Bryce, vol geveinsde frustratie, een glimlach tevoorschijn toverend.

“Dat weet je wel,” zei John teruggrijpend.

“Ik weet het,” Bryce richtte zich op, volg Hem, elke dag! Hoe beangstigend dat ook klinkt, het brengt echte vrijheid, nietwaar?”

“Dat brengt het zeker. En dat zal het beste lukken als je gewoon kan ontspannen terwijl Hij bezig is. Hij maakt het niet moeilijk; Hij wil echt dat je Zijn Koninkrijk ervaart. Het brengt vreugde wanneer Hij je tot Zich te trekt, en het is geen kwestie van moemakende verplichtingen uitvoeren. En het is evenmin een loze belofte die Hij gedaan heeft.”

Op dat moment kwamen de mensen met wie John naar Los Angeles zou meerijden het parkeerterrein oprijden met hun auto.

John gaf ons allemaal een hug, stapte in en we zwaaiden naar hem toen de auto het parkeerterrein afreed. Toen de auto de weg opreed keerde Bryce zich naar me toe en zei: “Ik begrijp nu waarom jij hem zo graag mag, Jake.”

“Ik heb nog nooit zo iemand als hij ontmoet,” antwoordde ik.

“Ik ook niet, Jake. Ik ook niet.....”

Hoofdstuk 13

Het laatste afscheid

Ik zag zijn vertrouwde figuur zitten op dezelfde bank waar we ons eerste gesprek hadden gehad, nu zo'n vier jaar geleden.

John had me eerder die dag opgebeld en gevraagd of hij me om 16.00 u. zou kunnen ontmoeten in het park waar mijn reis was begonnen. Terwijl ik ernaar toe reed, dacht ik terug aan alles wat John en ik hadden meegemaakt in die vier jaar en ik glimlachte, dankbaar voor zijn wijsheid, vriendschap en liefde. Onze relatie was zeer zeker veranderd gedurende die tijd.

Ik was al een hele tijd die wanhopige behoefte kwijt om hem te bestoken met allerlei vragen en genoot nu gewoon van zijn vriendschap. En wat een vriendschap was het geweest! Na elke ontmoeting met John merkte ik dat m'n vertrouwen in Vader enorm was toegenomen.

Ik stapte uit m'n auto en voelde een heerlijk lente briesje langs m'n gezicht strijken en ik snoof behaaglijk de zoete geur van de citrus bloesem op, die van een boomgaard vlak in de buurt naar me toe waaide.

Toen ik naar John toeliep zag ik dat hij in een levendig gesprek gewikkeld was met een jongeman in trainingspak. Die maakte pas op de plaats terwijl hij met John aan het praten was.

Toen ik dichterbij kwam schudden ze net glimlachend elkaars hand en de jogger vervolgde zijn weg. John sprong overeind om me te verwelkomen.

"Hi Jake. Fijn dat je vrij bent. Ik wilde je graag nog even zien voordat ik vertrek."

We gaven elkaar een hug. "Voordat je vertrekt? Jij vertrekt altijd!"

"Daar heb je gelijk in," glimlachte hij. "Maar meestal niet naar zover als deze keer."

"Oh? Waar ga je naar toe?"

"Ik steek de oceaan over, voor een tijdje, om wat mensen in Afrika op te zoeken en ik denk dat ik hier niet meer kom. Ik wilde met jou nog een keer het fundament doornemen."

M'n hart zonk. Ik kon me niet voorstellen dat hij niet meer een vast ofschoon onvoorspelbaar punt in mijn leven zou zijn.

"Dat vind ik jammer," zei ik. "Maar mijn verlies zal zeker hun winst zijn. Ik weet zeker dat zij net zo gezegend zullen worden door jou aanwezigheid als ik."

"Zo voelde het niet altijd voor jou, toch?"

"Nou ja, het was in het begin niet makkelijk. Je hebt me soms echt in moeilijkheden gebracht."

"Oh neen, dat heb ik niet gedaan. Ik heb je nooit gezegd dat je iets moest doen. Ik maakte alleen maar wat opmerkingen, stelde wat vragen en gaf je wat opties. Maar jij maakte de keuzes."

"Dat besef ik nu maar die pakten niet altijd zo goed uit."

"Hoe zouden ze ook? Je had steeds twee verschillende soorten verlangens die voortdurend met elkaar in conflict waren."

"Hoe bedoel je?"

"Je had zo'n ongelofelijke honger naar God om Hem te volgen. Maar je wilde ook zo graag zekerheid hebben en dat je geliefd was bij de mensen. Dat gaat gewoon niet samen als je Hem volgt. We zijn geborgen en hebben zekerheid omdat Hij met ons is. Niet omdat onze omstandigheden zo gemakkelijk zijn. Wanneer je je best doet dat iedereen je graag mag wordt je niet de persoon die God voor ogen heeft. Toen je ging doen wat God je in je hart gegeven had, viel het andere koninkrijk in stukken. Dat was niet te voorkomen, maar het was niet plezierig om mee te maken. Het is nooit fijn om mensen te zien die in die strijd gewikkeld zijn."

"Maar ik ben blij dat die tijd nu achter me ligt."

"Dat is zo, Jake!" zei John en grinnikte.

"Ik had er geen idee van hoe echt Jezus voor me zou kunnen zijn en voor mijn gezin. Ik had er ook geen vermoeden van dat zoveel gedachten die ik had over 'Hem volgen' zo krom waren. Ik ben blij hoe het uiteindelijk allemaal is gegaan. Hoewel het pijnlijk is geweest, kan ik naar waarheid zeggen dat dit het leven is waar ik in mijn hart altijd naar heb uitgezien. Zelfs de beste tijd die ik binnen religie heb gehad gaf me toch vaak een leeg gevoel. En ik voelde me dan altijd gefrustreerd omdat ik het gevoel had dat ik meer moest doen.... maar God ook!. Dat heb ik nu niet meer. Zelfs als het moeilijk is ben ik God dankbaar voor wat Hij in me aan het uitwerken is zodat ik vrijer in Hem zal kunnen leven. Elke avond, als we naar bed gaan, danken Laurie en ik God voor de manier waarop Hij in ons werkt en voor de mensen die Hij op onze weg heeft gebracht."

"Dat is prachtig. Tevredenheid is een van de mooiste gaven op deze reis."

"En toch is er nog meer dan dat. Vroeger was ik zo gefocust op wat ik van God verlangde en op wat voor manier ik dat kon krijgen. Nu wil ik niets anders dan Hem kennen en Hem de gelegenheid geven om mij te veranderen zodat ik Hem weerspiegel. Het is moeilijk uit te leggen... Vroeger probeerde ik een christen te zijn. Nu merk ik dat ik dingen doe en zeg die me zelf verbazen. Hij heeft me veranderd John, en dat is niet mijn verdienste."

"Zo hoort het ook, Jake."

"Ik vind het alleen jammer dat het me zoveel tijd heeft gekost om daar achter te komen."

"Bij Vader gaat het niet zozeer om de tijdfactor, Jake. Hij vindt het heerlijk om dingen in ons uit te werken, ook wanneer dat tijd kost. Wat je nu geleerd hebt, kan jou nooit meer ontnomen worden...wat God ook van je vraagt."

Of dat nu is om ergens naar toe te gaan of dat het gaat om wie Hij op je weg brengt." "Dit leven in Christus is alles wat Laurie en ik ooit hoopten te vinden en we hebben het nergens anders kunnen vinden. Gisteren had ik een ongelofelijke ontmoeting, John, en het maakt me stil, te zien hoe God werkt."

"Wat is er gebeurd?"

"Ik moest me melden om in een jury te zitting te nemen en ik had daar eigenlijk helemaal geen zin in. Terwijl we in de vergaderzaal zaten te wachten zat ik te lezen in 'Time'. Ik zat daar alleen in een lange rij met stoelen, toen er een jonge, mooie vrouw aan kwam lopen die op de stoel rechts naast mij ging zitten. Ik had er geen flauw idee van waarom ze speciaal die stoel koos, maar ik keerde me naar haar toe en begroette haar. Ze vertelde me dat ze Nicole heette. Na wat algemeenheden over wat voor werk we hadden, ons gezin en het gedoe om in een jury te moeten zitten, wist ik verder niets meer te zeggen en ik pakte mijn tijdschrift weer op.

Maar het volgende ogenblik greep ze plotseling m'n arm beet. Ik draaide me naar haar toe en zag dat ze huilde. Ze vertelde me dat ze dacht dat haar vader haar haatte. Toen ik vroeg waarom, vertelde ze me dat ze gisteravond een verschrikkelijke ruzie met hem had gehad.

Toen ze me begon te vertellen waar het precies over gegaan was, kreeg ik de indruk dat ze haar vader verkeerd had begrepen. Ik hoorde haar dingen zeggen die ik ook tegen mijn eigen dochter had gezegd en ik wist dat hij ze niet zo bedoeld had als zij ze had opgevat. Ik opperde dat ze haar vader misschien verkeerd had begrepen.

Ik probeerde haar te helpen om het van haar vaders kant te zien en ze was verrast door de gedachte dat ze het misschien allemaal bij het verkeerde eind had gehad."

'Dus u denkt dat m'n vader van me houdt?' vroeg ze.

Ik zei haar dat ik haar vader niet kende en dat alleen zij dat zou kunnen zeggen, maar het was de moeite van het uitzoeken waard. Ze vertelde me dat ze zodra ze klaar was met haar jury-verplichting naar hem toe zou gaan om er achter te komen wat hij precies had bedoeld."

"Dat is mooi," zei John.

"Dat is nog niet alles. Een paar minuten later werd ze opgeroepen om in de jury plaats te nemen. Ze pakte haar spullen bijeen en stond op om de anderen te volgen naar de rechtsskamer. Toen ze me gedag zei, legde ik impulsief m'n hand op de hare en vroeg haar - tot m'n eigen verrassing - of ik haar iets mocht vragen. Ze knikte.

"Hoe is je relatie met je Hemelse Vader?" vroeg ik. Je kon merken dat ze niet wist waar ik het over had toen haar gezicht betrof. Ze vroeg of ik het over God had. Ik antwoordde bevestigend en haar antwoord zal ik nooit vergeten. Ze snauwde me haast toe:" Met dat gedoe ben ik opgegroeid. Ik haat Hem!!"

'Ik glimlachte en zei:'Nicole, zo mis als je het misschien hebt ten aanzien van je aardse vader, zo dodelijk mis heb je het ten aanzien van je Hemelse Pappa. Je hebt een Vader die meer van jou houdt dan wie dan ook op deze planeet ooit van je zal houden.'

'Toen haar gezicht vol verbazing oplichtte vroeg ze me of dat echt zo was en als het zo was wat zij dan moest doen. Ik wist dat ze weinig tijd had dus kon ik haar alleen nog maar zeggen:

"Vraag zo meteen, als je deze zaal bent uitgelopen, aan God of als Hij inderdaad zoveel van je houdt als ik net gezegd heb, Hij zichzelf aan je bekend wil maken.' Ze verzekerde me dat ze dat zou doen en vertrok. Ik weet dat Gods oog op haar rust en ik vond het prachtig om zo'n gesprek te hebben gehad. Ik had echt de zekerheid dat Vader me had geleid in m'n contact met haar, en tot haar had gesproken."

"Hoe meer we vrede hebben gevonden in ons binnenste, hoe makkelijker het voor God is om ons te gebruiken om anderen aan te raken. - Wat een prachtig verhaal!"

"En ik ben niet de enige. Er zijn zoveel anderen die deze levensreis ervaren in vrijheid en blijdschap. Weet je nog van die huisgemeente bij ons thuis?" "Ja, ik wilde je net vragen hoe het daarmee gaat?"

"Ik weet niet goed hoe ik het moet zeggen. We komen nog steeds bij elkaar maar niet zo regelmatig meer als eerst. Het lijkt ook niet meer op de samenkomsten zoals we die vroeger hadden, toen we onze best deden om als gezin met elkaar om te gaan. - Mijn verhaal over Nicole is maar een van de vele dingen die we meemaken nu God ons aan anderen geeft. Laurie en ik zijn onlangs begonnen met een groep pasbekeerden op de dinsdagavond. Ze wilden graag dat we ze zouden helpen met hun relatie met God. Het is zo geweldig om dit te doen, we genieten ervan."

"En Bryce?"

"Ik weet nog niet hoe dat verder gaat. We ontmoeten elkaar nog steeds regelmatig en hebben dan heel goede gesprekken. Hij groeit nog steeds, maar zit ook nog gevangen tussen wat hij in zijn hart ervaart en wat de anderen van hem verwachten. Het zorgt voor een soort scheiding tussen hen die zijn honger delen en hen die zich erdoor bedreigd voelen. De komende maand zal wel beslissend worden."

"Houd je contact met hem?"

"Absoluut, hoewel de weg die voor hem ligt niet eenvoudig zal zijn. Welke kant die ook op gaat."

"Na waar jij allemaal doorheen bent gegaan, zou het me niet verbazen als jij het hier even bij laat."

"Aan de ene kant wil ik dat wel, maar ik zal hem toch niet laten zitten."

Op dat moment hoorden we stemmen onze kant op komen. Toen ze dichterbij kwamen merkten we dat ze steeds luider gingen praten, waardoor ons gesprek gestoord werd. We voelden dat er spanning was onder hen, zelfs voordat we wisten waar ze het over hadden. Het was duidelijk dat verschillende van hen boos waren. We zagen dat ze met ongeveer twaalf personen waren. De ouderen onder hen sjouwden met koeltassen en picnic spullen, terwijl de kinderen al het park in waren gerend om te gaan spelen. Ze liepen in de richting van de overdekte picnicplaats onder de bomen, achter de bank waar John en ik zaten. Ze waren nu zo dichtbij dat we konden horen waar ze het over hadden.

"Ik ga dood als ik nog zo'n dienst moet meemaken."

"Anders ik wel," reageerde een ander.

"Je moet oppassen met wat je zegt," waarschuwde een van de vrouwen.

"Anders...? Worden we dan getroffen door de bliksem ofzo?"

"Nee, maar misschien hoort hij ervan en dan zal je er spijt van hebben."

"Toen ik voor de eerste keer in deze gemeente kwam vond ik het zo vol leven en ik had het gevoel dat men om elkaar gaf. Nu krijg je de ene na de andere lading schuld over je heen. Het is net alsof we niet genoeg voor God doen. Het kost ons al vier avonden per week met wat we allemaal moeten doen en meemaken. Ik ben óp! Meer kan ik niet geven."

"Nou, misschien had hij het dan niet tegen jou."

"Oh neen? Waarom voel ik me dan zo schuldig?"

"Dat weet ik niet. Hij bedoelt het goed en al heeft hij het niet altijd bij het juiste eind, hij is de gezalfde des Heren."

"Als ik dat nog één keer hoor....." begon iemand, maar maakte de zin niet af.

Er zat zoveel pijn in de woorden, dat ik me onwillekeurig omdraaide om te zien wie dat had gezegd. De woorden kwamen van de kleinste dame van de groep. Tot nu toe had ze zich stil gehouden, maar haar woorden kwamen eruit alsof er een stuwdam barstte. "Gods gezelfde, m'n hoela. Hij is bezig zijn eigen koninkrijk te bouwen en oudsten zoals jij zitten erbij en laten hem gewoon z'n gang gaan. Het maakt mij kapot en ook m'n gezin en het kan niemand een lor schelen." De mensen vlakbij haar zaten met hun mond half open, verbijsterd en stil. De vrouw scheen zelf ook geschokt te zijn door haar eigen woorden. Zodra ze zich realiseerde wat ze gezegd had, begroef ze haar gezicht in haar handen en begon te huilen. Twee vrouwen kwamen naar haar toe om haar te troosten, de anderen stonden als bevroren.

Ik keek John aan. Hij had zijn ogen gesloten, als in gebed, en zijn gezicht vertrok alsof hij pijn leed. Toen hij mijn blik opving zag ik heel even een glimlach op z'n gezicht komen. "Wil jij hierop reageren, of wil je dat ik het doe?" vroeg hij en keek me aan.

"Waarop?" vroeg ik, niet helemaal zeker van waar hij op doelde.

John knikte met z'n hoofd in de richting van de overdekte picnic plek achter ons. Er hing een geladen atmosfeer over de groep. Zwijgend begonnen enkele van hen de koeltassen te openen en haalden het eten tevoorschijn.

"We kunnen toch niet zomaar tussen beide komen?"

"Ik denk niet dat ze het zo zullen opvatten," zei John.

Ik vroeg me af hoe je zou moeten beginnen. "Doe jij het?"

"Nou, ik denk dat jij het best aan kan, als je het zelf ziet zitten," zei John met een glimlach. "Ik moet trouwens weg."

Hij stond op en ik volgde zijn voorbeeld. "Het ga je goed, Jake," zei hij, met zo'n beslistheid dat ik tranen in m'n ogen kreeg.

"Zie ik je ooit nog terug?"

"Dat is niet erg waarschijnlijk," zei hij. "Althans... niet aan deze kant van de eeuwigheid."

"Bedankt voor alles wat je voor me hebt gedaan," zei ik mijn tranen terugdringend. "Ik kan me niet voorstellen dat ik het overleefd zou hebben als jij er niet was geweest."

"Ik was het niet, Jake," zei John zich losmakend uit m'n omarming en een kleine rugzak onder de bank vandaan halend. "Het was Vader die bij je kwam en Hij kan dingen op zoveel manieren doen."

"Hoe dan ook, ik ben blij dat jij het was."

"Ik ben ook blij dat ik het was, die je heeft mogen en kunnen helpen. Nu hebben anderen jouw hulp nodig, Jake, ...als jij bereid bent," zei John en knikte in de richting van het paviljoen achter ons, waar de groep zat.

"Ik wil best, maar ik weet alleen niet wat ik moet zeggen."

"Dat komt wel. Ga gewoon naar ze toe en houd van ze."

En hij gaf me een klopje op m'n schouder en liep weg, het park door, naar de uitgang. Ik keek hem na en wist eindelijk het antwoord op de vraag die me al zo'n tijd had bezig gehouden. Nu wist ik wie John was en het antwoord was zo ongelooflijk eenvoudig. Ik schudde m'n hoofd en slaakte een zucht: ik wist het. Toen liep ik naar de picnic tafels, me nog steeds afvragend wat ik zou kunnen zeggen. Op dat moment wees een van de mannen naar de vrouw die zo fel was geweest en zei: "Je zou je moeten schamen, Sally. Jezus zou zo iets nooit zeggen." En op dat ogenblik kwamen de juiste woorden in m'n gedachten, als vanuit een ander leven, iets wat ik een hele tijd geleden zelf had gehoord.

Ik voegde me onopvallend bij hun kleine groep en zo zacht en rustig mogelijk vroeg ik: "Jullie hebben er geen idee van hoe Jezus eigenlijk is, wel?"